

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ПЛАШИЛО

Част 2 от „Джак Макавой“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2010

chitanka.info

1. ФЕРМАТА

Карвър крачеше назад-напред в контролната зала и току поглеждаше към предния двор. Кулите се разстилаха пред него в идеално прави редици, тихо и ефикасно жужаха и въпреки всичко, което знаеше, той не можеше да не се удиви на научния прогрес. Толкова много в толкова малко пространство. Не поток — пред очите му ежедневно течеше бърза и буйна река от информация. Растеше пред него на високи стоманени стебла. Само трябваше да бръкне и да избере. Все едно промива злато.

Всъщност беше по-лесно.

Провери температурните датчици. В сървърното помещение цареше идеален ред. Както и на екраните на конзолите. Тримата му техници работеха по текущия проект. Опит за проникване, осуетен от вецината и готовността на Карвър. А сега — възмездието.

Макар че нарушителят не беше успял да проникне през стените на фермата, следите му бяха навсякъде. Карвър се усмихна, докато наблюдаваше как хората му събират трохичките и проследяват интернет протокол адреса през интернет възлите — скоростно преследване до източника. Скоро щеше да научи кой е противникът му, от коя фирма е, какво е търсил и какво се е надявал да постигне. И щеше да предприеме ответни действия, за да смаже и унищожи злополучния съперник. Карвър не проявяваше милост. Никога.

От устройството на тавана прозвуча аларменият сигнал на шлюза.

— Екраните — нареди Карвър.

Тримата младежи на конзолите едновременно въведоха команди, скриващи от посетителите върху какво работят. Вратата на контролната зала се отвори и на прага се появи Макгинис. Водеше някакъв мъж с костюм.

— Това е нашата контролна зала и през прозорците се вижда така нареченият преден двор — съобщи Макгинис. — Тук извършваме колокационните си услуги. Главно тук ще се съхранява и материалът

на вашата фирма. Имаме четирийсет кули с близо хиляда отделни сървъра. И естествено, има място за още. Никога няма да свърши.

Непознатият замислено кимна.

— Мястото не ме безпокои. А сигурността.

— Да, тъкмо затова дойдохме тук. Искам да ви запозная с Уесли Карвър. Уесли изпълнява няколко функции. Той е нашият главен технолог и експерт по сигурността, както и дизайнер на техническия център. Може да отговори на всичките ви въпроси за информационната сигурност.

Поредният цирк. Карвър се ръкува с костюмаря — Макгинис го представи като Дейвид Уайът от сейнтлуиската правна кантора „Мърсър и Гисал“. Името намирисваше на колосани бели ризи и туид. Костюмарят обаче имаше петно от сос на вратовръзката. Макгинис винаги водеше клиентите в „Роузис Барбекю“.

Е, Карвър си изрецитира урока и обхвана всички въпроси, които интересуваха адвокатчето с копринените чорапи. Уайът беше дошъл на развлекателно-разузнавателна мисия. Щеше да се върне в Сейнт Луис и да докладва, че е останал впечатлен. Щеше да им каже, че това е единственият шанс на кантората да върви в крак с развиващите се технологии и времето.

И Макгинис щеше да сключи още един договор.

Докато говореше, Карвър си мислеше за нарушителя, когото издирваха и който изобщо не очакваше разплатата, която скоро щеше да го връхлети. Карвър и тримата му ученици щяха да плякосат личните му банкови сметки, да приемат неговата самоличност и да скрият в служебния му компютър снимки на мъже, правещи секс с осемгодишни момченца. После щяха да атакуват машината със само размножаващ се вирус. След като не успееше да се справи с него, оня щеше да повика специалист. Който щеше да открие снимките и да повика полицията.

Нарушителят повече нямаше да представлява опасност.

— Уесли? — повика го Макгинис.

Карвър излезе от трансa си. Костюмарят — Карвър вече не му помнеше името — беше задал въпрос.

— Моля?

— Господин Уайът попита дали някой е успявал да проникне в центъра за колокация.

Макгинис се усмихваше. Вече знаеше отговора.

— Не, никога. Честно казано, имали сме няколко опита. Но завършиха с катастрофални последици за нарушителите.

Костюмарят кимна сериозно и заяви:

— Ние представляваме каймака на сейнтлуиското общество. Сигурността на файловете и списъкът на клиентите ни са от първостепенна важност за нашата работа. Затова дойдох лично.

„И заради стриптийз клуба, в който те е завел Макгинис“, помисли си Карвър, обаче не го каза. Само се усмихна. Без никаква топлина. Добре, че Макгинис му припомни името на костюмаря.

— Не се безпокойте, господин Уайът. В нашата ферма ще се грижим добре за вашия каймак.

Уайът се усмихна.

— Точно това исках да чуя.

2. КАДИФЕНИЯТ КОВЧЕГ

Когато излязох от кабинета на Креймър и тръгнах към работното си място, всички очи в редакцията ме проследиха. Вторачените погледи направиха пътя ми още по-мъчителен. Предизвестията за уволнение винаги идваха в петък и всички знаеха, че току-що съм получил вестта. Само че вече не му викаха „уволнение“. Сега се наричаше „съкращаване на щата“.

Всички изпитваха поне мъничко облекчение, че не са те, а и мъничко тревога, защото въпреки това знаеха, че никой не е застрахован. Всеки момент можеха да повикат някой от тях.

Вървах и не поглеждах към никого. Седнах на стола си и се скрих зад ниските стени на работното ми място като войник в окоп.

Телефонът ми моментално иззвъня. Видях на дисплея, че се обажда приятелят ми Лари Бърнард, който работеше само на две места от мен, обаче разбираше, че ако дойде лично, ще даде ясен сигнал на другите в редакцията да се скупчат около мен и да ме разпитват за очевидното. Репортерите действат най-добре на такива глутници.

Сложих си слушалките и отговорих.

— Здравсти, Джак — каза той.

— Здравсти Лари — отвърнах.

— Е?

— Какво „е“?

— Какво искаше Зубъра?

Бяха лепнали този прякор на Ричард Креймър преди години, като редактор „Репортажи“, когато повече го беше интересувало количеството, отколкото качеството на новините. С времето го бяха наричали и с други имена.

— Знаеш какво. Връчи ми предизвестие. Изритват ме.

— Мама му стара, уволнили са те!

— Точно така. Но не забравяй, че сега му викат „принудително напускане“.

— Веднага ли трябва да се изнесеш? Ще ти помогна.

— Не, имам две седмици. На двацет и втори май отивам в историята.

— Две седмици ли? Защо?

Повечето съкратени трябваше да напуснат веднага. Взеха това решение, след като бяха позволили на един от първите получатели на уволнителна заповед да остане до деня на заплатите. През всеки един от тези последни дни го виждаха в службата с топка за тенис. Тупкаше я, подхвърляше я, стискаше я. Обаче никой не забеляза, че топката всеки ден е различна. А той всеки ден пускал по една топка в мъжката тоалетна. Седмица след неговото напускане тръбите се задръстиха. Имаше катастрофални последици.

— Дадоха ми ги, ако се съглася да обуча заместника си.

Лари замълча за миг, замислен за унижението да ти се наложи сам да обучиш заместника си. Само че за мен двуседмичната заплата си беше двуседмична заплата, която нямаше да получа, ако не приемех сделката. Пък и освен това щях да имам време спокойно да се сбогувам с онези в редакцията, които го заслужаваха. Още понизително ми се струваше охраната да ме изведе навън с кашон, пълен с личните ми вещи. Бях сигурен, че ще ме наблюдават дали не нося топки за тенис на работа, обаче нямаше защо да се тревожат. Това не ми е в стила.

— Това ли? Само това ли ти каза? Две седмици — и край?

— Стисна ми ръката и ме посъветва да опитам в телевизията, понеже съм бил хубавец.

— Уф бе, човек. Довечера трябва да се напием.

— Аз определено.

— Не е честно бе, човек.

— Животът не е честен, Лари.

— Кой ще те замести? Той поне знае, че за него няма опасност.

— Анджела Кук.

— Подходяща е. Ченгетата ще си паднат по нея.

Лари ми беше приятел, но в момента не ми се приказваше за всичко това. Трябваше да обмисля възможностите си. Поизправих се на стола и погледнах над високите метър и двацет стени на работното ми място. Установих, че никой не ме наблюдава. Хвърлих поглед към редицата стъклени редакторски офиси. Креймър беше в ъгловия

кабинет и стоеше зад стъклото, вперил очи в помещението на редакцията. Щом погледът му срещна моя, той бързо се извърна.

— Какво ще правиш? — попита Лари.

— Не съм мислил за това, но веднага ще се заема. Къде искаш да идем, в „Биг Уанс“ или „Шорт Стоп“?

— В „Шорт Стоп“. Снощи бях в „Уанс“.

— Значи ще се видим там.

И тъкмо да затворя, Лари ми отправи един последен въпрос:

— Още нещо. Спомена ли ти кой номер си?

Естествено. Интересуваше го какъв е шансът да оцелее след това поредно редакционно кръвопускане.

— Когато влязох, каза, че за малко не съм успял да мина през цедката и че последните решения били много трудни. Бил съм деветдесет и деветият.

Преди два месеца вестникът обяви, че ще се раздели със сто служители от редакционния състав, за да съкрати разходите и да удовлетвори нашите фирмени богове. Оставих Лари да се чуди кой може да е стотният и отново погледнах към кабинета на Креймър. Още стоеше зад стъклото.

— Та моят треньорски съвет е да не си надигаш главата, Лари. Палачът със секирата в момента е застанал до стъклото и търси стотната си жертва.

Натиснах бутона за прекъсване на връзката, обаче не си свалих слушалките. Надявах се, че така никой в редакцията няма да се опита да ме заговори. Не се съмнявах, че Лари Бърнард ще съобщи на други репортери, че са ме уволнили, и че те ще дойдат да ми изкажат съчувствието си. Трябваше да довърша един кратък материал за арестуването на заподозрян наемен убиец, разкрит от сектор „Грабежи и убийства“ на Лосанджелиското полицейско управление. После можех да изчезна от редакцията и да отида в бара, за да отпразнувам края на репортерската си кариера. Защото щеше да е тъкмо това. Никой вестник нямаше да назначи четирийсет и четири годишен полицейски репортер. Имаха си безкраен източник на евтина работна ръка — новоизпечени репортери като Анджела Кук, ежегодно бълвани от Университета на Южна Калифорния, Журналистическия институт „Медил“ и Колумбия, готови да работят за жълти стотинки. Също като самата вестникарска индустрия, моето време беше отминало.

Телефонът иззвъня в ухото ми и в първия момент реших, че е бившата ми жена, вече чула за уволнението ми във вашингтонската редакция, обаче на дисплея пишеше „**Каdifеният ковчег**“. Трябва да призная, че се смаях. Знаех, че Лари не може да е разпространил новината толкова бързо. Макар да знаех, че не бива, отговорих. Както очаквах, обаждаше се Дон Гудуин, самозван разследващ журналист и хронист на вътрешния живот на „Лос Анджелис Таймс“.

— Току-що научих — осведоми ме той.

— Кога?

— Току-що.

— Откъде? Самият аз научих преди по-малко от пет минути.

— Стига бе, Джак, знаеш, че не мога да ти разкрия източника си.

Но подслушвам цялата редакция. Ти току-що излезе от кабинета на Креймър. Лепнали са ти „код трийсет“.

Така наричаха жертвите на съкращения през годините. Самият Гудуин беше сред тях. Работеше в „Таймс“ и бързо се издигаше като редактор, докато промяната на собствениците не доведе до промяна и във финансовата философия. Когато възрази срещу вършенето на повече работа за по-малко пари, ръководството му предложи да напусне срещу обезщетение — един от първите такива случаи. По онова време давах достатъчно пари на онези, които напускат доброволно, преди медийната компания, която притежаваше вестника, да поиска откриване на процедура за защита от фалит.

Гудуин си взе обезщетението и създаде уебсайт с блог, който отразяваше всичко, случващо се в „Таймс“. Нарече го www.thevelvetcoffin.com, „каdifеният ковчег“, мрачно напомняне за някогашния вестник — толкова приятно за работа място, че спокойно може да останеш там до смъртта си. С постоянните промени на собствениците и ръководителите, уволненията, непрекъснато смалващия се персонал и бюджетните съкращения, сега той се превръщаше по-скоро в чамов ковчег. И Гудуин следеше всяка стъпка от падението му.

Актуализираше блога си почти ежедневно и всички в редакцията жадно и тайно го четяха. Не бях сигурен, че на голямата част от света зад дебелите бомбоустойчиви стени на „Таймс“ й пука. Вестникът следваше съдбата на журналистиката изобщо и в това нямаше нищо ново. Даже „Ню Йорк Таймс“ изпитваше затрудненията, настъпили в

резултат от насочването на обществения интерес към новините и рекламите в интернет. Нещата, за които пишеше Гудуин, а сега и ми се обаждаше за същото, можеха да се сравняват с преподреждането на шезлонгите на „Титаник“.

Ала след две седмици всичко това вече нямаше да има значение за мен. Щях да продължа нататък и вече тайно си мислех за полуначенатия, недомислен роман, който пишех и който отлежавахе в някое чекмедже вкъщи. Щях да го извадя още щом се приберях. Спестяванията ми щяха да ми стигнат най-малко за половин година, а ако се наложеше, после можех да живея от акциите си — или поне от онова, което беше останало от тях след неотдавнашния спад на цената им. Освен това можех да сменя колата си с по-малка и да спестя от бензин, като си взема някоя от онези хибридни консерви, които караха всички в града.

Вече започвах да виждам уволнението си като възможност. Дълбоко в душата си всеки журналист иска да пише романи. Това е разликата между изкуство и занаят. Всеки писател иска да го смятат за творец. Сега и аз щях да направя своя опит. Вече имах билет — романа в бюрото ми, чийто сюжет дори не си спомнях точно.

— Днес ли напускаш? — попита Гудуин.

— Не, дадох ми две седмици, ако се съглася да обуча заместника си. Съгласих се.

— Много благородно от тяхна страна, еба ти. На никого ли вече не оставят поне малко достойнство?

— По-добре е, отколкото да си излезеш с кашона още днес. Двуседмичната заплата си е двуседмична заплата.

— Смяташ ли, че е честно, обаче? Откога си там? От шест-седем години, а те ти дават две седмици?

Опитваше се да измъкне някой гневен цитат. Аз бях репортер. Знаех как става. Искаше нещо сочно за блога си. Само че аз нямаше да се хвана на въдицата. Казах му, че нямам какво повече да коментирам за Каdifения ковчег, поне докато не напусна окончателно. Отговорът ми не го удовлетвори и Гудуин продължи да се мъчи да изкопчи нещо от мен, докато не чух в ухото си сигнала за повикване, прехвърлено на изчакване. Погледнах дисплея и видях, че пише xxxxx. Това предполагаше, че обаждането идва през централата, а не от абонат, който знае директния ми номер. Лорийн, дежурната телефонистка на

редакцията, която виждах в кабинката ѝ, трябваше да е забелязала, че разговарям, и следователно решението ѝ все пак да ми прехвърли обаждането, вместо да запише съобщението, можеше да означава само едно — бяха я убедили, че ме търсят по важен въпрос.

Прекъснах Гудуин:

— Виж, Дан, нямам какво повече да ти кажа и трябва да затворя. Търсят ме.

Натиснах бутона, преди той да успее да направи нов опит да ме накара да говоря за уволнението ми.

— Тук Джак Макавой — казах, след като превключих.

Мълчание.

— Ало? Джак Макавой слуша. Какво обичате?

Наречете ме расист, обаче на мига познах, че гласът е на чернокожа необразована жена.

— Макавой? Кога ще кажеш истината, Макавой?

— Кой се обажда?

— Само лъжеш в тоз твой вестник, Макавой.

Щеше ми се *наистина* да е мой.

— Госпожо, ако ми съобщите коя сте и какъв е проблемът, ще ви изслушам. Иначе...

— С'а викат, че Зо бил голям! Шо за кретении? Ник'ва курва не е убивал.

Веднага загрях, че е едно от онези обаждания. От страна на „невинните“. Майката или приятелката, която трябваше да ми обясни, че репортажите ми са абсолютно неверни. Случваше ми се непрекъснато, но скоро нямаше да е така. Реших да приключа колкото може по-бързо и учтиво.

— Кой е Зо?

— Синът ми, Алонзо. В нищо не е виновен и хич даже не е голям.

Знаех, че ще твърди така. Те никога не са виновни. Никой не ти се обажда, за да ти каже, че си прав, че полицията е права и обвиненията срещу сина, мъжа или гаджето са основателни. Никой не ти се обажда от затвора, за да ти каже, че го е извършил. Всички са невинни. Не можех обаче да си спомня името. Не бях писал за никакъв Алонзо — щях да се сетя.

— Госпожо, сигурна ли сте, че говорите с когото трябва? Струва ми се, че не съм писал за Алонзо.

— Ба, не си писал! Ама името ти е тук. Викаш, дето я бил натикал в багажника, а т'ва са еба си глупостите.

Сега вече всичко си дойде на мястото. Жертвата в багажника от миналата седмица. Материалът беше съвсем кратък, защото никой в редакцията не проявяваше интерес към случая. Непълнолетен наркопласьор удушавя своя клиентка и натъпква трупа ѝ в багажника на собствената ѝ кола. Въпреки че се касаеше за престъпление, извършено от чернокож срещу бяла жена, на редакцията не ѝ пукаше, защото жертвата беше наркоманка. Вестникът смяташе и двамата за аутсайдери. Виж какво се случва, ако отидеш в южните квартали на Лос Анджелис да си купиш хероин или кокаин. Няма да получиш съчувствие от сивокосата дама от центъра. В „Таймс“ няма много място за такива неща. Най-много няколко реда на вътрешна страница — и толкова.

Не знаех името на Алонзо, защото изобщо не ми го бяха дали. Заподозреният беше шестнайсетгодишен, а ченгетата не съобщават имената на непълнолетни арестанти.

Прерових купчината вестници от дясната страна на бюрото ми и открих броя от по-миналия вторник. Отворих на четвърта страница и прегледах материала. Не беше достатъчно дълъг, за да има втори ред с автора под заглавието. Името ми обаче стоеше на последния ред. Иначе тази жена нямаше да ми се обади. Голям късмет.

— Алонзо е вашият син. И е арестуван по-миналата неделя за убийството на Дениз Бабит, нали така?

— Казах ти, еба си глупостите.

— Да, но нали става дума за репортажа?

— Точно тъй. Кога ще напишеш истината?

— А именно, че синът ви е невинен.

— Да. Ти си го написал грешно и с'а викат, че той бил голям, пък той е само на шеснайсе. Как може да постъпват така с малко момче?!

— Каква е фамилията на Алонзо?

— Уинслоу.

— Алонзо Уинслоу. А вие сте госпожа Уинслоу, така ли?

— Не съм — възмутено се тросна жената. — С'а ще ми напишеш името във вестника с цял куп лъжи, нали?

— Няма, госпожо. Просто искам да знам с кого разговарям, нищо повече.

— Уанда Сесъмс. Не ща името ми да излиза във вестника. Искам да напишеш истината, т'ва е. Ти му прецакваш репутацията, като му викаш убиец.

„Репутация“ е ключова дума, когато се отнася за поправка на несправедливост, извършена от вестник, обаче докато преглеждах материала си, за малко да се засмея.

— Написал съм, че той е арестуван за убийство, госпожо Сесъмс. Това не е лъжа. Абсолютно вярно е.

— Арестуван е, ама не го е извършил. Момчето не може да убие и муха.

— Според полицията той има досие. За пръв път е арестуван на дванайсет години за продажба на наркотици. И това ли е лъжа?

— Продава, да, ама т'ва не значи, че ще иде да пречука некой. Приписват му вина, а ти си затваряш очите и арے готово.

— Според полицията той е признал, че е убил жената и е поставил трупа ѝ в багажника.

— Лъжат, мама им стара! Нищо таквоз не е казал!

Не знаех дали има предвид убийството, или признанието, но нямаше значение. Трябваше да се откача. Погледнах екрана и видях, че съм получил шест имейла. Всички бяха пристигнали след излизането ми от кабинета на Креймър. Дигиталните лешояди вече кръжаха над мен. Искях да приключа разговора и да предам този и останалите случаи на Анджела Кук. Нека тя се занимава с всички побъркани, заблудени и невежи, които се обаждат по телефона. Всичко това очакваше нея.

— Добре, госпожо Уинслоу, ще...

— Сесъмс ми е името, нали ти казах! Виждаш ли, постоянно объркваш нещата!

Тук ме гепи. Замислих се за миг, преди да отговоря.

— Извинявайте, госпожо Сесъмс. Водил съм си бележки и ще ги прегледам. Ако мога да напиша нещо по тях, непременно ще ви се обадя. Дотогава желая на вас и...

— Няма.

— Какво няма?

— Няма да ми се обадиш.

— Казах, че ще ви се обадя, ако...

— Даже не ме попита за номера ми! Хич не ти пука! И ти си същият скапаняк като останалите, и момчето ми отива в затвора за нещо, дето не го е извършило.

И ми затвори телефона. За миг останах неподвижен, замислен за разговора, после хвърлих вестника върху купчината. Погледнах бележника пред клавиатурата. Не си бях водил бележки и онази уж невежа жена и тук ме беше гепила.

Отпуснах се на стола и огледах работното си място. Бюро, компютър, телефон и две лавици с папки, бележници и вестници. Речник с червена кожена подвързия, толкова стар и захабен от употреба, че буквите на гръбчето му се бяха изтрили. Подарък от майка ми, когато ѝ казах, че искам да стана писател.

Това беше всичко, което оставях след двайсет години журналистика. След двете седмици щях да взема със себе си само речника.

— Здравсти, Джак.

Излязох от унеса си и вдигнах поглед към прелестното лице на Анджела Кук. Не я познавах, обаче знаех каква е — новоназначена новачка от първокласен университет. Съвсем зелена. Но сигурно ѝ плащаха петстотин долара седмично по-малко, отколкото на мен, и това я правеше по-ценна за фирмата. Нямаше значение какви новини ще пропусне, защото няма източници. Нямаше значение колко пъти ще я манипулират полицейските шефове, които се хващат за всяка възможност. Нямаше значение какви случаи на корупция ще останат незабелязани, защото не е знаела какво да търси.

Пък и тя навярно нямаше да се задържи дълго. Щеше да събере няколко години опит, да прокара някое и друго свястно заглавие и да се заеме с по-големи неща, да запише право или да се захване с политика. Или да си намери място в телевизията. Но Лари Бърнард не ме лъжеше. Тя беше русокоса хубавица със зелени очи и сочни устни. На ченгетата щеше да им хареса да я виждат из Управлението. Нямаше да мине и седмица и щяха да ме забравят.

— Здравсти, Анджела.

— Господин Робъртсън ми каза да се отбия при теб.

Кендъл Робъртсън беше заместник главен редактор, дясната ръка на Креймър. Бързо действаша. Бях получил предизвестията преди няма

и петнайсет минути, а заместничката ми вече чукаше на вратата.

— Знаеш ли какво, Анджела, сега е петък следобед и току-що ме уволниха. Хайде да не започваме веднага. Да се видим в понеделник сутрин, става ли? Може да се срещнем на кафе и после ще те заведем в Паркър Сентър, за да те запозная с някои хора. Съгласна ли си?

— Да, естествено. А, и... хмм... съжалявам... нали разбираш?

— Благодаря, Анджела, няма нищо. Във всеки случай, струва ми се, че в крайна сметка така ще е най-добре за мен. Но ако все още ми съчувстваш, довечера може да наминеш до „Шорт Стоп“ и да ме черпиш едно.

Тя се усмихна и се засрами, защото и двамата знаехме, че това няма да се случи. Новото поколение не се мешаше със старото нито в, нито извън редакцията. Особено с мен. Аз бях история и Анджела нямаше време, а и желание да общува с редиците на падналите.

— Е, може би някой друг път — побързах да кажа. — Ще се видим в понеделник сутрин, нали?

— До понеделник сутрин. И кафето е от мен.

Отново се усмихна и разбрах, че всъщност не аз, а тя трябва да послуша съвета на Креймър и да се пробва в телевизията.

Анджела понечи да се отдалечи.

— А, Анджела?

— Да?

— Не му викай господин Робъртсън. Това е редакция, а не правна кантора. И повечето началници не заслужават да им викат „господин“. Запомни го и ще се справяш добре тук.

Тя пак се усмихна и си тръгна. Придърпах стола си към компютъра и отворих нов документ. Трябваше да изфабрикувам репортаж за убийство, преди да се махна от редакцията, за да удавя мъката си в червено вино.

На панихидата ми се появиха само трима — Лари Бърнард и двама от спортния отдел, които можеха да се отбият в „Шорт Стоп“ и без аз да съм там. Щеше да се получи много неудобно, ако беше дошла и Анджела Кук.

„Шорт Стоп“ се намира на Сънсет в Ехо Парк, съвсем близо до Доджър Стейдиъм, и името му явно идва от бейзболния пост. Близо е и

до Лосанджелиската полицейска академия и това някога го правеше полицейски бар. За такива заведения човек чете в романите на Джоузеф Уамбо — там ходят ченгета, за да са сред колеги и почитатели, които не ги съдят. Но онези дни отдавна бяха отминали. Ехо Парк се променяше. Придобиваше холивудски вид и ченгетата бяха изтласкани от надошлите в квартала юпита. Цените се покачваха и куките си намираха други свърталища. По стените все още висяха полицейски аксесоари, но днес ченге можеше да попадне тук само по погрешка.

И все пак заведението ми харесваше, защото се намираше близо до центъра и по пътя за дома ми в Холивуд.

Беше рано и можехме да избираме къде да седнем. Заехме четирите места точно пред телевизора, аз, Лари и двамата от спортната редакция, Шелтън и Романо. Не ги познавах много — добре, че Лари седна помежду ни. През повечето време те обсъждаха слуха, че щели да разместват всички спортни ресори във вестника. Надявах се да получат някой от най-важните, Доджърс или Лейкърс, плътно следвани от футболния отбор на Университета на Южна Каролина и баскетболния на Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Бяха добри журналисти, каквито трябва да са спортните репортери. Изкуството на спортния репортаж винаги ме е удивлявало. Девет десети от читателите знаят резултата, преди да са чели материала. Знаят кой е спечелил, даже често са гледали мача. И въпреки това четат репортажа, затова той трябва да е написан проникателно и от съвсем различна гледна точка.

Обичах да водя криминалната хроника, защото обикновено разказвах на читателя непозната за него история. Пишех за лошите неща, които могат да се случат. За крайностите на живота. За подземния свят, който хората изобщо не познават, но за който искат да четат, докато си пият кафето сутрин. Това в известен смисъл ме стимулираше, караше ме да се чувствам като господаря на града, когато вечер шофирах към вкъщи.

Сега, докато седях в бара с чаша евтино червено вино в ръка, си мислех, че това най-много ще ми липсва.

— Знаеш ли какво научих? — попита ме Лари, като обърна глава към мен, за да не го чуват другите двама.

— Не, какво?

— Че при поредното уволнение в Балтимор един пич си взел заплатата и последния ден пуснал репортаж, в който нямало нито капка истина. Измислил си всичко.

— Отпечатали ли са го?

— Да, разбрали едва на другия ден, когато започнали да им звънят в редакцията.

— За какво бил репортажът?

— Не знам, обаче било нещо като среден пръст към ръководството.

Отпих глътка вино, замислих се за случая и казах:

— Всъщност не.

— Какво искаш да кажеш? Точно това си е било.

— Не, шефовете са седнали на масата и са си казали, да, добре, че се отървахме от него. Ако искаш да им покажеш среден пръст, правиш нещо, което да ги накара да си помислят, че са се прецакали, като са те разкарали. Нещо, което да им даде да разберат, че е трябвало да изберат някой друг.

— Да бе, ти така ли ще постъпиш?

— Не бе, човек. Просто ще си ида тихо и мирно. Ще издам роман и това ще е моят среден пръст. Всъщност това ще е работното ми заглавие. „Майната ти, Креймър“.

— Върхът!

Бърнард се засмя и сменихме темата. Но докато говорех за други неща, продължих да си мисля за средния пръст, който щях да им покажа. Мислех си за романа, с който отново щях да се захвана и който най-после щях да завърша. Исках да се прибера и да започна да пиша. Може би по-лесно щях да преживея следващите две седмици, ако имам нещо, заради което всяка вечер да се връщам вкъщи.

Мобилният ми телефон иззвъня и видях, че се обажда бившата ми съпруга. Знаех, че трябва да приключа и с това. Смъкнах се от стола и излязох на паркинга, където можех да говоря на спокойствие.

Въпреки трите часа разлика с Вашингтон номерът на дисплея показваше, че тя се обажда от службата си.

— Защо си още на работа, Кейша?

Погледнах си часовника. Тук приближаваше седем, значи там беше почти десет.

— Работя по един материал, който пуснаха в „Поуст“, чакам да ми позвънят някои хора.

Най-хубавото и най-неприятното на работата във вестник на Западното крайбрежие е това, че краят на работния ден настъпва много след като „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“ са спуснали кепенците и са качили своите водещи заглавия на уебсайтовете си.

„Лос Анджелис Таймс“ винаги разполага с тричасов марж, през който да ги настигне. Кейша Ръсел беше новак във вашингтонското бюро, така че често възлагаха „настигането“ тъкмо на нея.

— Кофти — изразих съчувствието си.

— Не чак толкова, колкото случилото се днес с теб, както научих. Кимнах.

— Да, съкратиха ме, Кейш.

— Страшно съжалявам, Джак.

— Да, знам. Благодаря.

Трябваше да е станало ясно, че са ме взели на мушка, още преди две години, след като не ме пратиха във Вашингтон с нея, обаче това беше друга история. Между нас се възцари мълчание и аз се опитах да го запълня.

— Ще се опитам да довърша романа си. Имам малко спестявания и някакви акции. Мисля, че ще ми стигнат поне за година. Сега или никога.

— Да — с престорен ентузиазъм отвърна Кейша. — Ще успееш.

Знаех, че е намерила ръкописа в едно от чекмеджетата ми и го е прочела, когато още живеехме заедно. Така и не си призна, защото ако го направеше, щеше да ѝ се наложи да ми каже какво мисли. Нямаше да може да излъже.

— В Лос Анджелис ли ще останеш? — попита тя.

Основателен въпрос. Действието на романа се развиваше в Колорадо, където бях израснал, но обожавах енергичността на Лос Анджелис и не ми се щеше да го напусна.

— Още не съм мислил. Не искам да продавам къщата. Цените на недвижимите имоти още са адски ниски. Предпочитам да я ипотекирам, ако се наложи. Както и да е, в момента не мога да мисля за това. Просто празнувам края.

— В „Червения вятър“ ли си?

— Не, в „Шорт Стоп“.

— С кого?

Настъпи мигът на моето унижение.

— Хм, нали знаеш, с обичайната тайфа. Лари и един куп хора от вестника, от спортната редакция.

Отговорът ѝ се забави съвсем мъничко, колкото да се издаде — знаеше, че преувеличавам или че направо я лъжа.

— Ще се справиш ли, Джак?

— Да, естествено. Просто... просто още не съм решил какво...

— Джак, извинявай, звънят ми по работа.

Гласът ѝ звучеше напрегнато. Ако не отговореше, можеше да не я потърсят пак.

— Добре! — побързах да кажа. — Ще се чуем по-късно.

Изключих телефона, изпълнен с благодарност към някой политик във Вашингтон, който ме спасяваше от още по-голямото унижение да обсъждам живота си с бившата си жена, чиято кариера бързо се развиваше, докато моята потъваше като слънцето зад забуления в смог холивудски хоризонт. Докато пъхах телефона в джоба си, се зачудих дали просто не си е измислила, че ѝ се обаждат, за да ми спести унижението.

Върнах се в бара и реших да продължа с нещо сериозно, така че си поръчах ирландска кола бомба. Изгълтах бързо сместа от гинес, бейлис и джеймисън и уискито потече по гърлото ми като врящо олио. Мрачно гледах как Доджърс губят първия ининг от омразните Джайънтс.

Романо и Шелтън си тръгнаха първи и до края на третия ининг даже Лари Бърнард изпи достатъчно и му писна да му напомнят за мрачното бъдеще на вестникарския бизнес. Смъкна се от стола и постави ръка на рамото ми.

— Можеше да съм аз. Можеше да е всеки в редакцията. Обаче нарочиха теб, защото взимаше големи кинти. Когато дойде преди седем години, известен журналист и така нататък, ти дадоха голяма заплата и затова сега си на топа на устата. Изненадан съм, че изкара толкова дълго, да ти кажа право.

— Няма значение. Това не ме успокоява много.

— Знам, обаче трябваше да ти го кажа. Ще си ходя вече. Ти ще се прибираш ли?

— Ще изпия още едно.

— Недей бе, човек, вече пи достатъчно.

— Още едно. Ще се оправя. Ако не мога, ще взема такси.

— Гледай да не те пипнат за шофиране в нетрезво състояние. Само това ти трябва сега.

— Да бе, и какво ще ми направят? Ще ме уволнят ли?

Той кимна, сякаш бях изтъкнал непоклатим аргумент, после здравата ме плесна по гърба и с клатушкане излезе от бара. Останах сам, вторачен в телевизора. При следващата поръчка пропуснах гинеса и бейлиса и си взех чист джеймисън с лед. Изпих още две-три вместо едно. Мислех си, че кариерата ми не приключва така, както си бях представял. Бях смятал, че досега вече ще пиша дълги статии за „Ескуайър“ и „Венити Феър“. Че те ще ме търсят, вместо да ги търся аз. Че сам ще избирам за какво да пиша.

Поръчах си още едно и барманът ми предложи сделка. Щял да ми налее уиски само при условие, че му дам ключовете от колата си. Прозвуча ми честно и се съгласих.

Докато алкохолът вреше в мозъка ми, се замислих за балтиморската история на Лари Бърнард и показването на среден пръст. Доколкото си спомням, сам си кимнах един-два пъти и вдигнах чашата за наздравица към злополучния репортер.

После една друга идея остави парещия си отпечатък върху мозъка ми. Вариант на балтиморския среден пръст. Абсолютно завършена и незаличима като име, гравирано върху кристална шампионска купа. Опрял лакът върху бара, пак вдигнах чашата. Само че този път за себе си.

— Смъртта е моят занаят — прошепнах. — С нея си вадя хляба. Тя е наковалнята за професионалната ми репутация.

Вече изричани думи, но не като самохвалство. Кимнах. Знаех точно как ще си тръгна. Бях написал най-малко хиляда репортажа за убийства. Щях да напиша още един. Репортаж, който да остане като надгробен камък на кариерата ми. Репортаж, с който да ме запомнят.

Уикендът мина в мъгла от алкохол, гняв и унижение. Борех се с едно ново бъдеще, което не беше никакво бъдеще. Когато в събота сутринта изтрезнях за кратко, извадих недописания си роман от най-долното чекмедже на бюрото в домашния ми кабинет и се заех да го

чета. Скоро видях същото, което отдавна беше видяла бившата ми жена. И което отдавна трябваше да съм видял и аз. В него нямаше нищо и се самозаблуждавах, ако смятах, че не е така.

Тоест щеше да се наложи да започна наново, ако исках да продължа в тази посока, и самата мисъл ми подейства угнетяващо. Взех такси до „Шорт Стоп“, за да си прибера колата, и в крайна сметка останах чак докато затвориха след полунощ — гледах как пак бият Доджърс и пиянски разправях на абсолютно непознати хора, че „Таймс“ и изобщо вестникарският бизнес са тотално скапани.

Изтрезнях чак в понеделник сутрин. Отидох на работа с четирийсет и пет минути закъснение, след като най-после взех колата си от „Шорт Стоп“. Още усещах миризмата на алкохол, която отделяха порите ми.

Анджела Кук вече седеше на бюрото ми. Беше си домъкнала стол от едно от свободните работни места. Имаше много такива, откакто бяха започнали компенсациите и съкращенията.

— Извинявай за закъснението, Анджела. Нещо се омотах този уикенд. От купона в петък насам. Трябваше да дойдеш.

Тя се усмихна сдържано, сякаш знаеше, че не е имало никакъв купон, а само панихида, и каза:

— Донесох ти кафе, но сигурно вече е изстинало.

— Благодаря.

Вдигнах чашата, която посочи. Кафето наистина беше студено. Добре, че кафето в бюфета беше безплатно — поне това още не бяха променили.

— Знаеш ли какво? — казах. — Ще ида да проверя дали няма нещо спешно за мен и после може пак да си налеем кафе и да поговорим за това как ще поемеш работата.

Оставих я и се насочих към отговорния редактор. По пътя се отбих в телефонната централа, която се издигаше в средата на редакцията като спасителна кула на плажа. Беше висока, за да могат телефонистките да наблюдават огромното помещение и да виждат кой е на мястото си и може да поеме обаждането. Застанах отстрани, така че някоя от жените в кабинката да ме види.

Забеляза ме Лорийн, която дежуреше и в петък, вдигна пръст, за да ми даде знак да изчакам, бързо пренасочи две обаждания, смъкна слушалката от лявото си ухо и каза:

— Няма нищо за теб, Джак.

— Знам. Искам да те попитам за миналата седмица. В петък вечер ти ми прехвърли обаждане от някоя си Уанда Сесъмс. Дали можем да открием телефонния ѝ номер? Забравих да ѝ го поискам.

Лорийн отново си сложи слушалката и пое нов разговор. После, без да я сваля от ухото си, ми съобщи, че нямало как да намерим номера. Не го била записала, а системата съхранявала електронен списък само на последните петстотин номера. Оттогава минали два дни, а централата имала близо хиляда обаждания на ден.

Попита ме дали съм се опитал да го открия чрез бюро „Справки“. Човек понякога забравял главната изходна точка. Благодарих ѝ и продължих към отговорния редактор. Бях се обаждал в „Справки“ и знаех, че името Уанда Сесъмс не фигурира в указателя.

В момента длъжността отговорен редактор „Вътрешни новини“ изпълняваше Дороти Фаулър. Това беше един от най-кратко заеманите постове във вестника — назначенията се правеха едновременно и по политически, и по практически съображения и с него сякаш вървеше въртяща се врата. Фаулър беше адски способна политическа репортерка и едва от осем месеца се опитваше да командва екипа. Желаех ѝ успех, обаче бях сигурен, че няма да се получи, като се имаха предвид всички съкращения на ресурси и празните бюра в редакцията.

Тя имаше малък кабинет в редицата стъклени кабинки, но предпочиташе да е сред народа. Обикновено седеше начело на Сала — събраните едно до друго като флотилия бюра на нейните заместници. Самият им брой можеше да отблъсне акулите.

Всички репортери от „Вътрешни новини“ бяха пряко подчинени на някой от заместниците. Моят зам беше Алън Прендъргаст, който ръководеше полицейските и съдебните репортери. Като такъв, той имаше по-късна смяна — обикновено пристигаше към обяд, защото новините от полицията и съда най-често идваха късно през деня.

Затова обикновено първо се отбивах при Дороти Фаулър или при първия заместник отговорен редактор Ранд Мичъм. Винаги се опитвах да се вредя при Фаулър, защото имаше по-висок пост, а и с Мичъм не се разбирахме. Когато преди седем години постъпих на работа, той ръководеше криминалната хроника и двамата никога не бяхме на едно мнение за това от коя новина ще се получи добър репортаж. Навярно защото навремето печелех повече от него.

Дороти седеше с вперени в екрана очи и трябваше да я повикам по име, за да привлече вниманието ѝ. Не бяхме разговаряли, откакто получих предизвестията, и тя веднага ми отправи съчувствения поглед, придружен от намръщена физиономия, обикновено запазени за човек, току-що получил диагноза рак на панкреаса.

— Ела да влезем вътре, Джак.

Изправи се, излезе от Сала и се насочи към рядко използвания си кабинет. Там седна зад бюрото, но аз останах прав, защото знаех, че ще приключим бързо.

— Просто искам да ти кажа, че много ще ни липсваш, Джак.

Кимнах и казах:

— Сигурен съм, че Анджеела скоро ще влезе в крак.

— Тя е много способна и има хъс, обаче ѝ липсва опит. Това е проблемът, нали? Вестникът би трябвало да е кучето пазач на обществото, а ние го отстъпваме на кутретата. Само като си помисля за голямата журналистика, на която бяхме свидетели през живота си. Изобличената корупция, ползата за обществото. Откъде ще дойде всичко това сега, когато разсипват всички вестници в страната? От правителството ли? Как ли пък не. От телевизията и блоговете? Забрави. Според една приятелка, която беше съкратена във Флорида, корупцията ще е най-перспективната индустрия, защото няма вестници, които да бдят.

Замълча за миг, сякаш замислена над печалното състояние на нещата.

— Виж, не ме разбирай погрешно. Просто съм потисната. Анджеела я бива. Ще върши добра работа и за три-четири години ще усвои занаята така, както си го усвоил ти. Само че колко случая ще пропусне дотогава? А колко нямаше да пропуснеш ти?

Свих рамене. Тези въпроси бяха важни за нея, но не и за мен. След дванайсет дни вече нямаше да съм в редакцията.

— Съжалявам — продължи тя след проточилото се мълчание. — Винаги съм обичала да работя с теб.

— Е, остава ми още малко време. Може да намеря нещо много добро, с което да се заема.

Тя се усмихна широко.

— Би било чудесно!

— Нещо важно да се е случило днес?

— Нищо сериозно — отвърна Дороти. — Видях в нощната сводка, че началникът на полицията има среща с чернокожи лидери, за да обсъдят расово насочената престъпност. Обаче това сме го дъвкали до посиняване.

— Ще разведа Анджела из Паркър Сентър и ще видя дали ще открием нещо.

— Добре.

След няколко минути с моята заместничка си наляхме кафе и се настанихме на една от масите в бюфета. Той се намираше на първия етаж в помещението, в което десетилетия наред се бяха въртели старите преси, преди да изнесат печатницата от сградата. Разговорът вървеше сковано. Бях се запознал с нея преди половин година, когато бе постъпила и Фаулър я развеждаше, за да я представи на хората. Но никога не бяхме работили заедно, не бяхме обядвали или пили кафе, нито я бях срещал в някое от алкохолните свърталища, посещавани от по-старите обитатели на редакцията.

— Откъде си, Анджела?

— От Тампа. Следвах в Университета на Флорида.

— Страхотно място. Журналистика ли?

— Там завърших магистратура, да.

— Правила ли си полицейски репортажи?

— Преди да запиша магистратурата, две години работих в Сейнт Питърсбърг. Около година се занимавах с криминалната хроника.

Отпих голяма глътка кафе. Имах нужда. Стомахът ми беше празен, защото от двайсет и четири часа не можех да задържа нищо в него.

— Сейнт Питърсбърг значи. За какви цифри говорим, няколко десетки убийства годишно ли?

— С малко късмет — иронично отвърна тя и се усмихна.

Криминалният репортер мечтае да пише за интересни убийства. Неговият късмет е трагедия за някой друг.

— А тук, ако паднем под четиристотин, значи годината е добра. Даже много добра — осведомих я. — Лос Анджелис е точното място, ако те интересува криминалната хроника. Ако искаш да разказваш истории за убийства. Ако само манкираш, докато се отвори място в друг ресор, сигурно няма да ти хареса.

Анджела поклати глава.

— Не ми трябва друг ресор. Това ме интересува. Искам да пиша истории за убийства. Искам да пиша книги за тия неща.

Изглеждаше искрена. Приличаше на мен — какъвто бях някога.

— Добре. Ще те заведа в Паркър Сентър, за да те запозная с някои хора. Главно детективи. Те ще ти помагат, но само ако ти имат доверие. Иначе ще трябва да се задоволяваш с бюлетините.

— Как да го постигна, Джак? Как да спечеля доверието им?

— Сама знаеш. Пиши репортажи. Безпристрастни и точни. Знаеш какво да правиш. Доверието се гради върху това как се представяш. Най-важното е да не забравяш, че ченгетата в този град имат удивителна мрежа. Информацията за репортерите се разпространява бързо. Ако си безпристрастна, всички ще го научат. Ако преобещ някой от тях, пак ще научат и ще ти отрежат достъпа навсякъде.

Вулгарният ми език явно я засрами. Трябваше да свиква, щом щеше да си има вземане-даване с куките.

— Още нещо — прибавих. — Под суровата им външност се крие благородство. На добрите, искам да кажа. И ако някак си успееш да го покажеш в репортажите си, определено ще ги спечелиш. Затова търси характерните подробности, едва забележимите му прояви.

— Добре, Джак, ще се постарая.

— Е, значи ще се справиш.

Докато развеждах Анджела из полицейското управление в Паркър Сентър, попаднахме на чудничък материал в „Неприключени следствия“. Случай на изнасилване и убийство на възрастна жена отпреди двайсет години бил изяснен, когато взетата от жертвата през 1989 г. ДНК била извадена от архива и пусната през база данните със сексуални престъпления на щатското министерство на правосъдието. Оказало се, че пробата принадлежи на мъж, който в момента излежава присъда за опит за изнасилване в затвора „Пеликан Бей“. Детективите от „Неприключени следствия“ щяха да го подведат под отговорност, преди да бъде освободен предсрочно. Не беше чак толкова сензационно, защото престъпникът вече се намираще зад решетките, но си струваше няколкото реда. Хората обичат да четат материали, които затвърждават представата, че лошите невинаги успяват да се

измъкнат. Особено по време на икономическа криза, когато е адски лесно да си циничен.

Когато се върнахме в редакцията, помолих Анджела да го напише — първият ѝ репортаж в криминалната хроника на „Таймс“, — а аз се опитах да издиря Уанда Сесъмс, гневната жена, с която бях разговарял в петък.

След като в телефонната централа на вестника нямаше запис от обаждането ѝ и проверката ми в бюро „Справки“ беше установила, че името ѝ не фигурира в телефонния указател на Лос Анджелис, се свързах с детектив Гилбърт Уокър от полицейското управление на Санта Моника. Той ръководеше следствието, довело до арестуването на Алонзо Уинслоу за убийството на Дениз Бабит. Може да се каже, че действах на сляпо. Не познавах Уокър, тъй като Санта Моника не се появяваше често на новинарския радар. Това сравнително безопасно крайбрежно градче между Венис и Малибу имаше сериозен проблем с бездомниците, но не и с убийствата. Тамошното полицейско управление разследваше само по няколко убийства годишно и повечето не бяха достатъчно интересни, за да намерят място в хрониката. Най-често се отнасяше за „изхвърлени“ трупове, като случая с Дениз Бабит. Убийствата бяха извършени другаде, например в южните квартали на Лос Анджелис, а местните ченгета трябваше да разчистват кашата.

Заварих Уокър на работното му място. Гласът му звучеше дружелюбно, докато не се представих като репортер от „Таймс“. Тогава стана леден. Често се случваше. Бях в редакцията от седем години и смятах много полицаи от различни управления за доверени източници и дори за приятели. При необходимост можех да се обърна за помощ към тях. Но понякога не можеш да избираш с кого да си имаш работа. В края на краищата няма начин да си на „ти“ с всички. Медиите и полицията никога не са били в прекрасни отношения. Пресата се смята за кучето пазач на обществото. А никой, включително полицията, не обича да му надзъртат над рамото. Между двете институции съществуваше пропаст, в която беше паднало доверието — много преди да се появя аз. А това безкрайно усложнява живота на простия репортер, който просто има нужда от някой и друг факт, за да си направи материала.

— Какво обичате? — съдържано попита Уокър.

— Опитвам се да се свържа с майката на Алонзо Уинслоу и се чудех дали не можете да ми помогнете.

— А кой е Алонзо Уинслоу?

Тъкмо щях да кажа: „Стига де, детектив“, обаче се сетих, че името на заподозрения не би трябвало да ми е известно. Разгласяването на име на непълнолетен беше криминализирано деяние.

— Вашият заподозрян в случая Бабит.

— Откъде знаете това име? Имайте предвид, че не го потвърждавам.

— Наясно съм, детектив. Не ви моля да потвърдите името. То ми е известно. Майката на момчето ми се обади в петък и ми го съобщи. Проблемът е, че не остави телефонния си номер, и просто се опитвам да я намеря...

— Приятен ден — прекъсна ме Уокър и затвори.

Отпуснах се назад на стола и си отбелязах да кажа на Анджеला Кук, че благородството, за което ѝ бях споменал, не е присъщо на абсолютно всички ченгета.

— Задник — изсумтях.

Забарабаних с пръсти по бюрото и измислих нов план — с който всъщност трябваше да започна.

Обадих се на един свой източник от Южното бюро на Лосанджелиското полицейско управление, за когото знаех, че е участвал в ареста на Уинслоу. Следствието се водеше в Санта Моника, защото бяха открили жертвата в багажника на колата ѝ на паркинг близо до кея. Но когато уликите от местопрестъплението бяха довели до Алонзо Уинслоу, жител на Южен Лос Анджелис, в играта се беше включило и ЛАПУ.

Санта Моника бяха спазили установената процедура, бяха се свързали с Лос Анджелис и група детективи от Южното бюро, добре запознати с тази част на града, бяха открили и арестували Уинслоу, след което го бяха предали на колегите си от Санта Моника. Наполиън Брейзълтън беше едно от тези ченгета от Южното бюро. Бях съвсем откровен с него. Е, почти де.

— Спомняш ли си ареста преди две седмици, за убитото момиче в багажника? — попитах.

— Да, в Санта Моника. Ние само им помогнахме.

— Знам. Вие сте им предали Уинслоу. Тъкмо затова се обаждам.

— Следствието си е тяхно, мой човек.

— Ясно, обаче не мога да намеря Уокър, а не познавам никой друг от тяхното управление. Но познавам теб. И искам да ти задам няколко въпроса за ареста, не за следствието.

— Какво, да няма оплакване? И с пръст не сме пипнали момчето.

— Не, детектив, няма оплакване. Доколкото знам, всичко с ареста си е наред. Просто се опитвам да открия дома на момчето. Искам да видя къде живее и може би да поговоря с майка му.

— Хубаво, ама той живее при баба си.

— Сигурен ли си?

— Според информацията, която получихме по време на инструктажа, той живеел при баба си. И ние, като големите лоши вълци, нападнахме къщата на баба. Баща нямал, а майката била ту тук, ту там, живеела на улицата. От дрога.

— Добре, тогава ще поговоря с бабата. Дай ми адреса.

— И просто ще й се изтресеш ей така?!

Знаех защо се учудва. Аз бях бял и най-вероятно нямаше да съм добре дошъл в квартала на Алонзо Уинслоу.

— Не се бой, няма да ида сам. Ще заложа на живата сила.

— Успех. Само гледай да не ти гръмнат задника преди четири, когато ми свършва смяната.

— Ще положи всички усилия. Какъв е адресът, спомняш ли си го?

— В Родия Гардънс е. Изчакай момент.

И остави слушалката, за да потърси точния адрес.

Родия Гардънс е огромен жилищен комплекс в Уотс — истински град в града. Опасен град. Носи името на Саймън Родия, създателя на едно от чудесата на Лос Анджелис. Кулите Уотс. Обаче в Родия Гардънс няма нищо чудесно. Това е едно от местата, тънещи от десетилетия в бедност, наркотици и престъпност. Поколения от едно семейство живеят там и не могат да се измъкнат. Много от местните са пораснали, без да са били на плажа, да са се качвали на самолет или дори да са ходили на кино.

Брейзълтън се върна на линията и ми продиктува пълния адрес, но каза, че нямал телефонния номер. Попитах го как се казва бабата и той ми даде името, което вече знаех, Уанда Сесъмс.

Хопа. Жената, с която бях разговарял. Или ме беше излъгала, че е майка на невръстния заподозрян, или полицията разполагаше с грешна информация. Така или иначе, вече имах адреса и се надявах, че скоро ще облека в плът гневния глас от петък.

След като приключих разговора с Брейзълтън, отидох във фотографския отдел. На бюрото на дежурния редактор видях Боби Азмития и го попитах дали в момента е пуснал „скитници“ из града. Той провери в списъка си и назова двама фоторепортери, които обикаляха с колите си в търсене на случайни обекти — снимки без връзка с конкретна новина, които „оцветяваха“ първите страници на отделните рубрики.

Познавах ги и двамата. Единият беше чернокож. Попитах Азмития дали Сони Лестър може да се освободи и да се разходи с мен по 110-а магистрала и той се съгласи да ми го прати. Уговорихме се Лестър да ме вземе пред Фоайето с глобуса след петнайсет минути.

Върнах се при Анджела да видя какво става с репортажа за случая от „Неприключени следствия“, после отидох да поговоря с моя зам. Прендъргаст подготвяше първия за днес предварителен списък на материалите.

— Вече получих резюмето от Анджела — каза ми още преди да съм отворил уста.

„Резюмето“, което всъщност се състоеше само от един ред, се включваше в предварителния списък и когато се събираха на ежедневната планьорка, редакторите вече знаеха какво е готово за сутрешното издание и можеха да обсъдят кои материали са важни и как трябва да бъде организирано всичко във вестника.

— Да, със случая се занимава тя — отвърнах. — Само исках да ти съобщя, че отивам в Южен Лос Анджелис с един фотограф.

— Какво има?

— Още нищо. Но по-нататък може да имам какво да ти кажа.

— Добре.

Прендо винаги ме държеше на хлабава каишка. Не че вече имаше значение. Но поне преди да получа предизвестие, той се отнасяше много либерално и се разбирахме добре. Той не ме припираше. Аз го информирах кога и върху какво работя, а той ме оставяше да приключа материала, преди да му дам отчет.

Тръгнах към асансьорите, а той извика след мен:

— Имаш ли монети за телефон?

Махнах му с ръка, без да се обръщам. Винаги ме изпращаше с тези думи, когато отивах да работя по някакъв случай. Реплика от „Китайски квартал“. Вече не използвах обществени телефони, никой репортер не ги използваше, обаче смисълът беше ясен. Дръж връзка.

Фоайето с глобуса беше парадният вход на сградата, на ъгъла на Първа улица и Спринг Стрийт. В центъра на помещението на стоманена ос се въртеше месингов глобус с големината на фолксваген. Върху релефните континенти бяха отбелязани многобройните международни бюра на „Таймс“, въпреки че много от тях бяха закрити заради икономии. Мраморните стени бяха украсени със снимки и паметни плочи, свързани с важни моменти от историята на вестника, спечелените награди „Пулицър“ и техните лауреати, загиналите по време на служба кореспонденти. С една дума, музей, какъвто скоро щеше да е и самият вестник. Говореше се, че сградата се продава.

Мен обаче ме интересуваха следващите дванайсет дни. Оставаше ми само още един последен краен срок, само още един последен криминален репортаж. Дотогава глобусът трябваше да продължи да се върти.

Отворих тежката врата и излязох. Сони Лестър ме чакаше с една от служебните коли. Качих се и му съобщих къде отиваме. Той направи дързък обратен завой на Бродуей и потегли към изхода за шосето, веднага след съдебната палата. Скоро пътувахме по 110-а към Южен Лос Анджелис.

— Предполагам, че неслучайно ми възлагат тази задача — отбеляза фотографът, когато излязохме от центъра.

Погледнах го и свих рамене.

— Не знам. Питай Азмития. Казах му, че ми трябва някой, и той прати теб.

Лестър кимна скептично. Всъщност не ме интересуваше. Вестниците се гордеят с категоричната си позиция против сегрегацията, расовия детерминизъм и тем подобни. Но наистина практично използват разнородния характер на редакционния си състав. Ако земетресение удари Токио, пращаш репортер японец. Ако чернокожа актриса спечели Оскар, пращаш чернокож репортер да я интервюира. Ако граничарите открият дващест и четирима мъртви нелегални имигранти в каросерията на камион в Калексико, пращаш

най-добрия си испаноезичен репортер. Така се прави журналистика. Лестър беше чернокож и неговото присъствие можеше да ми осигури безопасност в комплекса. Нищо друго не ме интересуваше. Работех по случай и изобщо не мислех за политическата коректност.

Фотографът ме попита какво ще правим и аз му обясних, доколкото можех. Засега обаче не разполагах с много. Осведомих го, че жената, с която ще се срещнем, се е оплакала от моята публикация, в която съм нарекъл внука ѝ убиец. Надявах се да я намеря и да ѝ кажа, че ще се опитам да опровергая обвиненията срещу него, ако двамата с внук ѝ се съгласят да ми помогнат. Не му разкрих истинския си план. Смятах го за достатъчно умен да събере две и две.

Когато свърших, Лестър кимна и до края на пътя продължихме в мълчание. Влязохме в Родия Гардънс към един. В комплекса цареше спокойствие. Децата още бяха на училище, а търговията с дрога започваше едва по мръкнало. Пласьорите, наркоманите и уличните банди спяха.

Комплексът представляваше лабиринт от двуетажни блокове, боядисани в два цвята. Най-често в кафяво и бежово. Понякога в жълто-зелено и бежово. Нямаше цветя и дървета, защото сред тях могат да се крият наркотици и оръжие. Общо взето приличаше на новозастроен квартал, в който още не са добавили екстрите. Само при по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че боята не е прясна и няма нови постройки.

Лесно намерихме адреса, който бях получил от Брейзълтън — ъглов апартамент на втория етаж. Стълбището беше от дясната страна на сградата. Лестър извади голям тежък фотоапарат от колата и я заключи.

— Няма да имаш нужда от всичко това, ако ни пуснат вътре — предупредих го. — Ако ти позволи да я снимаш, ще трябва да го направиш бързо.

— Не ми пука дали ще я снимам. Не ща да си оставям нещата в колата.

— Ясно.

Качихме се и забелязах, че входната врата зад зарешетения комарник е отворена. Приблжих се и се поогледах, преди да почукам. Не видях никого на паркингите и в дворовете на комплекса. Изглеждаше абсолютно безлюдно.

Почуках.

— Госпожо Сесъмс?

Зачаках и скоро през комарника се донесе глас. Тя беше.

— Кой е?

— Джак Макавой. В петък разговаряхме по телефона. От „Таймс“.

Комарникът беше мръсен — наслоени с години нечистотия и прах. Вътре не се виждаше нищо.

— Що щеш тука бе, момче?

— Дойдох да поговорим, госпожо. През уикенда много мислих за онова, което ми казахте по телефона.

— Как ме намери, по дяволите?

Близостта на гласа показваше, че жената е от отсрещната страна на комарника. През мръсотията различавах само силуета ѝ.

— Ами нали това е адресът, на който са арестували Алонзо.

— Кой е тоя с тебе?

— Сони Лестър, колега от вестника. Госпожо Сесъмс, дойдох, защото обмислих думите ви и искам да проуча случая на Алонзо. Ако е невинен, ще ви помогна да го измъкнете.

С ударение на „ако“.

— Естествено, че е невинен. Нищо не е направил.

— Може ли да влезем, за да поговорим? — побързах да кажа. —

Ще видя какво мога да направя.

— Влезте, ама ник’ви снимки. Тъй де, ник’ви снимки.

Комарникът се откряна. Хванах дръжката и го отворих широко. Веднага разбрах, че жената на прага е баба на Алонзо. Изглеждаше шейсетинагодишна и корените на боядисаните ѝ в черно пълзящи плитки сивееха. Беше мършава като чироз и въпреки топлото време носеше пуловер и дънки. Фактът, че по телефона се беше представила като майка на заподозрения, ми се струваше любопитен, ала не бе голяма работа. Имах чувството, че всъщност едновременно му е и майка, и баба.

Уанда Сесъмс ни посочи малка дневна с диван и маса. Почти навсякъде имаше купчини сгънати дрехи, върху много от които видях листчета с имена. Някъде от апартамента се чуваше шум на пералня или сушилня — жената явно въртеше скромен бизнес в отпуснатия ѝ от държавата апартамент. Може би тъкмо затова не искаше да снимаме.

— Мръдни прането и седни да ми кажеш к'во ще направиш за моя Зо — нареди ми тя.

Преместих една купчина от дивана върху някаква масичка и се настаних на освободеното място. Забелязах, че сред дрехите няма нищо червено. Комплексът Родия Гардънс се контролираше от уличната банда Крипс и носенето на червено, цвета на техните съперници Блъдс, можеше да донесе неприятности.

Лестър седна до мен и остави чантата на фотоапарата на пода между краката си. Самият фотоапарат беше в ръката му. Той отвори ципа на чантата и го прибра вътре. Уанда Сесъмс остана права пред нас, вдигна кош с пране върху масата и се зае да вади и сгъва дрехите.

— Искам да проуча случая на Зо — заявих. — Ако е невинен, както твърдите, ще мога да го измъкна.

Продължавах да използвам думичката „ако“. Продължавах да мятам въдицата. Гледах да не обещавам нищо, което няма да изпълня.

— И ще го измъкнеш просто ей тъй, а? Докат' гусин Майър даже не мож' уреди да го изслушат в съда?

— Господин Майър неговият адвокат ли е?

— Да, служебният му защитник. Еврейски адвокат.

Произнесе го без никаква враждебност или предубеждение, все едно се гордееше с това, че внукът ѝ се е издигнал до равнището да има адвокат евреин.

— Е, ще поговоря с господин Майър за всичко това. Понякога, госпожо Сесъмс, вестникът е в състояние да направи неща, които не може да постигне никой друг. Ако аз съобщя на света, че Алонзо Уинслоу е невинен, светът ще обърне внимание. Адвокатите винаги успяват, защото постоянно твърдят, че клиентите им са невинни, независимо дали го вярват. Като лъжливото овчарче. Повтарят го толкова често, че когато някой техен клиент наистина е невинен, никой не им вярва.

Тя ме изгледа изпитателно — или я бях объркал, или смяташе, че я будалкам. Не трябваше да спирам, за да не ѝ позволя да се концентрира върху нещо конкретно от думите ми.

— Госпожо Сесъмс, ако ще проучвам този случай, трябва да се обадите на господин Майър и да го помолите да ми окаже съдействие. Искам да видя съдебните документи и целия доказателствен материал.

— Той още нищо не е доказал. Само ходи да вика на всички да сме имали търпение, и толкоз.

— Под „доказателствен материал“ имам предвид правния термин. Обвинението, с други думи прокуратурата, трябва да предаде всичките си документи и веществени доказателства на защитата. За да се опитам да измъкна Алонзо, трябва да имам достъп до всичко това.

Тя като че ли не ме слушаше. Бавно извади миниатюрни червени бикини от коша с дрехи и ги протегна настрани, сякаш държеше умрял плъх за опашката.

— Виж го т'ва глупаво момиче. Не знае с кой си играе. Крие червеното отдолу. Глупачка и пол'вина — мисли си, че ще ѝ се размине.

Уанда Сесъмс отиде в ъгъла, натисна педала на едно кошче за смет и пусна умрелия плъх вътре. Кимнах одобрително и се опитах да се върна на въпроса.

— Госпожо Сесъмс, разбирате ли какво ви казвам за доказателствения материал? Ще...

— Ама как ще кажеш, че моят Зо е невинен, щом сичките ти факти идват от ченгеджийницата, пък тия лъжат кат' змията в рая.

Трябваше ми известно време, за да смеля едновременната употреба на уличен жаргон и религиозни образи.

— Сам ще събера всички факти и ще преценя нещата — отвърнах. — Когато миналата седмица написах репортажа, просто повторих сведенията на полицията. Сега лично ще проуча случая. Ако вашият Зо е невинен, ще разбере. И ще го напиша. И публикацията ще го измъкне.

— Добре де. Хубаво. Господ ще ти помогне да върнеш момчето ми вкъщи.

— Но ще ми трябва и вашата помощ, Уанда.

Минах на малко име. Беше време да я накарам да си мисли, че ще участва в играта.

— Шом е за моя Зо, винаги съм готова да помогна.

— Чудесно. Сега ще ви обясня какво искам да направите.

3. ФЕРМАТА

Карвър си тананикаше и напрегнато наблюдаваше екраните в кабинета си. Бяха настроени на мултиплексен режим — по трийсет и седем образа на всеки. Можеше да следи всички камери, даже ъглите, за които никой не знаеше. Само с едно докосване с пръст до тъчпада можеше да прехвърли желанния образ на цял екран на средната плазма.

Дженива седеше на рецепцията и четеше роман. Той настрои фокуса и се опита да види коя е книгата. Не намери заглавието, но прочете името на автора в горния край на страницата. Джанет Еванович. Знаеше, че е чела няколко книги от тази авторка. Често я забелязваше да се усмихва, докато очите ѝ пробягваха по редовете.

Полезна информация. Щеше да иде в някоя книжарница и да купи книга от Еванович. И да направи така, че Дженива да я види в чантата му, когато Карвър минава през рецепцията. Това щеше да разчупи леда.

Премести камерата и видя, че чантичката ѝ е на пода до стола ѝ, отворена. Приблужи образа и различи цигари, дъвка, два тампона, ключове, кибрит и портмоне. Месечният цикъл значи. Може би затова сутринта се бе държала толкова рязко с него. Едва го поздрави.

Карвър си погледна часовника. Наближаваше следобедната ѝ почивка. Йоланда Чавес от администрацията трябваше да дойде да я смени. Петнайсет минути. Мислеше да я проследи с камерите. Навън за цигара, до тоалетната, нямаше значение. Можеше да я проследи. Имаше камери навсякъде. Щеше да види какво прави.

Точно когато Йоланда влизаше, на вратата се почука. Карвър моментално натисна ескейп и трите екрана показаха диаграми на потоци данни за три различни сървърни кули. Не беше чул алармения сигнал на шлюза от контролната зала, но не можеше да е сигурен. Сигурно се бе съсредоточил върху Дженива до такава степен, че не му беше обърнал внимание.

— Да?

Вратата се отвори. Беше Стоун. Карвър се ядоса, че е изключил екраните и няма да може да проследи Дженива, и му се сопна:

— Какво има, Фреди?

— Искан да те питам за отпуската — високо отвърна Стоун.

Влезе в кабинета, затвори вратата и седна на стола срещу Карвър, без да иска разрешение.

— Всъщност майната ѝ на отпуската. Казах го заради момчетата навън. Искан да поговорим за железните девизи. Мисля, че през уикенда намерих следващото ни момиче.

Карвър беше открил двайсет години по-младия Фреди Стоун, докато дебнеше под чужда самоличност в един чатрум за железни девизи. Опита се да го проследи, обаче Стоун си го биваше и потъна в дигиталната мъгла.

Без да губи кураж и още по-заинтригуван, Карвър направи уебсайт капан, наречен www.motherinirons.com — „майка в окови“ — и хоп, Стоун се хвана. Този път Карвър установи пряк контакт и танцът започна. Вербува го, промени облика и самоличността му, стана негов наставник.

И така го спаси, но четири години по-късно Стоун вече му беше прекалено близък, за да е спокоен, и понякога не можеше да го понася. Какво си въобразяваше Фреди?! Ето, влизаше и седнаше без разрешение...

— Нима? — нарочно скептично попита Карвър.

— Обеща да ми позволиш аз да избира следващата, спомняш ли си?

Наистина му беше обещал, но във възбудата на мига. На връщане от плажа в Санта Моника по 10-а магистрала, с отворени прозорци, морският въздух нахлуваше през тях и брулеше лицата им. Все още опиянен, глупаво каза на младия си ученик, че може да избере следващата.

Сега се налагаше да се отметне. Исканше му се просто да продължи да следи Дженива — може би щеше да я хване как си сменя тампона в тоалетната — и да остави този проблем за по-късно.

— Никога ли не ти омръзва тая песен? — попита Стоун.

— Моля?

Карвър се усети, че пак е започнал да си тананика, докато мисли за Дженива. Засрами се и се върна на въпроса.

— Какво откри?

Стоун се усмихна широко и поклати глава, сякаш не можеше да повярва на късмета си.

— Има си личен порносайт. Ще ти пратя линка, за да го видиш. Ще ти хареса. Прегледах данъчните ѝ декларации. Миналата година е взела двеста и осемдесет бона само от хора, които са се абонирали за двайсет и пет долара месечно да я гледат как се чука.

— Къде я намери?

— Чрез „Дюи и Бейч“, счетоводна фирма. Направили ѝ проверка от Калифорнийската данъчна служба и счетоводната фирма поела нещата. Всичките ѝ декларации са там. Всичко, което ни е нужно, за да започнем. После влязох в уебсайта ѝ. Mandyforya.com. Желязна мацка, дългокрака. Тъкмо нашият тип.

Карвър усети тръпката на очакването в „тъмното си влакно“^[1]. Ала нямаше да допусне тази грешка. Само попита:

— Къде точно в Калифорния?

— В Манхатън Бийч — отвърна Стоун.

Прииска му се да фрасне хлапака по главата с една от плазмите.

— Ти знаеш ли къде е Манхатън Бийч?

— Не е ли в Ло Хоя и Сан Диего? Там някъде?

Карвър поклати глава.

— Първо на първо, казва се *Ла Хоя*. И второ, не, Манхатън Бийч изобщо не е там. Намира се край Лос Анджелис, недалеч от Санта Моника. Тъй че забрави за това. Дълго няма да се върнем там. Знаеш правилата.

— Ама тя е идеална бе, Уес! Освен това вече ѝ отворих файлове. Лос Анджелис е голям — на никой в Санта Моника не му пука какво става в Манхатън Бийч.

Карвър категорично поклати глава.

— Можеш да затвориш файловете. Лос Анджелис е забранен за нас най-малко за три години. Не ме интересува каква е и че я смяташ за безопасна. Няма да наруша принципа. И още нещо. Казвам се Уесли — в никакъв случай Уес.

Стоун заби поглед в стъклената маса. Изглеждаше съкрушен.

— Ще направим следното — продължи по-възрастният мъж. — Аз ще потърся някоя. Ти ще почакаш и ще видиш, че ще останеш много доволен. Гарантирам ти го.

— Но нали щеше да е мой ред... — нацупи се Стоун.

— Беше твой ред и ти се издъни. Сега пак съм аз. Тъй че се връщай на работа. Още не си ми пратил отчета за кули от осемдесета до осемдесет и пета. Искам го до края на работния ден.

— Както кажеш.

— Върви. И горе главата, Фреди. В края на седмицата пак ще излезем на лов.

Стоун стана и тръгна към вратата. Карвър го проследи с поглед: чудеше се кога ще се наложи да се отърве от него. Окончателно. Предпочиташе да действа с партньор. В крайна сметка обаче всички партньори ставаха прекалено близки и си въобразяваха прекалено много. Започваха да те наричат с неприемливи имена. Мислеха си, че са равноправни съдружници. Това беше недопустимо и опасно. Парада командваше само един. Той.

— Затвори вратата, ако обичаш — каза Карвър.

После се върна към камерите. Бързо включи тази над рецепцията и видя, че там седи Йоланда. Дженива я нямаше. Зае се да я търси, като превключваше от камера на камера.

[1] Част от оптичен кабел, свързващ крайни точки без активирани крайни устройства — Б. пр. ↑

4. КОД 30

Когато си тръгнахме от апартамента на Уанда Сесъмс, в комплекса вече цареше оживление. Децата бяха свършили училище и наркопласьорите и техните клиенти се бяха размърдали. По паркингите, детските площадки и пожълтелите морави между блоковете сновяха малчугани и възрастни. Наркобизнесът се въртеше в движение и представляваше сложна система от наблюдателни постове и участници на всякаква възраст, насочващи купувачите по уличния лабиринт към пунктове за продаване, които сменяха местоположението си през целия ден. Проектантите и строителите на Родия Гардънс си нямаха и представа, че са създали идеална среда за рака, който по един или друг начин щеше да погуби повечето обитатели на комплекса.

Знаех всичко това, защото неведнъж бях придружавал момчетата от отдела за борба с наркотиците в Южното бюро, докато пишех шестмесечните си репортажи за хода на войната срещу дрогата в района.

Вървахме към служебната кола на Лестър с наведени глави и се правехме, че нищо наоколо не ни засяга. Единственото ни желание беше да се разкараме от квартала. Едва когато приближихме автомобила, видях младия мъж, облегат на предната лява врата. Носеше развързани работни обувки, дънки, смъкнати до средата на сините му боксерки, и безупречно бяла тениска, която почти сияеше на следобедното слънце. Униформата на бандата Крипс, която владееше комплекса.

— Как е? — попита той.

— Бива — отвърна Лестър. — Връщаме се на работа.

— Куки ли сте?

Фотографът се засмя, като че ли не е чувал по-голяма смешка.

— Не бе, човек, от вестника сме.

После спокойно прибра чантата с фотоапарата си в багажника и заобиколи към вратата, на която се облягаше младежът. Онзи не

помръдна.

— Трябва да тръгвам, брато. Би ли се отдръпнал, за да мина?

Стоях от другата страна на колата. Стомахът ми се беше свил. Ако щяхме да си имаме проблем, сега беше моментът. В сенчестия край на паркинга висяха други момчета със същата униформа, готови да се намесят, ако се наложи. Не се съмнявах, че всички или носят оръжие, или са го скрили наблизо.

„Нашият“ младеж продължаваше да се обляга на вратата. Скръсти ръце и се втренчи в Лестър.

— За к'во приказвахте с мамчето горе, брато?

— За Алонзо Уинслоу — обадох се аз. — Според нас не е убил никого и правим проверка.

Онзи се отгласна от колата, обърна се и ме погледна.

— Верно?

Кимнах.

— Работим по въпроса. Тъкмо започваме и затова дойдохме да поговорим с госпожа Сесъмс.

— Значи ви е казала за данъка.

— За какъв данък?

— Тя плаща данък. Секи, дет върти бизнес насам, плаща данък.

— Нима?

— Уличният данък бе, човек. Загрываш ли? Секи вестникар, дет' идва да говори за Зо, трябва да плати уличния данък. Можете да го платите на мене.

Кимнах.

— Колко?

— Педесе на ден.

Щях да осребря този разход. Да видим дали Дороти Фаулър щеше да се развика. Бръкнах в джоба си и извадих цялата си наличност, общо петдесет и три долара. Бързо отделих две двайсетачки и една десетачка.

— Ето.

Заобиколих зад колата и младежът се приближи откъм предната лява врата. Докато му плащах, Лестър се качи и запали мотора.

— Трябва да вървим — казах аз, след като му подадох банкнотите.

— Давайте. Ако пак дойдете, данъкът се удвоява, вестникарче.

— Ясно.

С това и трябваше да приключа, но не можех да си тръгна, без да задам очевидния въпрос.

— Не те ли е грижа, че се опитвам да освободя Зо?

Младежът вдигна юмрук и поглади брадичка, като че ли сериозно размишляваше над въпроса ми. На кокалчетата на пръстите му бяха татуирани буквите **т-ъ-п-и**. Преместих поглед към другата му ръка, която висеше отпусната отстрани. Там бяха татуирани други букви: **к-у-к-и**. Бях получил отговора си. Тъпи куки. С такова отношение, нищо чудно, че изнудваше хората, които искаха да помогнат на друг член на бандата. Тук важеше принципът „всеки за себе си“.

Хлапакът се засмя и се обърна, без да отговори. Нали ми беше показал ръцете си.

Качих се в колата и Лестър я изкара на заден от паркинга. Видях, че нашият рекетър танцува „крипуок“. Наведе се и с току-що дадените му от мен банкноти имитира лъскане на обувки, после се изправи и изпълни типичното тътрене, което Крипс смятаха за своя запазена марка. Бандитчетата, които чакаха на сянка, го посрещнаха с овации.

Напрежението в тила ми започна да се отпуска едва когато отново излязохме на 10-а и потеглихме на север. Изхвърлих петдесетачката от ума си и когато започнах да анализирам постигнатото, се почувствах по-добре. Уанда Сесъмс се беше съгласила да ми окаже пълно съдействие в разследването на случая Дениз Бабит — Алонзо Уинслоу. Обади се от моя мобилен телефон на Джейкъб Майър, служебния защитник на внука си, и му съобщи, че като настойница на обвиняемия, ми предоставя пълен достъп до всички документи и доказателствени материали по делото. Майър неохотно прие да се срещне с мен на другата сутрин между заседанията в центъра за задържане на непълнолетни. Всъщност нямаше избор. Бях обяснил на Уанда, че ако той не ми съдейства, много частни адвокати ще поемат случая безплатно, след като научат, че ще бъде отразен в пресата, Майър можеше или да работи с мен и сам да стане обект на медиен интерес, или да се откаже от това дело.

Освен това Уанда Сесъмс се беше съгласила да ме заведе в центъра за задържане на непълнолетни в Силмар, за да разговарям с

Алонзо. Възнамерявах да се запозная с делото от документите на служебния защитник и тъй като интервюто с момчето щеше да е най-важната част от бъдещата ми публикация, исках да науча абсолютно всичко възможно, преди да пристъпя към него.

Като цяло, посещението ми в Южен Лос Анджелис завършваше успешно, въпреки петдесетте долара „данък“, и тъкмо се чудех как да представя плана си на Прендъргаст, когато Лестър прекъсна мислите ми.

— Знам какво целиш.

— Какво целя?

— Оная перачка може и да е прекалено тъпа, а адвокатът — прекалено загрижен да види името си във вестника, но не и аз.

— Какви ги говориш?

— Явяваш се като белия рицар, дето ще докаже невинността на момчето и ще го освободи. Само че ще направиш тъкмо обратното, мой човек. Ще ги използваш, за да те допуснат до делото и да събереш всички сочни подробности, а после ще разкажеш във вестника как един шестнайсетгодишен хлапак се превръща в хладнокръвен убиец. По дяволите, освобождаване то на невинен човек е нещо банално за днешната преса. Но не и проникването в ума на непълнолетен убиец! Не и анализът на механизма, чрез който обществото допуска да се случи такова нещо! Това си е кандидатура за наградата „Пулицър“, брато.

Известно време не отговорих, Лестър ме беше приклецил. Обмислих защитата си и едва тогава отворих уста.

— Обещах й само, че ще проуча случая. Как се развиват нещата. Нищо повече.

— Дрън-дрън. Използваш я, защото е невежа и не може да се усети. Хлапето сигурно ще е също толкова глупаво и ще се подведе. И всички знаем, че адвокатът ще го продаде, за да попадне във вестника. Наистина си мислиш, че ще спечелиш наградата „Пулицър“, нали?

Поклатих глава и не отговорих. Усетих, че се изчервявам, и се извърнах към прозореца.

— Глей сега, това си е в реда на нещата — прибави Лестър.

Обърнах се да го погледна и разчетох изражението му.

— Какво искаш, Сони?

— Парче от баницата, какво. Ще го направим в екип. Ще дойда с теб в Силмар и в съда. Аз ще заснема целия материал. Когато попълваш искане за фотограф, ще напишеш моето име. Така ще се продаде по-лесно. Особено за номинации.

Имаше предвид номинации за „Пулицър“ и други награди.

— Виж, още не съм разговарял с редактора. Много бързаш. Дори не знам дали ще...

— Ще го одобрят, знаеш го. Ще ти дадат пълна свобода на действие, че и на мен покрай тебе. Кой знае, току-виж спечелим и двамата. Няма начин да те съкратят, ако им донесеш „Пулицър“.

— Няма никакъв шанс, Сони. Пък и вече ме съкратиха. Остават ми още дванайсет дни и после майната му на „Пулицър“. Отивам си.

По очите му видях, че новината за съкращаването ми го е изненадала. Той кимна, включи новата информация в импровизирания си сценарий и се засмя.

— Аха! Значи това е твоето последно сбогом. Всичко ми е ясно. Ще си тръгнеш, като им покажеш среден пръст — толкова добър репортаж, че няма как да не го номинират, въпреки че теб отдавна те няма.

Замълчах. Не подозирах, че съм толкова прозрачен. Отново се обърнах към прозореца. На това място магистралата се издигаше над терена и наоколо се виждаха безкрайни редици наблъскани плътно една до друга къщи. Върху старите, протекли покриви на много от тях бяха завързани сини платнища. Колкото по на юг в града навлизаше човек, толкова повече бяха платнищата.

— Въпреки това искам да участвам — заяви Лестър.

След като си бях осигурил пълен достъп до Алонзо Уинслоу и делото му, вече бях готов да го обсъдя с редактора. С други думи, официално щях да му съобщя, че работя по случая, и моят зам можеше да го включи в предварителния си списък.

Щом се върнах в редакцията, отидох право при Сала и заварих Прендъргаст на бюрото му. Пишеше на компютъра си.

— Имаш ли една минутка, Прендо?

Той дори не вдигна глава.

— Не сега, Джак. Възложиха ми да съставя списъка на материалите за планьорката в четири. Имаш ли нещо за утре, освен репортажа на Анджеела?

— Не. Намислил съм нещо по-дългосрочно.

Прендъргаст спря да пише и ме погледна малко смутено. Какви дългосрочни планове може да си прави човек, на когото остават дванайсет дни?

— Не чак толкова дългосрочно. Може да поговорим за това по-късно днес или утре. Анджеела предаде ли ти материала?

— Още не. Мисля, че те чака да го прегледаш. Хвърли му едно око и ми го прати.

— Веднага се заемам.

— Добре, Джак. Ще поговорим по-късно. Или ми прати един бърз имейл.

Обърнах се и плъзнах поглед по редакцията. Не знаех къде е работното място на Анджеела Кук, но трябваше да е някъде наоколо. Колкото си по-нов, толкова по-близо до Сала те слагат. Най-далечните краища на помещението бяха запазени за ветераните, които уж нямаха нужда от контрол. Всъщност, когато се отдалечаваше от Сала, човек навлизаше в зоната, известна като Сухата гора, защото там седяха репортери, които почти не правеха репортажи и пишеха още по-малко. Постовете на някои от тях бяха неприкосновени по силата на политически връзки или награди „Пулицър“ — Сони Лестър имаше право, никога нямаше да съкратят лауреат на „Пулицър“, — а други бяха такива майстори на снишаването, че никога нямаше да привлекат вниманието на ресорните редактори и комисията по съкращенията.

Над горния край на една от недалечните ниски стени видях русата коса на Анджеела, завързана на опашка. Приблжих се.

— Как върви?

Тя уплашено подскочи.

— Извинявай. Не исках да ти изкарвам акъла.

— Няма нищо. Просто се бях увлякла в четене. Посочих компютърния екран.

— Това репортажът ли е?

Анджеела се изчерви. Забелязах, че е забила молив в завързаната си отзад коса. Така изглеждаше още по-секси.

— Не, всъщност е от архива. Една статия за теб и онзи убиец, Поета. Адски е зловещо.

Внимателно се вгледах в дисплея. Материалът, който четеше, беше отпреди дванайсет години. Тогава работех в „Роки Маунтън Нюз“ и се конкурирах с „Таймс“ по случай, развиващ се в територията от Денвър до Източното крайбрежие и после пак обратно до Лос Анджелис. Това беше най-важният материал, по който съм работил, върхът на моя журналистически живот — не, поправка, всъщност кулминацията на целия ми живот — и не исках да ми напомнят, че е било толкова отдавна.

— Да, наистина си е зловещичко. Свърши ли днешния материал?

— Какво стана с онази агентка от ФБР, с която си работил? Рейчъл Уолинг. В една друга публикация пише, че я наказали дисциплинарно за неетично поведение.

— Още е в Бюрото. Всъщност даже е тук, в Лос Анджелис. Може ли да прегледаме днешния материал? Прендо иска да му го пратим.

— Разбира се. Приключих го. Само те чаках да го видиш, преди да го пратя.

— Чакай да си взема стол.

Придърпах един стол от съседното свободно бюро, Анджеела ми направи място до себе си и аз прочетох текста ѝ. Предвиден за трийсет реда, след планьорката той беше свит до двајсет и пет, което означаваше, че най-вероятно ще го съкратят до двајсет, но всеки кадърен репортер, естествено, надхвърля лимита. Егото му диктува да приеме, че случаят и неговото умение да го разкаже ще устоят на веригата редактори, които ще го прочетат и ще разберат, че е прекалено добър, за да бъде съкратен.

Моята първа редакция се състоеше в изтриването на собственото ми име.

— Защо, Джак? — възрази Анджеела. — Двамата заедно отразихме случая.

— Да, но ти си написала репортажа. Съответно под заглавието ще стои твоето име.

Тя посегна към клавиатурата и постави дланта си върху дясната ми ръка.

— Моля те, искам да имам съвместна публикация с теб. Това означава много за мен.

Погледнах я въпросително.

— Анджела, това е материал за трийсет реда, които сигурно ще съкратят до двайсет и ще го наврат на най-вътрешните страници. Просто поредният репортаж за убийство — няма нужда от двама автори.

— Обаче е първият ми репортаж за убийство в „Таймс“ и искам твоето име да е до моето.

Ръката ѝ продължаваше да лежи върху моята. Свих рамене и кимнах.

— Както кажеш.

Тя вдигна дланта си и аз отново написах името си под заглавието. Анджела отново посегна и пак ме хвана за дясната ръка.

— Тук ли те раниха?

— Хмм...

— Може ли да видя?

Обърнах ръката си и ѝ показах приличащия на звезда белег между палеца и показалеца ми — мястото, през което беше минал куршумът, преди да улучи убицеца по прякор Поета в лицето.

— Забелязах, че не използваш палеца си, докато пишеш — каза Анджела.

— Куршумът прекъсна сухожилието. Оперираха ме, но палецът ми така и не се движи като преди.

— Как е?

— Ами, нормално. Просто не се движи така, както искам.

Тя се засмя.

— Какво ти е толкова смешно?

— Исках да кажа: как е да убиеш някого по този начин?

Разговорът започваше да става странен. Що за интерес проявяваше към убийството тази жена... всъщност това момиче?

— Виж, не ми се говори за това, Анджела. Мина много време и всъщност аз не го убих. Той сам го направи. Струва ми се, че искаше да умре. Той натисна спусъка.

— Обичам истории за серийни убийци, но не бях чувала нищо за Поета. Днес на обяд някакви хора си говореха за него и когато се прибрах, го потърсих в Гугъл. Ще отида да си купя книгата ти. Била бестселър.

— Дано да я намериш. Беше бестселър преди десет години. Тиражът е изчерпан поне от пет.

Щом беше чула за книгата на обяд, хората явно говореха за мен. Обсъждаха съкращаването на един бивш автор на бестселър, днес високоплатен полицейски репортер.

— Е, сигурна съм, че можеш да ми дадеш назаем собствения си екземпляр — каза Анджеला.

И ме погледна нацупено. Дълго я наблюдавах, преди да отговоря. Защото изведнъж разбрах, че е някаква маниачка. Искаше да пише репортажи за убийства, защото я интересуваха подробностите, които не се споменават във вестниците и по телевизията. Ченгетата щяха да си паднат по нея, при това не само защото беше хубавица. Тя щеше да ги ласкае, докато ѝ съобщават мрачните детайли от местопрестъпленията. Те пък щяха да вземат култа ѝ към злоещото за култ към самите тях.

— Довечера ще потърся някой екземпляр вкъщи. Дай сега да се върнем към твоя репортаж. Прендо го иска на бюрото си, като се върне от планьорката в четири.

— Добре, Джак.

И вдигна ръце, че се предава. Отново се заех с материала. Направих само една корекция. Тя беше открила сина на възрастната жена, изнасилена и убита с нож през 1989-а, който благодареше на полицията, че не се е отказала от разследването. Преместих тази искрена похвала в първата третина на текста.

— Местя го, за да не го отреже редакторът — поясних. — Такъв цитат ще ти донесе няколко червени точки пред ченгетата. Те живеят за такива думи от хората, обаче не ги чуват често. Поставянето им в началото на материала ще започне да гради доверието, за което ти разправях.

— Ясно.

Накрая добавих „30“ под текста.

— Какво значи това? — попита Анджеला. — Виждала съм го и в други материали на бюрото на редактора.

— Просто е останало от старата школа. Когато започвах да се занимавам с журналистика, на края на текста винаги се пишеше „30“. Това е код, даже ми се струва, че е от времето на телеграфа. Означава просто „край“. Вече не е необходим, но...

— Божичко, значи затова казват, че съкратените са получили „код трийсет“!

Погледнах я и кимнах, изненадан, че не го е знаела.

— Точно така. Винаги съм го правил и след като под заглавието стои и моето име...

— Разбира се, Джак. Готино е. Може да започна и аз да го правя.

— Значи ще продължиш традицията, Анджеела. Усмихнах се и се изправих.

— Мислиш ли, че утре сутрин ще можеш да прегледаш полицейските бюлетини и да наминеш покрай Паркър Сентър?

Тя се намръщи.

— Искаш да кажеш без теб ли?

— Да. Аз ще съм зает в съда с един случай, по който работя. Но сигурно ще се върна преди обед. Ще се справиш ли?

— Щом трябва. Върху какво работиш?

Накратко ѝ описах посещението си в Родия Гардънс и насоката на разследването си. После я уверих, че няма да има проблем да иде в Паркър Сентър сама след едnodневното обучение, което ѝ бях провел.

— Всичко ще е наред. А след излизането на този материал в утрешния вестник там ще имаш повече приятели, отколкото си представяш.

— Щом казваш.

— Ако ти трябва нещо, обади ми се по джиесема.

Посочих текста на компютърния екран, свих юмрук и леко ударих по бюрото ѝ.

— „Пращай го тоя сладур“.

Това беше цитат от „Цялото президентско войнство“, един от най-великите филми за репортери, и веднага се сетих, че сигурно не го е гледала. Уф, добре де, помислих си, има си стара школа, има си и нова школа.

Върнах се на бюрото си и видях, че лампичката на телефонния ми секретар премигва често, което означаваше, че съм получил повече от едно съобщение. Бързо изхвърлих странния и интригуващ разговор с Анджеела Кук от ума си и вдигнах слушалката.

Първото съобщение беше от Джейкъб Майър. Възложили му нов случай и повдигането на обвинение било насрочено за същия ден. Налагало се да отложим срещата ни с един час, за 10:00. Нямахше

проблем. Така щях да имам повече време или за сън, или за да се приготвя за интервюто.

Второто съобщение възкресяваше един глас от миналото — на Ван Джаксън, преди петнайсетина години млад журналист, когото бях обучил като полицейски репортер в „Роки Маунтън Нюз“. Оттогава уверено се издигаше в йерархията на вестника и в момента работеше като отговорен редактор „Вътрешни новини“. Съобщаваше ми по имейла за всяко повишение, за да видя колко далеч ще стигне в кариерата си.

— Джак, обаждат се Ван. Научих новината. Лошо. Какво става с нашия вестникарски бизнес бе, човек? И при нас е същото. Обаче ни орязаха прекалено и сега ми казаха, че мога да си взема един човек обратно. Мястото е за общ репортер и реших първо да дам шанс на теб, преди да се обърна към нашите съкратени. Върни се в Денвър и запретни ръкави в „Роки“! Обади ми се.

Пуснах съобщението още веднъж, въпреки че вече бях чул и разбрал всяка дума. После го изтрих. Нямах да се обадя на Ван Джаксън. Нямах намерение да се върна като общ репортер във вестник, който съм напуснал преди дванайсет години. Имах да пиша роман и ако изобщо отидех в Колорадо, щях да търся там литературно вдъхновение, а не да заема пост, на който съм работил толкова отдавна. Не, щях да сложа край на журналистическата си кариера. Щях да поставя накрая код 30 и нищо нямаше да промени решението ми.

* * *

Във вторник сутринта Джейкъб Майър закъсна за и без това отложената ни среща. Половин час седях в чакалнята на Бюрото за служебна защита сред клиенти на тази финансирана от държавата институция. Хората бяха прекалено бедни, за да си позволят адвокат, и разчитаха на държавата, която ги съдеше, в същото време да ги защитава. Въпреки че е конституционно гарантирано право — „Ако не можеш да си позволиш адвокат, такъв ще ти бъде осигурен“, — това винаги ми се е струвало противоречие. Прилича ми на някакво изнудване, при което държавата контролира и предлагането, и потреблението.

Майър се оказа млад човек, завършил най-много преди пет години. И все пак сега защитаваше още по-млад от себе си — не, всъщност дете, обвинено в убийство. Дойде от съда с кожена чанта, прекалено натъпкана с папки, за да я носи за дръжката, така че я стискаше под мишница. Попита рецепционистката дали има съобщения за него и тя го насочи към мен. Младият юрист трябваше да премести тежката чанта под лявата си мишница, за да ми подаде ръка. Стиснах я и се представих.

— Елате отзад — каза той. — Нямам много време.

— Не се безпокойте, няма да ви забавя.

Минахме един зад друг по коридор, стеснен още повече от редицата кантонерки, изцяло обхващащи дясната стена. Бях сигурен, че това нарушава правилата за пожарна безопасност. При други обстоятелства щях да запазя тази подробност за дни без много събития. „Служебни защитници работят в огнен капан“. Ала вече не ме интересуваха заглавията, нито трябваше да търся новини. Оставаше ми един последен репортаж, и толкова.

— Тук — съобщи Майър.

Последвах го в общ кабинет шест на три и половина метра, с бюра във всеки ъгъл, разделени със звукоизолиращи прегради.

— Най-сетне у дома — въздъхна той. — Вземете някой от онези столове.

На бюрото в ъгъла диагонално от Майър седеше друг адвокат. Придърпах стола от свободното бюро до неговото.

— Моят клиент — започна служебният защитник. — Баба му е интересна жена, нали?

— Особено в собствената ѝ среда.

— Каза ли ви колко се гордее, че има адвокат евреин?

— Да.

— Аз всъщност съм от ирландски произход, но не исках да я разочаровам. Какво искате да направите за клиента ми?

Извадих от джоба си диктофонче с големината на запалка, включих го и го поставих на бюрото помежду ни.

— Имате ли нещо против да запиша разговора ни?

— Ни най-малко. И аз бих искал да го запишем.

— Ами, както ви казах по телефона, бабата на Зо е абсолютно убедена, че ченгетата не са заловили когото трябва. Обещах ѝ да

проуча случая, защото публикувах репортажа, в който полицията го обявява за извършителя. Госпожа Сесъмс, която е настойница на Зо, ми предостави пълен достъп до делото и самия него.

— Тя може и да му е настойница, въпреки че ще трябва да го проверя, обаче това, че ви е предоставила пълен достъп, юридически не означава нищо и следователно няма никаква стойност за мен. Разбирате го, нали?

Когато бях помолил Уанда Сесъмс да му позвъни, той ѝ отговори друго. Тъкмо се канех да му го припомня, както и обещанието му да ми съдейства, когато видях, че се озърта през рамо. Явно се държеше така заради другия адвокат в кабинета.

— Естествено — отвърнах. — Знам също, че си има правила, които определят какво можете да ми разкриете.

— Щом сме наясно с това, ще се опитам да ви помогна. Ще отговоря на някои от въпросите ви, но на този етап от делото нямам право да ви разкрия нищо от доказателствения материал.

Докато го казваше, се завъртя на мястото си, за да се увери, че колелата му още е с гръб към нас, после бързо ми подаде флашка — външен носител на памет с ю ес би вход.

— Него ще трябва да получите от прокуратурата или полицията — прибави адвокатът.

— На кой прокурор са възложили делото?

— Ами, беше Роза Фернандес, обаче тя се занимава с дела на непълнолетни. Казват, че искат да съдят хлапето като пълнолетен, тъй че сигурно ще сменят прокурора.

— Ще обжалвате ли преместването на делото от съда за непълнолетни?

— Разбира се. Клиентът ми е на шестнайсет и от десетинагодишен не е ходил редовно на училище. Не само че не е пълнолетен от правна гледна точка, но и умствените му възможности изобщо не отговарят на възрастта му.

— Обаче полицията твърди, че това престъпление е внимателно обмислено и има сексуален елемент. Жертвата е изнасилена вагинално и анално с твърд предмет. Изтезавали са я.

— Вие приемате, че моят клиент е извършил престъплението.

— Според полицията той е направил самопризнания.

Майър посочи флашката в шепата ми.

— Точно така. Според *полицията* той е направил самопризнания. По този въпрос имам две забележки. Моят опит показва, че ако затворите шестнайсетгодишно момче в килера за девет часа, не го храните и не му давате течности, ако го лъжете за несъществуващи улики и не му позволявате да разговаря с никого, нито с баба си, нито с адвокат, е, тогава то ще ви каже каквото искате, ако смята, че след това най-после ще го пуснат от килера. И второ, безпокои ме въпросът точно какво е признал. Тук гледната точка на полицията определено се различава от моята.

За миг вперих очи в него. Разговорът беше интересен, но прекалено завоалиран. Трябваше да заведе Майър някъде, където да говори свободно.

— Искате ли да идем да изпием по чаша кафе?

— Не, нямам време. И както казах, не мога да навлизам в подробности по делото. Тук си имаме правила и клиентът ми е непълнолетен — въпреки усилията на прокуратурата да го изкара възрастен. И по ирония на съдбата същата тази окръжна прокуратура, която иска да съди това дете като голям човек, ще се нахвърли върху мен и моя началник, ако ви дам каквито и да е документи, свързани с дело на непълнолетен. Това не е съд за възрастни и важат правилата за запазване на тайната, целящи да защитят непълнолетния. Сигурен съм обаче, че в полицейското управление имате източници, от които ще получите цялата необходима ви информация.

— Имам.

— Добре. Тогава, ако искате да направя изявление, ще ви кажа следното. Вярвам, че моят клиент — и между другото, нямам право да го назова по име — е почти също такава жертва като Дениз Бабит. Вярно, тя е изгубила живота си при ужасни обстоятелства. Но свободата на клиента ми е отнета, а той не е извършил това престъпление. Ще го докажа, когато се изправим в съда. Няма значение дали това ще е съдът за възрастни, или за непълнолетни. Категорично ще защитя своя клиент, защото той не е виновен в това престъпление.

Думите му бяха внимателно подбрани, точно както очаквах. И все пак ме накараха да се замисля. Майър престъпваше границата, като ми даваше флашката, и трябваше да се запитам защо го прави. Не го познавах. Никога не бях писал за събитие, в което е участвал той,

затова и дума не можеше да става за доверието, което се изгражда между репортер и източник в хода на написването и публикуването на материал. И щом адвокатът не престъпваше границата заради мен, за кого го правеше? За Алонзо Уинслоу ли? Дали този служебен защитник с чанта, пръскаща се от делата на неговите виновни клиенти, наистина вярваше в думите си? Нима наистина смяташе Алонзо за невинна жертва?

Осъзнах, че си губя времето. Трябваше да се върна в редакцията и да видя какво има във флашката. Скрытата в шепата ми дигитална информация щеше да определи насоката ми на работа.

Протегнах ръка и изключих диктофончето.

— Благодаря ви за помощта.

Произнесох го саркастично заради другия адвокат в кабинета. Кимнах и намигнах на Майър, след което си тръгнах.

В редакцията веднага отидох на бюрото си, без да мина през Сала или да се обадя на Анджеа Кук. Включих флашката в слота на лаптопа си и отворих съдържанието ѝ. Имаше три текстови файла, озаглавени „Резюме“, „Арест“ и „Самопризнания“. В този ред. Третият беше най-голям. Отворих го за кратко и установих, че транскрибираният запис на самопризнанията на Алонзо Уинслоу е дълъг 928 страници. Затворих го и го запазах за накрая. Тъй като се казваше „Самопризнания“, а не „Разпит“ например, предположих, че Майър го е получил от прокуратурата. Живеем в дигитален свят и не се изненадах, че записът на деветчасов разпит на заподозрян в извършване на убийство е предаден от полицията на прокуратурата и оттам на служебния защитник в електронна форма. При деветстотин двайсет и осем страници цената на отпечатването и копирането на такъв документ щеше да е висока, особено като се имаше предвид, че е резултат само от един случай в система, през която ежедневно минават хиляди. Ако искаше, Майър можеше да го принтира за сметка на бюджета на Бюрото за служебна защита.

След като качих файловете в лаптопа, се обадих в телефонната централа и помолих да ми пратят първия освободил се редакционен асистент.

Реших да проуча документите в същия ред, въпреки че бях запознат с обвиненията и арестуването на Алонзо Уинслоу. Първите два щяха да поставят основите за самопризнанията. Самопризнанията щяха да поставят основите за моя репортаж.

Първо отворих резюмето. Предполагах, че това е грижливо написано, но кратко описание на следствените действия, довели до ареста на Уинслоу. Оказа се, че авторът му е моят приятел Гилбърт Уокър, който толкова любезно ми беше затръшнал телефона предишния ден. Не очаквах много. Дългият четири страници текст беше напечатан върху специални формуляри и след това сканиран, за да се получи дигиталният документ, с който разполагах. Уокър знаеше, че и адвокатът, и прокурорът ще търсят в него слабости и процедурни грешки. Най-добрата защита се състоеше в това да направи мишената по-малка — да напише колкото може по-кратък доклад — и както изглежда, беше успял.

Изненадата във файла обаче се криеше не в краткото резюме, а в пълните заключения от аутопсията и докладите от местопрестъплението, както и в снимките от там. Те щяха да са ми от огромна полза при описанието на местопрестъплението в репортажа ми.

Всеки репортер има поне мъничко воайорски ген. Преди да започна с думите, започнах със снимките. Четирийсет и осемте цветни фотографии от местопрестъплението показваха трупа на Дениз Бабит в багажника на нейната мазда „Милениум“, модел 1999-а, след изваждането му на местопрестъплението и накрая в чувал, преди да го откарат. Имаше и снимки от купето на колата и багажника, след изнасянето на тялото.

На една от фотографиите се различаваше лицето на жертвата под прозрачна найлонова торбичка, нахлузена на главата ѝ и здраво завързана на шията ѝ с обикновено въже за пране. Дениз Бабит беше умряла с отворени очи, излъчващи страх. През живота си съм виждал доста мъртъвци, и лично, и на такива снимки. Така и не успях да свикна с очите. Веднъж един детектив от отдел „Убийства“ — всъщност брат ми — ми каза да не отделям прекалено много време на очите, защото остават с теб дълго след като си извърнал своите.

Дениз имаше точно такива очи. Караха те да се замислиш за последните ѝ мигове, за онова, което е видяла, мислила и чувствала.

Затворих снимките и се върнах към резюмето. Тъкмо се бях зачел в него, когато до бюрото ми се приближи една от редакционните асистентки, Луърд Фърнал. Едно време наричахме асистентите „куриерчета“ — най-ниското стъпало в редакционната йерархия. Те изпълняваха поръчките на висшестоящите и най-често бяха студенти по журналистика в Университета на Южна Каролина, дошли да натрупат опит в истински вестник. Обаче пазителите на политическата коректност сметнаха за неуместно някой в редакцията да бъде наричан „куриерче“ и им хрумна блестящата идея да им казваме „редакционни асистенти“. С това от служебната характеристика си отиваше нещо специфично вестникарско. Правеше я елементарна. След трийсетина години някой побелял репортер — стига дотогава все още да има вестници — ще се облегне на бара в „Шорт Стоп“ и ще разкаже на бармана, че е започнал кариерата си като редакционен асистент. Историята няма да притежава същата романтика — друго си е да си започнал като куриерче. Но пък, е, поне няма да има обидени.

Дадох на Луърд флашката и ѝ поръчах да разпечата трите документа, без снимките. Тя ме попита колко страници са и за кога ми трябват. Когато ѝ съобщих, че са близо хиляда и са ми нужни колкото може по-скоро, тя повдигна вежди и отговори, че това можело да е проблем. Принтерът ѝ трябвало да е свободен, защото ѝ били възложили да разпечата списъка на материалите за неделното издание за дванайсетте редактори, които имаха планьорка по-късно. Усетих, че се дърпа нарочно, тъй като знае, че съм бита карта и вече не е нужно да ми се натяга. Заявих ѝ, че списъкът не ме интересува, и ѝ наредих да започне с най-големия файл. Казах ѝ, че може да прекъсне принтирането, когато дойде време за списъка на материалите, и да ми донесе готовите дотогава страници.

Луърд намусено се отдалечи. Това момиче нямаше абсолютно никакъв опит в реалния живот и не се отнасяше с уважение към човек с двайсетгодишен стаж в занаята. След две седмици нямаше да ми пука, ала все още ме болеше и това само затвърди решението ми да си тръгна с гръм и трясък, така че да ме запомнят, като всички други имена във Фоайето с глобуса.

Върнах се към следственото резюме и го прочетох, като подчертавах местата, които смятах за важни и полезни, и ги копирах в нов файл. Нарекох го „Версията на полицията“ и в него преработих

всички текстове, копирани от официалния доклад, чийто език беше скован и пълен със съкращения. Искях да направя историята своя.

Когато свърших, прегледах резултата, за да се уверя, че е точен. Вече бях набрал инерция. Знаех, че когато накрая напиша репортажа, ще включа в него много от тези изречения и късчета информация. Ако на този ранен етап допуснех някъде грешка, имаше голяма вероятност тя да попадне в окончателната публикация.

„Дениз Бабит е открита от патрулните полицаи от Управлението на Санта Моника Ричард Клиди и Роберто Химинес в багажника на нейната мазда «Милениум», модел 1999-а, в 09:45 на 25 април 2009 г., събота. Разследването на престъплението е поверено на детективите Гил Уокър и Уилям Грейди.

Патрулните полицаи са повикани от паркинг службата в Санта Моника, тъй като колата е намерена на обществения крайбрежен паркинг до хотел «Каса Дел Мар». Въпреки че е отворен през нощта, от 09:00 до 17:00 паркингът е платен и всяка оставена там кола бива глобявана, ако не е закупен талон и не е поставен на предното табло. Когато се приближава до маздата, за да провери за талон, служителят от «Паркинги» Уили Кортес вижда, че прозорците са отворени и ключът е в ключалката. На предната дясна седалка лежи дамска чанта и до нея е изсипано цялото ѝ съдържание. Той усеща, че нещо не е наред, обажда се в Управлението и от там пращат Клиди и Химинес. Докато проверяват регистрационните номера, за да установят чия е колата, те забелязват, че капакът на багажника е зацепил копринена рокля, и го отварят.

Вътре откриват труп на жена, по-късно разпозната като Дениз Бабит, собственичката на автомобила. Тя е гола и дрехите ѝ — бельо, рокля и обувки — са нахвърляни върху тялото.

Двайсет и три годишната Дениз Бабит е работила като танцьорка в холивудския стриптийз бар «Снейк Пит».

Живяла е в апартамент на Оркид Стрийт в Холивуд. Една година по-рано е била арестувана за притежание на хероин. Делото още не е приключило, тъй като по силата на програмата за досъдебна намеса са я задължили да се подложи на извънболнична терапия. Арестувана е при спецакция на Лосанджелиското полицейско управление в Родия Гардънс, при която заподозрените са наблюдавани от агенти под прикритие да купуват дрога и са залавяни след напускане на мястото.

Сред веществените доказателства от колата са иззети много кучешки косми от неизвестна късокосместа порода кучета. Дениз Бабит не е имала куче.

Жертвата е задушена с найлонова торбичка, завързана на шията ѝ с обикновено въже за пране. На китките и краката ѝ също има следи от завързване по време на отвличането ѝ. По-късно аутопсията ще покаже, че многократно е изнасилвана с твърд предмет. Откритите във вагината и ануса миниатюрни парченца предполагат, че това най-вероятно е дървена дръжка на метла или на някакъв инструмент. От тялото не са иззети сперма и косми. Потвърдено е наличие на лубрикант от презерватив. Смъртта е настъпила 12–18 часа преди откриването на трупа.

Жертвата изкарва обичайната си нощна смяна в «Снейк Пит» и си тръгва в 02:15 в петък, 24 април. Двайсет и седем годишната ѝ съквартирантка Лори Роджърс, също танцьорка в стриптийз бара, съобщава на полицията, че Бабит не се е прибрала след работа и в петък изобщо не се е появявала в апартамента на Оркид Стрийт. Същата вечер не отива за смяната си в «Снейк Пит» и на другата сутрин откриват колата и трупа ѝ.

Изчислено е, че предишната нощ Бабит е взела над триста долара бакшиш от танци в бара. В захвърлената ѝ в маздата чанта не са открити пари.

Следователите установяват, че човекът, който е оставил колата на жертвата с трупа, неуспешно се е опитал да заличи следите от автомобила, като е избърсвал всички

повърхности, по които биха могли да останат пръстови отпечатьци — дръжките на вратите, волана, скоростния лост. А също вътрешната страна на капака на багажника и външните дръжки на вратите. Полицията обаче открива ясен отпечатък от палец върху вътрешното огледало, вероятно оставен, когато шофьорът го е намествал.

С помощта на компютър и физическо сравнение, направено от специалист по дактилоскопия, следователите доказват, че отпечатъкът принадлежи на шестнайсетгодишния Алонзо Уинслоу, в миналото арестуван за продажба на наркотици в същия жилищен комплекс, в който година по-рано Дениз Бабит е купила хероин и е била заловена.

Съставят следната следствена версия:

След като си тръгва от работа в ранните часове на 24 април, жертвата отива в комплекса Родия Гардънс, за да си купи хероин или друг наркотик. Въпреки че е бяла, а 98% от населението на комплекса е чернокожо, Дениз Бабит не се бои да отиде там, за да си осигури дрога, защото вече многократно го е правила. Може би дори лично познава тамошните пласьори, включително Алонзо Уинслоу. Възможно е в миналото да е заплащала за наркотици със сексуални услуги.

Този път обаче е отвлечена от Алонзо Уинслоу и евентуално други неизвестни извършители. Държат я на неизвестно място и я подлагат на сексуални изтезания в продължение на 6–18 часа. Ако се съди по силните петнисти кръвоизливи около очите, тя също многократно едушена до изпадане в безсъзнание и след това свестявана, преди да настъпи окончателното задушаване. После тялото ѝ е натъпкано в багажника на колата ѝ и е откарано на трийсетина километра от там, в Санта Моника, където автомобилът е оставен на крайбрежния паркинг.

Детективите Уокър и Грейди представят пръстовия отпечатък като убедително доказателство в полза на версията за връзка на Бабит с известен наркопласьор в Родия Гардънс и взимат заповед за арест на Алонзо

Уинслоу. Свързват се с Лосанджелиското полицейско управление и искат съдействие за откриването на заподозрения, който е задържан в неделя сутринта, 26 април, и след продължителен разпит прави самопризнание. На другата сутрин полицията съобщава за извършения арест“.

Затворих файла с резюмето и си помислих, че следствието е стигнало до Уинслоу толкова бързо само защото не е изтрил един пръстов отпечатък. Сигурно беше смятал, че трийсетте километра от Уотс до Санта Моника са непреодолимо разстояние за обвинението в убийство. Сега лежеше в килията в Силмар и му се искаше изобщо да не е намествал онова огледало, за да се увери, че не го следят ченгета.

Телефонът на бюрото ми иззвъня. Погледнах дисплея и видях, че е Анджела Кук. Изкушавах се да не отговоря, за да не се разконцентрирам, ала знаех, че обаждането ще бъде прехвърлено към централата и телефонистката ще каже на Анджела, че съм на работното си място, но явно съм прекалено зает.

Вдигнах слушалката.

— Какво има, Анджела?

— Намирам се в Паркър Сентър и ми се струва, че става нещо, обаче никой нищо не ще да ми каже.

— Защо смяташ, че става нещо?

— Защото прииждат телевизионни екипи. Направо на тумби.

— Къде си?

— Във фойето. Тъкмо се канех да си тръгна, когато видях да пристига една тайфа от телевизията.

— Провери ли в пресслужбата?

— Естествено. Но никой не отговаря.

— Извинявай, глупав въпрос. Хмм, ще се обадя тук-там. Стой там, в случай че се наложи да се върнеш горе. Ще ти звънна веднага. Само от телевизията ли са?

— Така изглежда.

— А знаеш ли как изглежда Патрик Денисън? — попитах. Не че щеше да ме разбере.

Денисън беше главният полицейски и криминален репортер в „Дейли Нюз“, единствения конкурентен вестник на „Таймс“ в региона. Биваше го и от време на време пускаше материали, които ми се налагаше да „догонвам“. Най-големият срам за репортера е да „догонва“ конкурентните новини. Сега обаче не се притеснявах от това, не и след като телевизионните медии вече бяха в сградата. Телевизионните репортери обикновено отразяваха вчерашни събития или пресконференции. Телевизиите в този град не бяха, пускали сензационна новина от 1992-ра, когато Канал 5 излъчи записа на побоя над Родни Кинг.

След като приключих разговора с Анджела, се обадох на един лейтенант от сектор „Грабежи и убийства“, за да се информирам какво става. Ако той не знаеше, щях да опитам в „Тежки престъпления“ и накрая в „Борба с наркотиците“. Бях сигурен, че скоро ще разбере защо медиите се събират в Паркър Сентър и „Лос Анджелис Таймс“ научава за това последен.

От централата на ГУ почти незабавно ме свързаха с лейтенант Харди. Бяха го назначили за шеф на сектора преди по-малко от година и аз още го „ухажвах“, за да го превърна постепенно в свой доверен източник. След като се представих, попитах какво ново при Момчетата на Харди. Бях започнал да наричам така детективите под негово ръководство, за да гъделичкам самолюбието му. Всъщност той беше просто мениджър и следователите от сектора работеха самостоятелно. Но това се включваше в ухажването и засега действаше.

— Днес е доста спокойно, Джак — отвърна лейтенантът. — Няма новини.

— Сигурен ли си? Чух, че в Паркър Сентър било фрашкано с телевизионни камери.

— Да, заради нещо друго. Няма нищо общо с нас.

Поне не изоставахме с отразяването на разследване на убийство. Добре.

— Какво е това друго нещо?

— Трябва да разговаряш с Гросман или с началника на полицията. Те дават пресконференцията.

Започвах да се безпокоя. Началникът на полицията не даваше пресконференции, за да говори за стари неща. Обикновено лично

съобщаваше новините, за да може да контролира информацията и да събира лаврите, ако има такива.

От друга страна, капитан Арт Гросман ръководеше звеното за разследване на тежки престъпления, свързани с наркотици. Кой знае как, но бяхме пропуснали покана за пресконференция.

Бързо благодарих на Харди за помощта и му казах, че ще му се обадя по-късно. Отново позвъних на Анджела и тя отговори веднага.

— Качи се на шестия етаж. Началникът и Арт Гросман, шефът на „Борба с наркотиците“, дават някаква пресконференция.

— Ясно. Кога?

— Още не знам. Просто се качи горе, може вече да е започнала. Ти нищо ли не си чула за нея?

— Не! — отбранително отвърна Анджела.

— Откога си там?

— Цяла сутрин. Опитвах се да се запозная с хората.

— Добре, качвай се горе. Пак ще ти се обадя.

След като затворих, едновременно се заех с няколко задачи. Докато чаках да ме свържат с Гросман, влязох в интернет и отворих уебсайта на Сити Нюз Сървиз. Новините от Града на ангелите в този дигитален информационен портал се актуализират ежеминутно. Пълно е с криминални и полицейски новости и човек винаги може да намери там сведения за предстоящи пресконференции и кратка информация за извършени престъпления и водени следствия. Като полицейски репортер, периодично проверявах сайта през деня — подобно на брокер, който постоянно следи индекса Дау Джонс в долната част на екрана по Блумбърг Ченъл.

Бях забравил да посъветвам Анджела и тя да го прави. И тъй като тя беше прекарала сутринта в Паркър Сентър, а аз се занимавах със случая Бабит, никой не бе отварял СНС.

Започнах да преглеждам новините отзад напред в търсене на информация за пресконференция в полицията или каквито и да е други криминални събития. Междувременно от кабинета на Гросман отговори секретарката му и ме осведоми, че капитанът вече бил „горе“ — с други думи, на шестия етаж — на пресконференция.

Тъкмо затварях, когато открих в СНС кратко съобщение за пресконференцията в Паркър Сентър. Щели да обявят резултатите от

мащабна акция за дрога, проведена през нощта в жилищния комплекс Родия Гардънс.

Бам. Моят „дългосрочен“ репортаж идеално се връзваше с гореща новина. Усетих прилив на адреналин. Често се случва така. Сивото ежедневие на новините ти дава шанс да кажеш нещо сензационно.

Позвъних на Анджела.

— На шестия ли си?

— Да. Още не са започнали. Какво става? Не ми се ще да питам онези от телевизията, защото ще ме помислят за глупачка.

— На пресконференцията ще съобщят резултатите от нощна акция за наркотици в Родия Гардънс.

— Само това ли?

— Да, но може да е важно, защото сигурно е в отговор на убийството, за което ти разказах вчера. Свързали са жената в багажника с комплекса, спомняш ли си?

— А, да, ясно.

— Анджела, акцията има връзка със случая, върху който работя в момента, затова искам да я отразя и да пусна репортажа на Прендо. Ще го напиша аз, защото това ще ми помогне за моята статия.

— Може да го направим заедно. Ще събера колкото мога информация тук.

Направих пауза, ала не прекалено дълга. Трябваше да действам тактично, но категорично.

— Не, ще дойда на пресконференцията. Ако започне, преди да пристигна, води си бележки. Но искам този материал, защото е част от другия.

— Няма проблем, Джак — без колебание отвърна тя. — Не се опитвам да ти открадна хляба. Това още си е твойт ресор и случаят остава за теб. Но ако имаш нужда от нещо, само кажи.

Помислих си, че съм преиграл, и се засрамах, че се държа като гаден егоист.

— Благодаря, Анджела. Ще го измислим заедно. Ще предупредя Прендо, за да го включи в предварителния списък, и веднага идвам.

Паркър Сентър доживяваше последната си година. Беше полицейски команден център от близо пет десетилетия и порутената му сграда трябваше да бъде съборена поне преди десет години. И все пак беше служила добре на града — бе преживяла два бунта, безброй граждански протести и тежки престъпления. Там се бяха провеждали и хиляди пресконференции като тази, на която щях да присъствам. Но времето ѝ на главна квартира отдавна бе изтекло. Беше пренаселена. Водопроводът се пробиваше постоянно, отоплителната и вентилационната система почти не функционираха. Нямаше достатъчно пространство за паркинг и офиси, килиите не достигаха. В коридорите и кабинетите имаше места, където се задържаше застоял въздух. Изкуствените подови настилки бяха деформирани, а и самата сграда едва ли щеше да издържи на по-сериозно земетресение. Много детективи неуморно разследваха престъпления на улицата и полагаха неимоверни усилия в издирването на улики и заподозрени, само и само да не са в службата, когато удари силният трус.

Красивата наследница на Паркър Сентър се издигаше на две преки, точно до „Таймс“ на Спринг Стрийт. Щеше да е модерна, просторна и технически съвършена. И още петдесет години щеше да служи вярно на Управлението и града. Аз обаче нямаше да присъствам на откриването ѝ. Там щеше да е моята красива наследница.

Докато се качвах с раздрънкания асансьор на шестия етаж, реших, че така и трябва да бъде. Паркър Сентър щеше да ми липсва, защото бях като него. Остарял и изостанал от времето.

Стигнах до голямата зала в съседство с кабинета на началника на полицията. Пресконференцията вече течеше. Проправих си път покрай униформения полицай на прага, взех от него разпечатаното официално изявление, направих неохотен реверанс под редицата телевизионни камери покрай задната стена и се настаних на едно свободно място. Случвало ми се е да присъствам в тази зала, когато е имало само правостоящи. Днес, тъй като се отнасяше за акция за наркотици, нямаше много журналисти. Преброих представители на пет от деветте местни телевизионни канала, двама радиорепортери и шепа колеги от вестниците. Анджела си водеше записки на втория ред. Реших да прочета официалното изявление, за да набера скорост.

То се състоеше само от един дълъг абзац, излагащ фактите, които началникът на полицията и шефът на отдела за борба с дрогата

допълнително щяха да разяснят по време на пресконференцията.

След убийството на Дениз Бабит, което най-вероятно е извършено някъде в жилищния комплекс Родия Гардънс, отдел „Борба с наркотиците“ в Южното бюро на ЛАПУ проведе едноседмично интензивно наблюдение на търговията с наркотици в комплекса и по време на нощна акция арестува шестнайсет заподозрени пласьори — единайсет пълнолетни членове на банди и петима непълнолетни. При обиск в дванайсет апартамента са иззети различни количества хероин, кокаин и метамфетамин. Полицията в Санта Моника и следователите от Окръжна прокуратура изпълниха три заповеди за обиск, свързани с разследването на убийството, в търсене на допълнителни улики срещу шестнайсетгодишния заподозрян извършител и евентуалните му съучастници.

Пред очите ми бяха минали хиляди официални изявления и се бях научил да чета между редовете. Когато не посочваха точното им количество, иззетите наркотици обикновено бяха толкова малко, че ги беше срам да го споменат. Знаех също, че когато се говори за „търсене“ на допълнителни улики, такива най-вероятно не са открити. Иначе щяха да подчертаят факта, че при изпълнение на заповедите са събрани още доказателства.

Всичко това не представляваше особен интерес за мен. Адреналина ми покачваше фактът, че акцията е проведена в отговор на убийството и със сигурност ще предизвика расови противоречия. Което щеше да ми помогне да пробутам своя „дългосрочен“ репортаж на началниците си.

Погледнах към подиума точно когато началникът на полицията даваше думата на Гросман. Капитанът се изправи зад микрофона и започна изказването си, придружено от пауърпойнт презентация за акцията. На екрана вляво от катедрата бяха показани полицейски снимки на арестуваните пълнолетни и повдигнатите срещу всеки от тях обвинения.

Гросман премина към конкретните детайли на операцията. В 06:50 шестчленни полицейски групи едновременно атакували дванайсет апартамента. Имало само един пострададал — полицай, който станал жертва на странен инцидент, тъй като се оказал на неподходящо място в неподходящ момент: бързал да заобиколи една от сградите в комплекса, за да заварди задния вход, когато заподозреният вътре бил събуден от тропането на вратата и изхвърлил рязана пушка през прозореца, за да не го обвинят в незаконно притежаване на оръжие. Тя ударила минаващия отдолу полицай по главата и го повалила в безсъзнание. Оказана му била помощ от парамедици и щял да остане за наблюдение още един ден в болница.

На екрана се появи снимката на бандита, който предишния ден ми беше измъкнал петдесет долара. Капитанът го представи като двайсетгодишния Дарнел Хикс и го характеризира като „уличен бос“, за когото продавали дрога неколцина по-млади мъже и момчета. Изпитах известна радост, като видях лицето му на големия екран. В репортажа за утрешния брой щях да поставя името му на първо място от арестуваните и това щеше да е моят „крипуок“ към него.

В продължение на още десет минути Гросман изложи подробностите, които искаше да съобщи Управлението, после даде думата за въпроси. Двама телевизионни репортери му отправиха леки топки, които той спокойно отби. Никой не му зададе трудния въпрос, така че вдигнах ръка. Капитанът, разбира се, ме забеляза. Познаваше ме и знаеше къде работя. И че моята топка няма да е лека. Затова продължи да оглежда редовете, навярно с надеждата още някой телевизионен тъпак да вдигне ръка. Само че не извади късмет и нямаше друг избор, освен да ми даде думата.

— Въпрос ли имате, господин Макавой?

— Да, господин капитан. Бихте ли ми казали дали очаквате някаква отрицателна реакция от местната общност?

— Отрицателна реакция от местната общност ли? Не. Кой ще възрази срещу прочистването на улиците от наркопласъори и бандити? Пък и ние имаме огромна обществена подкрепа и съдействие за тази акция. Не знам откъде би могла да дойде отрицателна реакция.

Оставих репликата за обществената подкрепа и съдействие за по-късно и се съсредоточих върху отговора си.

— Добре е известно, че проблемите с наркотиците и бандите в Родия съществуват отдавна. Но полицията организира тази мащабна акция едва след като беше отвлечена и убита бяла жена от Холивуд. Чудех се дали Управлението е взело предвид реакцията на местната общност, когато е подготвяло операцията.

По лицето на Гросман плъзна червенина и той хвърли поглед към началника, който обаче не понечи да отговори на въпроса, нито дори да помогне на капитана да се измъкне от това положение. Трябваше да се оправя сам.

— Ние... хмм... не го виждаме така — започна Гросман. — Убийството на Дениз Бабит само привлече вниманието ни към проблемите в комплекса. Днешните ни действия и извършените арести ще направят Родия Гардънс по-добро място за живот. В това отношение няма отрицателна реакция. И не за пръв път провеждаме акции в този район.

Реших да го притисна още малко.

— За пръв път ли свиквате пресконференция на тази тема?

— Нямам представа — отвърна Гросман.

Погледът му обходи залата за друга вдигната ръка, но напразно.

— Имам още един въпрос — продължих. — Във връзка със заповедите за обиск след убийството на Дениз Бабит, открихте ли мястото, където се предполага, че е държана и убита след отвлечането ѝ?

Капитанът имаше готов отговор.

— Ние не водим това следствие. Ще трябва да попитате полицията в Санта Моника или Окръжна прокуратура.

Изглеждаше доволен, че е успял да ми запуши устата. Нямах повече въпроси и Гросман за последен път огледа залата, след което закри пресконференцията. Изправих се до мястото си и зачаках Анджела Кук. Щях да ѝ кажа, че ми трябва само бележките ѝ за коментара на началника на полицията. Бях покрил всичко останало. Униформеният полицаи, от когото бях получил официалното изявление, пръв стигна до мен и ми посочи вратата от срещната страна на помещението. Знаех, че води към странична стая, в която държат част от техниката за презентации.

— Лейтенант Минтър иска да ви покаже нещо.

— Добре. И аз исках да го питам нещо.

Влязох в стаята и видях, че Минтър вече ме чака, седнал сковано на ръба на едно бюро. Хубавец със стройна фигура, гладка кожа с цвят на кафе, идеална дикция и автоматична усмивка, той ръководеше пресслужбата. Този несъмнено важен пост в ЛАПУ не преставаше да ме озадачава. Защо, след като е преминал обучението и е носил пистолета и значката, един полицаи ще пожелае да оглави отдела за връзки с медиите, в който не се вършеше абсолютно никаква полицейска работа? Естествено, почти всяка вечер го показвах по телевизията и името му постоянно се появяваше във вестниците, само че това не беше работа за ченге.

— Здравсти, Джак — дружелюбно ме поздрави Минтър, докато се ръкувахме.

Започнах да се държа така, все едно аз съм помолил за срещата.

— Здравсти, лейтенант. Благодаря, че се съгласи да ме приемеш. Чудех се дали може да получа снимката на заподозрения Хикс за репортажа си.

Минтър кимна.

— Няма проблем, той е пълнолетен. Искаш ли и другите?

— Не, само неговата. Във вестника не обичат да публикуват полицейски снимки, така че сигурно ще мога да използвам само една, при това, ако имам късмет.

— Странно, че искаш снимка на Хикс.

— Защо?

Той се пресегна зад гърба си, взе една папка от бюрото, разтвори я и ми връчи фотография 20x25 сантиметра. Явно я бяха направили по време на наблюдението в Родия Гардънс и в долния десен ъгъл имаше полицейски кодове. Бяха ме заснели да подавам на Дарнел Хикс петдесетте долара, които предишния ден ми беше взел като уличен данък. Зърнистата снимка очевидно бе направена от голямо разстояние и под малък ъгъл. Паркингът се намираше в сърцето на комплекса и можеше да са ме фотографирали единствено от някой жилищен блок наоколо. Вече разбирах какво бе имал предвид Гросман под „обществена подкрепа и съдействие“ — че поне един обитател на Родия им е позволил да използват жилището му като наблюдателен пост.

Повдигнах снимката.

— За спомен ли ми я даваш?

— Не, просто се чудех какво ще ми кажеш за нея. Ако имаш проблем, Джак, мога да ти помогна.

На лицето му се изписа фалшива усмивка. Бях достатъчно умен, за да съм наясно какво прави. Изнудваше ме. Извадена от контекста, снимка като тази спокойно можеше да докара на човек беля, ако стигне до шефа му или до конкуренцията. Аз обаче също му се усмихнах.

— Какво искаш, лейтенант?

— Нямаме желание да предизвикваме ненужни вълнения, Джак. Като с тази снимка. Тя може да има няколко значения. Защо да стигаме дотам?

Смисълът беше ясен. Забрави за реакцията на местната общност. Минтър и неговото началство знаеха, че „Таймс“ определя новините в този град. Телевизионните канали и всички останали следваха примера му. Ако успееш да установят контрол върху вестника или поне да не допускат неудобните публикации, другите медии също нямаше да им създават проблеми.

— Предполагам, че още не си научил — отвърнах. — Напускам. В петък получих предизвестие за съкращение, лейтенант, тъй че нищо не можете да ми направите. Остават ми само две седмици. Ако решиш да пратиш тази снимка на някого във вестника, бих те посъветвал да я адресираш до Дороти Фаулър, редакторката на „Вътрешни новини“. Само че това с нищо няма да промени нещата — нито с кого ще говоря по случая, нито какво ще напиша. Между другото, от „Борба с наркотиците“ в Южното бюро знаят ли, че показваш снимките от наблюдението им наляво и надясно? Това е опасно, лейтенант.

Вдигнах фотографията, за да я види.

— Освен каквото там говори за мен, тази снимка показва, че вашите хора са имали пост в нечий апартамент в Родия. Ако се разчуе, Крипс сигурно ще устроят лов на вещици. Нали си спомняш какво се случи на Блайт Стрийт преди няколко години?

Усмивката на Минтър замръзна. По очите му виждах, че си спомня. Преди три години полицията беше провела подобна операция на пазар за дрога на Блайт Стрийт във Ван Найс, контролиран от латиноамериканска банда. След като полицейските фотографии бяха предадени на адвокатите на арестуваните, бандитите скоро разбраха от кой апартамент са направени. И една нощ го взривиха, а шейсетгодишната му обитателка изгоря в леглото си. Това не донесе на

по-лицейското управление положителни отзиви в медиите и ми се струваше, че в момента Минтър отново преживява онова фиаско.

— Трябва да тръгвам — казах аз. — Ще мина през твоя отдел да взема полицейската фотография. Благодаря ти, лейтенант.

— Няма за какво, Джак — невъзмутимо отговори той, сякаш разговорът ни не беше имал никакъв скрит смисъл. — Надявам се пак да се видим, преди да напуснеш.

Върнах се в залата за пресконференции. Неколцина оператори все още събираха камерите си. Огледах се за Анджеला Кук, ала тя не ме беше дочакала.

След като взех полицейската снимка на Дарнел Хикс, се върнах в „Таймс“ и се качих в редакцията на третия етаж. Не си направих труда да се обадя на редактора си, защото вече му бях пратил резюмето на репортажа за нощната акция. Искях да позвъня на един-двама души и да напиша материала, преди да отида при Прендо и да се опитам да го убедя, че си струва да го пусне на първа страница на регионалната притурка или дори на целия вестник.

Деветстотин двавет и осемте страници на самопризнанията на Уинслоу и другите документи, които бях поискал да разпечатат, ме очакваха на бюрото. Флашката лежеше върху петнайсетсантиметровата купчина хартия. Седнах и едва устоях на изкушението веднага да се заровя в нея. Все пак я отместих настрана, отворих адресния си указател на компютърния екран и потърсих телефонния номер на пастор Уилям Тречър. Той ръководеше Асоциацията на свещениците в Южен Лос Анджелис и на него винаги можеше да се разчита за гледна точка, противна на позицията на ЛАПУ.

Тъкмо бях вдигнал слушалката, когато усетих някой зад мен и се обърнах. Беше Алън Прендъргаст.

— Не видя ли съобщението ми? — попита той.

— Не, току-що се връщам и бързах да се обадя на пастор Тречър, преди да го е потърсил някой друг. Какво има?

— Искам да поговорим за твоя материал.

— Не получи ли резюмето? Чакай да позвъня на пастора и после ще го напиша.

— Не за днешния материал, Джак. Кук вече работи по него. Искам да ми разкажеш за дългосрочния си план. След десет минути започва планьорката за предстоящите публикации.

— Един момент. Какво искаш да кажеш с това, че Кук вече работи по днешния репортаж?

— Ами, че го пише. Върна се от пресконференцията и каза, че работите заедно по случая. И вече се обади на Тречър. Събра добър материал.

Не му съобщих, че не съм имал намерение да работя с Кук. Репортажът си беше мой и й го бях обяснил.

— Е, какво си напипал, Джак? Свързано е с днешната история, нали?

— Ами да, общо взето.

Бях поразен от хода на Кук. Вътрешната конкуренция в редакцията е нещо нормално. Просто не бях очаквал от нея дързостта да излъже, за да се закачи за моя случай.

— Джак? Нямам много време.

— Хмм, добре. Да, отнася се за убийството на Дениз Бабит — само че от гледната точка на убиеца. За това как се е стигнало дотам шестнайсетгодишният Алонзо Уинслоу да бъде обвинен в убийство.

Прендо кимна.

— Имаш ли стоката?

Знаех, че пита дали съм си осигурил пълен достъп. Не го интересуваше материал, в който навсякъде се позовавам на полицията. Не искаше да види в него глагола „твърди се“, ако щеше да се опитва да му осигури място в списъка на предстоящите публикации. Искаше криминална статия, която да надхвърли известните вече на всички банални новини и да разтърси света с дръзка реалистичност. Искаше широчина и дълбочина, запазената марка на всяка статия в „Таймс“.

— Имам пряка връзка, да. Видях се с бабата и адвоката на момчето и сигурно утре ще се срещна с него.

Посочих купчината прясно разпечатани документи върху бюрото.

— А това тук е истинска бомба. Неговите самопризнания, цели деветстотин страници. Не би трябвало да разполагам с тях, но са у мен. И никой друг няма да ги получи.

Прендо кимна одобрително. Виждах, че се опитва да измисли начин да пробута материала на планьорката или да го направи още по-сензационен. Взе стола от съседното работно място, седна и се наведе към мен.

— Хрумна ми една идея, Джак.

Прекалено често ме наричаше по име. А и това доближаване до мен не ми допаднаше. Поведението му ми се струваше съвсем неискрено, тъй като никога не се беше държал така. Не ми харесваше накъде отива работата.

— Каква идея, Алън?

— Ами ако не е само за това как едно момче става убиец? Ами ако е и за това как едно момиче става жертва на убийство?

Замислих се за миг и бавно кимнах. И тук ми беше грешката — когато първо кажеш да, после е много трудно да кажеш не и да биеш спирачки.

— Само че ще ми отнеме повече време, ако раздвоя вниманието си.

— Няма, защото не се налага да се раздвояваш. Продължавай да работиш по момчето и ни дай нещо сензационно. Ще възложим жертвата на Кук и тя ще поеме този аспект. После ти, Джак, ще обединиш двете части и хоп — получаваме материал за първа колона.

Първата колона на първа страница е запазена за водещата статия във вестника. Най-добре написаният материал, най-значимият, дългосрочният проект — ако е достатъчно добър, отива отпред, над сгъвката, в първа колона. Зачудих се дали Прендъргаст съзнателно ми хвърля тази примамка. За седем години в „Таймс“ никога не бях имал публикация на първа колона. За повече от две хиляди дни на този пост никога не бях писал най-добрия материал за деня. А сега той ми размахваше пред очите възможността да си тръгна с първа колона, все едно е Светият Граал.

— Тя ли ти даде тази идея?

— Коя?

— Ти коя смяташ? Кук.

— Не бе, човек, ей сега ми хрумна. В момента. Какво мислиш?

— А кой ще води полицейската хроника, докато двамата се занимаваме с този случай?

— Е, можете да се редувате. А сигурно ще успее от време на време да ви пращам и някой от общите репортери. Даже да работеше сам по случая, нямаше да съм в състояние да те освободя напълно.

Когато използвахме общи репортери за криминалната хроника, резултатът винаги беше повърхностен и формален. Но пък вече не ме интересуваше. Оставах ми още единайсет дни и после си тръгнах.

Нито за миг не повярвах на Прендъргаст и не се подлъгах по примамката му с първата колона. Но бях достатъчно умен да разбера, че предложението му — независимо дали наистина идваше от него, или от Анджела Кук — може да ми помогне да напиша по-добър материал. И съответно имаше по-голяма вероятност да постигна целта си.

— Може да го наречем „Сблъсъкът“ — отвърнах. — Точката, в която тези двамата, убиецът и жертвата, са се срещнали и как са стигнали дотам.

— Идеално! — възкликна редакторът.

И усмихнато се изправи.

— На планьорката ще импровизирам, обаче хайде двамата с Кук седнете и ми подгответе резюмето до довечера. Ще им кажа, че ще предадете материала за печат до края на седмицата.

Замислих се. Времето не беше много, но можех да се справя, а и знаех, че ако се наложи, ще ми отпуснат още няколко дни.

— Съгласен.

— Чудесно — каза Прендъргаст. — Е, трябва да тръгнам.

Когато останах сам, пратих на Анджела грижливо обмислен имейл, с който я канех да се срещнем в бюфета на кафе. С нищо не показах, че съм ѝ ядосан или имам някакви подозрения. Тя отговори незабавно, че ще слезе след петнайсет минути.

Тъй като вече няха ангажимент с днешния репортаж и ми оставаше свободен четвърт час, преместих купчината в средата на бюрото и се заех да чета самопризнанията на Алонзо Уинслоу.

Детективите Гилбърт Уокър и Уилям Грейди бяха провели разпита в Полицейското управление на Санта Моника в неделя, 26 април. Бяха започнали в 11:00, около три часа след задържането на заподозрения. Транскрибираният запис съдържаше главно въпроси и отговори, почти без описания. Четеше се леко и бързо. Отначало

въпросите и отговорите бяха съвсем кратки. Назад-напред като пинг-понг.

Първо бяха прочели на Уинслоу правата му и шестнайсетгодишното момче бе потвърдило, че ги разбира. После бяха продължили със серия въпроси, задължително задавани при разпит на непълнолетни, които целяха да установят дали различава добро и зло. Оттам нататък Уинслоу ставаше изцяло техен.

От своя страна, той бе станал жертва на самолюбието си и на най-древната човешка заблуда. Беше мислил, че може да ги надхитри. Че може да се измъкне и евентуално да получи вътрешна информация за следствието. Затова с готовност се бе съгласил да разговаря с тях — кое невинно хлапе не би го направило? — и те го бяха изиграли. По време на официалния разпит бяха получили абсолютно неправдоподобни обяснения и откровени лъжи.

Прегледах първите двеста страници, като прескочих моментите, в които Уинслоу отричаше да знае или да е видял нещо, свързано с убийството на Дениз Бабит. После детективите непринудено насочваха въпросите към местонахождението му през въпросната нощ, явно в опит да изтръгнат от него или факти, или лъжи, защото и двете щяха да са полезни за следствието. Фактите бяха отправни точки, които можеха да им помогнат да продължат разпита в определена насока. Изобличените лъжи можеха да се използват като оръжие срещу заподозрения.

Уинслоу им беше отговорил, че си е бил вкъщи и е спал и че „мамчето“ — Уанда Сесъмс — може да го потвърди. Категорично отричаше да познава Дениз Бабит и да му е известно каквото и да е за нейното отвлечане и убийство. Държеше се твърдо като скала, ала на страница 305 детективите започваха да го лъжат и да му поставят капани.

Уокър: Така няма да се получи, Алонзо. Трябва да ни дадеш някакво обяснение. Не може само да седиш и да казваш не, не и не, нищо не знам, и да очакваш да те пуснем. Знаем, че знаеш нещо. Знаем го със сигурност, синко.

Уинслоу: Нищо не знаете. Хич даже и не съм го виждал онуй момиче, дето ми разправяте за него.

Уокър: Нима? Тогава откъде имаме видеозапис как оставяш колата ѝ на паркинга край брега?

Уинслоу: К'ъв запис?

Уокър: От паркинга. Как слизаш от оная кола и до нея не се приближава никой друг, докато не откриват трупа вътре. Всичко сочи към теб.

Уинслоу: А, не съм аз. Не съм го направил.

Доколкото знаех от доказателствения материал, който бях получил от адвоката, не съществуваше видеозапис, на който някой оставя на паркинга маздата на жертвата. Но също така ми беше известно, че Върховният съд на САЩ е потвърдил правото на полицията да лъже заподозрени, ако лъжата непременно ще бъде разпозната като такава от невинен гражданин. Като си измисляха всичко въз основа на единствената улика, с която разполагаха, пръстовия отпечатък на Уинслоу върху огледалото, те не нарушаваха това изискване, макар всъщност да подвеждаха момчето.

Бях писал репортаж за един разпит, при който детективите показали на заподозрян торбичка за веществени доказателства с пистолета, с който е извършено убийството. Не истинското оръжие, а негово точно копие. Но когато го видях, заподозреният направил пълни самопризнания, защото решил, че полицията е открила всички улики. Бяха заловили убиец, ала това не ме удовлетворяваше. Никога не ми се е струвало редно и справедливо представителите на нашето правителство да имат право да използват лъжи и трикове — точно като престъпниците — с пълното одобрение на Върховния съд.

Продължих да чета и прехвърлих още стотина страници. Мобилният ми телефон иззвъня. Погледнах дисплея и разбрах, че съм се увлякъл и съм закъснял за срещата.

— Анджела? Извинявай, задържах се. Веднага слизам.

— Побързай, моля те. Трябва да довърша днешния репортаж.

Изтичах по стълбището до бюфета на първия етаж и седнах на масата ѝ, без да си взема кафе. Бях закъснял с двайсет минути и видях,

че нейната чаша е празна. На масата лежаха няколко страници, обърнати с отпечатаната страна надолу.

— Искаш ли още едно лате?

— Не, благодаря.

— Добре.

Огледах се. Както обикновено следобед, в бюфета почти нямаше хора.

— Какво има, Джак? Трябва да се връщам горе.

Погледнах я в очите.

— Просто исках лице в лице да ти кажа следното: не съм особено радостен от това, че ми задигна днешния случай. Официално аз още завеждам този ресор и те предупредих, че искам случая, защото е въведение към по-големия материал, върху който работя.

— Извинявай. Запалих се, когато ти зададе горещите въпроси на пресконференцията, и когато се върнах в редакцията, малко пресиших нещата. Казах, че работим заедно по случая. И Прендо ми нареди да започвам да пиша.

— Тогава ли му предложи да работим заедно и по другия ми материал?

— Не съм. Не знам за какво говориш.

— Когато се върнах, той ми каза, че ще работим заедно по него. Аз поемам убиеца, ти — жертвата. Идеята била твоя.

Тя се изчерви засрамено. Бях надхитрил двама лъжци. Постъпката на Анджеела можеш да преглътна, защото в нейните лъжи имаше нещо честно. Момичето смело се бореше за целта си. Тази на Прендо обаче ме засягаше болезнено. Отдавна работехме заедно и никога не го бях виждал в ролята на лъжец и манипулатор. Навярно просто избираше на чия страна да застане. Аз скоро си отивах, докато Анджеела оставаше. Естествено, че ще я предпочете пред мен. Бъдещето принадлежеше на нея.

— Не мога да повярвам, че ме е изпортил — измърмори тя.

— Е, във вестника човек трябва да внимава на кого се доверява. Даже това да е собственият ти редактор.

— Сигурно си прав.

Анджеела вдигна чашата си и погледна дали вътре е останало нещо, макар да знаеше, че не е. Само и само да не срещне погледа ми.

— Виж, не ми харесва как го направи, но ти се възхищавам, че просто се бориш за целта си. Такива са всички големи репортери, които познавам. И трябва да отбележа, че идеята ти за едновременна характеристика на убиеца и жертвата е по-добрият подход. Не я предложих на Прендо просто защото знаех, че нямам достатъчно време да поема и двете страни, а исках последният ми репортаж да е само мой.

Сега вече тя вдигна очи към мен. Лицето ѝ се разведри.

— Джак, наистина имам огромно желание да работя с теб по този случай.

— Веднага обаче искам да си изясним един въпрос — аз започнах това разследване и аз ще го завърша. Когато приключим репортерската работа, аз ще напиша материала. Ясно ли е?

— А, да, напълно. Когато ми разказа върху какво работиш, просто ми се прииска да участвам. Затова измислих това за жертвата. Но материалът си е твой, Джак. Ти ще го напишеш и твоето име ще е първо.

Внимателно потърсих в лицето ѝ признаци на лукавост. Тя обаче ме гледаше искрено.

— Добре. Е, това исках да ти кажа.

— Ясно.

— Имаш ли нужда от помощ за днешния репортаж?

— Не, мисля, че ще се справя. И получих страхотен отзвук от местната общност точно по въпроса, който ти повдигна на пресконференцията. Пастор Тречър го определи като поредния расистки симптом в управлението. Извършват акция след убийството на бяла жена, която се друса и си изкарва прехраната, като се съблича, но не си мръдват и пръста, когато бандите убиват някой от осемстотинте невинни жители на комплекса.

Страхотен цитат, но кофти източник. Тречър всъщност беше хитър опортюнист. Никога не съм вярвал, че работи за благото на обществото. Смятах, че обикновено действа в своя полза и се изявява по телевизията и във вестниците, за да подхранва известността си и да жъне дивидентите, които носи тя. Веднъж предложих на един редактор да го разследваме, ала веднага бях отрязан. Отговорът на редактора гласеше: „Не, Джак, имаме нужда от него“.

И това си беше самата истина. Вестникът се нуждаеше от хора като Тречър, за да представя противната гледна точка, да прави възпламеняващи коментари и да разпалва пожара.

— Звучи добре — казах на Анджела. — Оставям те да го довършиш, а аз ще се кача да напиша резюме за другия материал.

— Ето. — Момичето побутна листовете към мен.

— Какво е това?

— Нищо особено, но може да ти спести малко време. Снощи, преди да се прибера, се замислих за случая, след като ми обясни върху какво работиш. За малко да ти се обадя, за да поговорим още и да ти предложа да го направим заедно. Но не ми стигна смелост и затова влязох в Гугъл. Оказа се, че скриването на труп в автомобилен багажник има дълга история. Така са приключили жизнения си път адски много жени, Джак. Както и мафиоти.

Обърнах листовете и погледнах първата страница. Беше разпечатка на статия от „Лас Вегас Ривю Джърнъл“ отпреди близо година. От първия абзац ставаше ясно, че се отнася за осъждането на мъж, който убил бившата си съпруга, сложил трупа ѝ в багажника на колата си и я оставил в собствения си гараж.

— Тази история просто ми заприлича на твоята — каза Анджела. — Тук има и други, от миналото. Има и една от Лос Анджелис, от деветдесетте — открили един кинаджия в багажника на ролс-ройса му, паркиран на хълма над Холивудския амфитеатър. Попаднах даже на един уебсайт, посветен на тази тема, обаче още е в процес на разработка.

Колембливо кимнах.

— Благодаря. Не съм сигурен, че ще свърши работа, но е добре човек да е изчерпателен.

— Точно така си помислих и аз.

Тя отмести стола си назад и вдигна празната си чаша.

— Е, добре тогава. Ще ти пратя по имейла днешния репортаж веднага щом съм готова да го предам.

— Няма нужда. Материалът вече е твой.

— Не, там ще стои и твоето име. Ти зададе въпросите, които му придадоха широчина и дълбочина.

Широчина и дълбочина. Точно онова, което искат редакторите. И на което се гради репутацията на „Таймс“. Набиват ти го в главата от

деня, в който идваш в Кадифения ковчег. Придавай на материалите си широчина и дълбочина. Недей само да разказваш какво се е случило. Обясни значението му и мястото му в живота на града и читателя.

— Добре, благодаря — отвърнах. — Само ми се обади и ще му хвърля едно око.

— Искаш ли да се качим горе заедно?

— А, не, ще си взема кафе и може би първо ще прегледам всичко, което си намерила.

— Добре.

Анджела ми отправи нацупена усмивка, като че ли изпускам нещо страхотно, и си тръгна. Гледах я как изхвърля чашата си в едно кошче за смет и излиза от бюфета. Не бях сигурен точно какво става. Не знаех дали съм неин партньор, или наставник, дали я подготвям да заеме мястото ми, или вече го е направила. Инстинктът ми подсказваше, че макар да ми остават още само единайсет дни, трябва да си пазя гърба от нея през всеки един от тях.

След като написах резюмето и го пратих на Прендъргаст, а после одобрих репортажа на Анджела за утрешното издание, си избрах едно свободно бюро в отсрещния ъгъл на редакцията, където можех да се съсредоточа върху транскрибирания запис на самопризнанията на Алонзо Уинслоу, без да ме смущават телефони, имейли и други репортери. Сега цялото ми внимание беше насочено към текста и докато четях, отбелязвах важните моменти с жълти самозалепващи се листчета.

Вървеше бързо, освен на местата, където имаше нещо повече от скорострелна размяна на въпроси и отговори. На едно от тях детективите бяха подмамили Уинслоу да направи уличаващо го признание и се наложи да прочета откъса два пъти, за да разбере точно какво са направили. Грейди очевидно бе извадил рулетка и обясняваше на заподозрения, че искат да измерят линиите, свързващи върховете на палците и показалците му.

Момчето не се бе възпротивило и после детективите му съобщаваха, че резултатите се разминават само с половин сантиметър от следите от душене по шията на Дениз Бабит. Уинслоу категорично

отричаше каквото и да е участие в убийството — и тогава бе допуснал голямата си грешка.

Уинслоу: Пък и тя изобщо не е удушена с ръце.
Някой ѝ е вързал найлонова торба на главата.

Уокър: И откъде знаеш всичко това, Алонзо?

Направо виждах как Уокър се усмихва, докато задава въпроса.
Уинслоу здраво се беше издънил.

Уинслоу: Нямам представа бе, човек. Сигурно е от телевизията. Чул съм го отнякъде.

Уокър: Не, синко, не си, защото не сме го разгласявали. Може да го знае само човекът, който я е убил. Искаш ли да ни разкажеш всичко сега, докато още можем дати помогнем, или предпочиташ да се правиш, че не знаеш нищо, и да си понесеш всички последици?

Уинслоу: Казвам ви бе, хора, не съм я убил аз.

Грейди: Тогава ни разкажи какво си направил с нея.

Уинслоу: Нищо бе, човек. Нищо!

И потъването започваше. Човек не трябва да е провеждал разпити в Абу Граиб, за да е наясно, че времето никога не работи в полза на заподозрения. Уокър и Грейди търпеливо бяха чакали и с изтичането на минутите и часовете волята на Алонзо Уинслоу накрая бе започнала да се пречупва. Просто нямаше начин момчето да се съпротивлява срещу двама опитни полицаи, които знаят неизвестни му подробности за случая. На страница 830 от транскрипцията той най-после се поддаваше.

Уинслоу: Искам да се прибера вкъщи. Искам при мамчето. Моля ви се бе, пуснете ме да ида да поговоря с нея и утре ще се върна при вас бе, хора.

Уокър: Няма да стане, Алонзо. Не можем да те пуснем, докато не научим истината. Ако ни я кажеш, може да обсъдим дали да те пуснем вкъщи при мамчето.

Уинслоу: Не съм го направил. Изобщо не го познавам онуй момиче.

Грейди: Тогава защо открихме по цялата кола отпечатъци от твоите пръсти и откъде знаеш как е удушена?

Уинслоу: Не знам. Т'ва за отпечатъците не може да е верно. Лъжете ме.

Уокър: Да, знаеш, че те лъжем, защото добре си избърсал колата, нали? Само че си забравил нещо, Алонзо. Забравил си огледалото! Спомняш ли си как си го наместил, за да се увериш, че никой не те следи? Да, това е. Това е грешката, която ще те вкара зад решетките до края на живота ти, ако не си признаеш като мъж и не ни разкажеш какво се е случило.

Грейди: Виж, ние те разбираме. Такова хубаво бяло момиче. Може да ти се е издървила, а може и да е искала да направите трампа, един тек за малко дрога. Знаем как стават тия работи. Обаче нещо се е случило и сега тя е мъртва. Ако ни разкажеш, ще се опитаме да ти помогнем, може даже да те върнем вкъщи при мамчето.

Уинслоу: Не бе, човек, много бъркате.

Уокър: Писна ми от лъжите ти, Алонзо. И аз искам да се прибера вкъщи. Прекалено много време изгубихме в опити да ти помогнем. Искам да се прибера вкъщи за вечеря. Тъй че или още сега изпяваш всичко, или отиваш в килията. Ще се обадя на мамчето ти и ще ѝ кажа, че никога повече няма да се върнеш при нея.

Уинслоу: Що се държите с мене така? Аз не съм ник'ъв бе, хора. Що ми лепвате таз гадост?

Грейди: Ти сам си си я лепнал, като си удушил момичето.

Уокър: Няма значение. Ще го кажеш на мамчето си през стъклената преграда, когато ти дойде на свиждане. Ставай. Отиваш в килията, а аз се прибирам вкъщи.

Грейди: Казаха ти да станеш!

Уинслоу: Добре де, добре. Ще ви разправа. Ще ви разправа каквото знам и после ме пускате.

Грейди: Разкажи ни какво се е случило в действителност.

Уокър: И после ще го обсъдим. Имаш десет секунди и ако не започнеш, веднага те пращам в килията.

Уинслоу: Добре де, добре, гле'йте с'а. Разхождам аз Ебалник и скивам колата й при кулите. Хвърлям едно око и опа — ключовете и чантичката й вътре.

Уокър: Чакай малко, кой е тоя Ебалник?

Уинслоу: Кучето ми.

Уокър: Значи имаш куче? Какво?

Уинслоу: Да, имам, за защита. Питбул.

Уокър: Това късокосместа порода ли е?

Уинслоу: Да де.

Уокър: Добре, къде беше момичето?

Уинслоу: Никъде бе, човек. Нали ти казах, хич даже не съм я виждал — жива де.

Уокър: Добре, после какво?

Уинслоу: После се мятам на таратайката и отпрашвам.

Уокър: Къде?

Уинслоу: Просто да се повозя бе, човек. Да глътна чист въздух.

Уокър: Ясно, стига. Омръзнаха ми лъжите ти. Тоя път наистина.

Уинслоу: Чакайте бе, чакайте. Закарах колата при контейнерите, чат ли си? В Родия. Исках да видя к'во има вътре. Та спирам аз, тараша й чантичката, земам към двеста и педесе кинта, гле'ам в жабката и изобщо навсякъде, после отварям багажника и тя лежи вътре. Вече мъртва бе, човек. Беше гола, ама не съм я барал. И т'ва е сичко.

Грейди: Значи сега искаш да ни убедиш, че си откраднал колата и мъртвото момиче вече е било в багажника?

Уинслоу: Точно тъй бе, човек. Нищо друго не мож ми приписа, Когато я скивах вътре, леле-мале. Затръшнах багажника и подкарах таратайката, мислех си да я оставя дето я намерих, ама после загреях, че ще стане кофти за мойте момчета, та продължих към плажа. Викам си, тя е бяло момиче, ще я оставя в квартала на белите.

Уокър: Кога избърса отпечатъците от колата?

Уинслоу: Там бе, човек. Ама съм забравил огледалото, мамка му.

Уокър: Кой ти помагаше?

Уинслоу: Никой, сам бях.

Уокър: Кой избърса отпечатъците от колата?

Уинслоу: Аз.

Уокър: Къде и кога?

Уинслоу: На паркинга, когато стигнах там.

Грейди: Как се прибра в комплекса?

Уинслоу: Главно пеша. Цяла нощ вървах до Оукуд и там се качих на рейса.

Уокър: Кучето ти у вас ли е?

Уинслоу: Не бе, човек, оставих го у мойта мадама. То си живее там, щото мамчето не обича кучета вкъщи заради чуждото пране и лайната.

Уокър: Тогава кой е убил момичето?

Уинслоу: Де да знам? Беше си мъртва, когато я намерих.

Уокър: Значи ти само си й откраднал колата и парите.

Уинслоу: Да бе, човек. Виж, т'ва си го признавам.

Уокър: Само че това не отговаря на уликите, които имаме срещу теб, Алонзо. Открихме твоята ДНК по тялото на момичето.

Уинслоу: Не сте! Лъжете!

Уокър: Напротив. Ти си я убил, малкият, и ще си платиш за това.

Уинслоу: Не! Никой не съм убивал!

И така още сто страници. Ченгетата го засипваха с лъжи и обвинения и той отричаше. Но докато четях тези последни страници, скоро разбрах нещо, което изпъкваше като едро заглавие. Алонзо Уинслоу нито веднъж не казваше, че го е извършил. Нито веднъж не казваше, че е удушил Дениз Бабит. Всъщност го отричаше десетки пъти. В така наречените си самопризнания той потвърждаваше само, че е взел парите ѝ и после е зарязал колата с трупа в багажника. Ала това в никакъв случай не означаваше, че се признава за виновен в убийството ѝ.

Изправих се, бързо се върнах на работното си място и прерових кошчето с пощата си в търсене на прессъобщението на Полицейското управление на Санта Моника след ареста на Уинслоу. Накрая го намерих и седнах да препрочета четирите абзаца. След като вече бях запознат с транскрипцията на разпита, разбрах, че полицията е подвела медиите да разпространят невярна информация.

Полицията на Санта Моника съобщи, че шестнайсетгодишен член на улична банда от Южен Лос Анджелис е задържан за убийството на Дениз Бабит. Младежът, чието име се пази в тайна поради възрастта му, е отведен в центъра за задържане на непълнолетни в Силмар.

Според говорител на полицията детективите се насочили към заподозрения след идентифицирането на пръстови отпечатъци, снети от автомобила на жертвата при откриването на трупа ѝ в багажника в събота сутринта. Той е задържан за разпит в неделя в жилищния комплекс Родия Гардънс в Уотс. Смята се, че отвличането и убийството са извършени там.

На заподозрения са повдигнати обвинения в убийство, похищение, изнасилване и грабеж. В самопризнанията си той казал на следователите, че преместил колата с трупа в багажника на крайбрежен паркинг в Санта Моника, за да не се усъмнят, че Бабит е убита в Уотс.

Полицейското управление на Санта Моника изказва благодарност на Лосанджелиското полицейско управление за задържането на заподозрения.

Не можеше да се каже, че прессъобщението е невярно. Ала когато човек го погледнеше с критично око, ставаше ясно, че нарочно внушава невярно заключение — че са направени пълни самопризнания за убийството, което изобщо не отговаряше на истината. Адвокатът на Уинслоу беше прав. Съдът нямаше да приеме „самопризнанията“ и имаше голяма вероятност клиентът му да е невинен.

Светият Граал в областта на разследващата журналистика може и да е свалянето на президента, обаче в скромния занаят на криминалния репортер оневиняването на „виновен“ има същата сила. Не ме интересуваше Сони Лестър с неговия цинизъм. Измъкването на невинно хлапе от затвора биеше всичко останало. Съдебните заседатели може още да не се бяха произнесли по нито едно от обвиненията срещу Алонзо Уинслоу, ала медиите вече го бяха заклеили.

Аз бях участвал в неговото линчуване и сега виждах, че имам шанс да променя положението и да постъпя както трябва. Имах шанс да го спася.

Сетих се за нещо и потърсих разпечатките на Анджеа. После си спомних, че съм ги изхвърлил. Бързо слязох в бюфета и отидох право при кошчето, в което бях пуснал листовите, дадени ми от младата репортерка в знак на примирие. Тогава само ги прегледах и реших, че няма начин публикациите за други мъртъвци, открити в автомобилен багажник, да имат каквото и да е отношение към материала за сблъсъка между един предполагаем шестнайсетгодишен убиец и неговата жертва.

Сега не бях съвсем сигурен. Някои подробности от случаите в Лас Вегас вече не ми се струваха далечни в светлината на заключенията ми от така наречените самопризнания на Алонзо.

Свалих капака на кошчето и установих, че имам късмет. Разпечатките лежаха най-отгоре върху боклука от деня и бяха напълно годни за използване.

Хрумна ми, че мога просто да вляза в Гугъл и да повтора търсенето на Анджела, вместо да ровя в кофите за смет, но тъй или иначе вече го бях направил, а и така щеше да стане по-бързо. Извадих разпечатките и тръгнах към една от масите с намерението да ги препрочета.

— Ей!

Обърнах се и видях дебелана с мрежичка за коса, зяпаше ме гневно, опряла юмруци на кръста си — в смисъл на това, което при нея минаваше за кръст.

— Така ли ще го зарежеш?!

Обърнах се и видях, че съм забравил капака на кошчето на пода.

— Извинявайте.

Върнах се, сложих капака на мястото му и реших, че е по-добре да се заема с разпечатките горе. Редакторите поне не носеха мрежички за коса.

Върнах се на бюрото си и повторно прегледах купчината листове. Анджела беше намерила няколко репортажа за трупове, открити в багажници. Повечето бяха доста стари и нямаха връзка с убийството на Дениз Бабит. За разлика от петте публикации в „Лас Вегас Ривю Джърнъл“. Въпреки че повтаряха почти една и съща информация, те съдържаха сведения за арестуването и съдебния процес на мъж, обвинен, че е убил бившата си съпруга и е скрил трупа ѝ в багажника на колата си.

Оказа се, че случайно познавам автора на репортажите. Рик Хайкс работеше в „Лос Анджелис Таймс“, преди да го отнесе една от първите вълни съкращения.

Той получи обезщетението си и веднага постъпи в „Ривю Джърнъл“. По всичко изглеждаше, че в новия вестник го ценят. В крайна сметка губеше „Таймс“, защото беше изпуснал още един добър репортер.

Прегледах набързо материалите, докато не открих онзи, който си бях спомнил преди малко — репортаж за свидетелските показания, дадени от главния съдебен лекар на окръг Кларк.

Главният съдебен лекар:

Отвлечена бивша съпруга, измъчвана в продължение на часове

Рик Хайкс (Ривю Джърнъл)

Резултатите от аутопсията показват, че Шарън Огълви е задушена повече от дванайсет часа след нейното отвлечане, заяви главният съдебен лекар на окръг Кларк в свидетелските си показания на съдебния процес срещу бившия съпруг на жертвата в сряда.

Гари Шоу се яви като свидетел на обвинението и разкри нови подробности за похищението, изнасилването и убийството. При аутопсията било установено, че жертвата е убита 12–18 часа след като свидетел видял насила да качват Огълви във ван, паркиран в гаража зад казино „Клеопатра“, където тя работела като екзотична танцьорка.

„Тя е прекарала най-малко дванайсет часа със своя похитител и с нея са правени ужасни неща, преди накрая да я убият“ — отговори Шоу на въпрос на прокурора.

Един ден по-късно трупът и бил открит в багажника на колата на бившия ѝ съпруг от полицаи, които отишли в дома му в Съмърленд, за да го попитат дали знае нещо за местонахождението ѝ. Той им позволил да претърсят къщата и тялото ѝ било намерено в автомобила, паркиран в гаража. Бракът им бил разтрогнат осем месеца по-рано с тежък процес. Шарън Огълви подаде молба за издаване на съдебна заповед, забраняваща на бившия ѝ съпруг, дилър на блекджек, да се приближава на повече от трийсет метра от нея. Мъжът ѝ заплашил, че ще я убие и ще зарови трупа ѝ в пустинята, посочвала тя в молбата си.

Брайън Огълви е обвинен в предумишлено убийство, похищение и изнасилване с твърд предмет. Според следователите той скрил трупа на жена си в багажника с намерението по-късно да я зарови в пустинята. Обвиняемият не се признава за виновен ѝ твърди, че е жертва на инсценировка. Определена му е постоянна мярка за неотклонение задържане под стража без право на обжалване.

Шоу представи на съдебните заседатели зловещи и отвратителни подробности за убийството. Шарън Огълви многократно била изнасилена вагинално и анално с неизвестен предмет, който ѝ нанесъл тежки вътрешни увреждания. Нивото на хистамин било необичайно високо — това показвало, че уврежданията, в резултат на които тялото на жертвата произвеждало това вещество, са нанесени много преди настъпването на смъртта поради задушаване.

Съдебният лекар съобщи, че Огълви е задушена с найлонова торбичка, нахлузена на главата и завързана на шията ѝ. Следите от въже по гърлото на жертвата и силните кръвоизливи около очите ѝ предполагали, че е задушена бавно, като няколко пъти е изпадала в безсъзнание и впоследствие е била свестявана.

Въпреки че свидетелските показания на Шоу до голяма степен потвърждават версията на прокуратурата за убийството, все още остават много неясноти. Областната полиция на Лас Вегас така и не успя да открие къде Брайън Огълви е държал и по-късно убил бившата си жена. След ареста му криминалистите цели три дни претърсваха дома му и стигнаха до заключението, че убийството едва ли е извършено там. Няма следи и от вана, с който според очевидци е отвлечена Шарън Огълви.

По време на показанията на съдебния лекар адвокатът на Брайън Огълви Уилям Шифино неколкократно повдигаше възражения и настояваше съдията да забрани на свидетеля да изказва лично мнение и да излага собствените си възгледи за подробностите. Съдията на няколко пъти прие възраженията, но обикновено позволяваше на Шоу да излага вижданията си.

Процесът продължава днес. Очаква се Шифино да започне защитата си следващата седмица. Брайън Огълви не се признава за виновен, но досега публично не е предложил версия за това кой е убил жена му и е скрил трупа в багажника на неговата кола.

Прочетох и другите публикации в „Ривю Джърнъл“, но нито една от тях не ме заинтригува така, както репортажа за аутопсията. Липсващите часове, найлоновата торбичка и бавното удушаване характеризираха и случая с убийството на Дениз Бабит. И естествено, като най-голямо съвпадение се очертаваше багажникът.

Поотместих стола си от бюрото, но не станах. Замислих се. Наистина ли имаше някаква връзка, или се поддавах на репортерската си фантазия и виждах невинни хора, обвинени в убийства, които не са извършили? Дали в наивното си усърдие Анджела се беше натъкнала на нещо, убягнало на всички от правоохранителните органи?

Не знаех... засега. Но имаше начин да откроя. Трябваше да отида в Лас Вегас.

Изправих се и тръгнах към Сала. Трябваше да говоря с Прендъргаст и да получа разрешение за командировка. Но неговото бюро пустееше.

— Някой виждал ли е Прендо? — попитах другите замове.

— Отиде да хапне — отвърна един. — Ще се върне след час.

Погледнах си часовника. Минаваше четири и трябваше да побързам — първо вкъщи да си взема багажа, после на летището. Ако не успея да си намеря билет, щях да замина с колата. Погледнах към мястото на Анджела Кук. И там нямаше никой. Приблжих се до централата и погледнах нагоре към Лорийн. Тя свали едната си слушалка.

— Анджела Кук тръгна ли си вече?

— Каза, че излиза да похапне със своя редактор, но ще се върне. Искаш ли номера на мобилния ѝ телефон?

— Не, благодаря, имам го.

Върнах се на бюрото си, обзет едновременно от подозрение и гняв. Моят зам и заместничката ми бяха излезли заедно, без да ми съобщят и да ме поканят. Това можеше да означава само едно. Подготвиха следващия си удар срещу моя репортаж.

Всъщност нямаше проблем. Бях на много крачки пред тях и възнамерявах да запазя преднината си. Докато те заговорничеха, аз щях да работя по случая. И щях да стигна пръв на финала.

5. ФЕРМАТА

Карвър целия ден беше зает с маршрутизиране и отваряне на последни шлюзове, които щяха да им позволят да тестват прехвърлянето на информация от „Мърсър и Гисал“ в Сейнт Луис. Това го погълна изцяло и той направи редовната си проверка едва привечер. Провери капаните и го обзе възбуда, когато видя, че в един от тях, клетката, наречена „Труп в багажника“, се е хванало нещо. Аватарът, който се виждаше на екрана, представляваше дебел сив плъх, тичащ в колело.

С едно кликване на мишката Карвър отвори клетката и извади плъха. Очите му бяха рубиненочервени и по остриите му зъби лъщеше ледено синкава слюнка. Животинчето носеше нашийник със сребърен идентификационен медальон. Той кликна отгоре му и прегледа информацията. Посещението беше станало предишната вечер, точно след последната проверка на капаните. Разполагаше с десетцифрен интернет протокол адрес. Посещението в уебсайта имаше продължителност едва 12 секунди. Напълно достатъчно. Това означаваше, че някой е въвел израза „труп в багажник“ в интернет търсачка. Сега щеше да се опита да открие кой и защо.

След две минути проследи ИП адреса до интернет провайдъра и затаи дъх. Новините бяха две, добра и лоша. Добрата; не беше голям провайдър като Яху с трафик по целия свят, чието проследяване щеше да е адски времеемко. Лошата: името на малкия частен провайдър гласеше LATimes.com.

„Лос Анджелис Таймс“, каза си той и върху гърдите му сякаш се стовари тежест. В неговия уебсайт за трупове в багажник беше влизал лосанджелиски репортер. Отпусна се на стола и се замисли как да процедира. Знаеше ИП адреса, но не и името. Дори не можеше да е сигурен, че наистина е репортер. Във вестниците работеха много други хора.

Плъзна стола си до съседния пулт и се логна като Макгинис — отдавна беше разбил паролите му. Влезе в уебсайта на „Лос Анджелис

Таймс“ и написа „труп в багажник“ в прозореца за търсене на архива.

Получи три резултата с този израз от последните три седмици, един от които публикуван в уебсайта същата вечер — щеше да излезе в утрешния вестник. Отвори последния материал на екрана и го прочете.

Акция за дрога на ЛАПУ предизвиква остра реакция сред местната общност Анджела Кук и Джак Макавой (Таймс)

Акция за наркотици в жилищен комплекс в Уотс предизвика остра реакция на местни активисти, които в четвъртък заявиха, че ЛАПУ обръща внимание на проблема в населението с представители на малцинствата комплекс само защото се предполага, че там е убита бяла жена.

Полицията съобщи, че след едноседмична операция по обвинения за търговия с дрога са арестувани 16 жители на Родия Гардънс и са иззети малки количества наркотици. Полицейски говорители обявиха, че акцията е организирана в отговор на убийството на двама и три годишната Дениз Бабит от Холивуд.

За убийството е задържан шестнайсетгодишен жител на Родия Гардънс. Предполага се, че е член на улична банда. Трупът на Бабит беше открит преди две седмици в багажника на колата ѝ, оставена на крайбрежен паркинг в Санта Моника. Следователите свързват престъплението с Родия Гардънс, където според полицията на Санта Моника екзотичната танцьорка Бабит отишла да си купи наркотици. Там обаче била отвлечена, в продължение на няколко часа многократно била изнасилена и накрая удушена.

В сряда няколко местни активисти зададоха въпроса защо преди убийството не е направен опит за овладяване на търговията с наркотици и свързаните с нея престъпления в комплекса. Те подчертаха, че жертвата е бяла жена, докато почти всички местни жители са афроамериканци.

„Хайде да си го признаем, това просто е по-редната форма на полицейски расизъм — заяви пастор Уилям Тречър, който ръководи Асоциацията на свещениците в Южен Лос Анджелис. — Те не обръщат никакво внимание на Родия Гардънс и оставят комплекса да се превърне в развъдник на наркопласьори и банди. После убиват онази бяла жена, която трови тялото си с наркотици и си изкарва прехраната, като се съблича. И какво се случва? Акция. Къде беше полицията преди това? Къде беше акцията? Защо трябва да извършат престъпление срещу бял, за да се обърне внимание на проблемите на чернокожата общност?“

Говорител на полицията отрече расизмът да има нещо общо с акцията и напомни, че такива операции многократно са провеждани в Родия Гардънс.

„Кой ще възрази срещу прочистването на улиците от наркопласьори и бандити?“ — попита капитан Арт Гросман, който е ръководил операцията.

Дотук Карвър не усещаше никаква заплаха за себе си. И все пак това не обясняваше защо някой от „Таймс“, най-вероятно Кук или Макавой, е въвел израза „труп в багажник“ в интернет търсачка. Дали просто са проявили усърдие и са се застраховали отвсякъде? Или имаше още нещо? Провери предишните два материала в архива, в които се споменаваше ключовият израз, и се оказа, че са написани от Макавой. И двата бяха репортажи по случая с Дениз Бабит, първият за откриването на тялото, а вторият, ден по-късно, за задържането на младия бандит по обвинение в убийството.

Неволно се усмихна, докато четеше как са приписали престъплението на хлапето. Това обаче не го накара да изостави предпазливостта си. Провери името на Макавой в архива и получи стотици резултати — публикации, всички посветени на престъпността в Лос Анджелис. Криминален репортер. Всички материали завършваха с неговия имейл адрес: JackMcEvoy@latimes.com.

Введе в търсачката и Анджела Кук и получи много по-малко попадения. Тя пишеше за „Таймс“ от няма и половин година и първият

й криминален репортаж датираше едва от предишната седмица. Събитията, които беше отразявала дотогава, варираха от стачката на работниците в чистотата до конкурс по бързо хранене. Явно нямаше конкретен ресор — до тази седмица, когато се извяваше в съавторство с Макавой.

— Той я учи на занаята — каза Карвър на глас.

Предполагаше, че Кук е млада, а Макавой — стар. Това я правеше по-лесната мишена. Рискува и влезе във Фейсбук, като използва фалшива самоличност. И естествено, Кук имаше страница. Съдържанието не беше предназначено за публична консумация, но имаше снимка. Хубавица с руса коса, подвита под брадичката. С тъмносини очи и умело нацупени устни. Това цупене, помисли си Карвър. Можеше да го промени.

Портретната снимка показваше само лицето й. Обзе го разочарование, че не може да види цялото й тяло. Особено дължината и формата на краката й.

Затананика си. Това винаги го успокояваше. Песните от 60-те и 70-те, когато беше момче. Хардрок, под чиито звуци жената можеше да танцува и да покаже тялото си.

Продължи да търси и установи, че преди няколко години Анджеа Кук е зарязала страницата си в Майспейс, но без да я изтрие. Освен това намери професионален профил в Линкдин, а оттам стигна до истинско съкровище — блог, наречен www.CityofAngela.com, който представляваше дневник на живота и работата й в Лос Анджелис.

В последния си запис в блога тя развълнувано разказваше, че са й поверили полицейския и криминалния ресор и за този пост я обучава ветеранът Джек Макавой.

Карвър винаги се удивляваше на доверчивостта и наивността на младите. Те не вярваха, че някой е в състояние да свърже отделните точки. Мислеха си, че без никакви последици могат да разголят душата си в интернет, да качват снимки и данни. От блога й той получи цялата нужна му информация. Родният й град, студентското й дружество, даже името на кучето й. Знаеше, че любимата й група е Дет Каб фор Кюти, а любимата й храна — пицата в ресторант на име „Моца“. Сред всевъзможни безполезни сведения откри рождения й ден и научи, че за да вземе любимата си пица от любимия си ресторант, Анджеа Кук трябва да измине само две преки от апартамента си.

Карвър обикаляше около нея, а тя изобщо не подозираше. И с всеки следващ път той се приближаваше все повече.

Попадна на запис отпреди девет месеца, озаглавен „Моите Топ 10 на серийните убийци“: бяха изброени десет престъпници, широко известни с „дейността“ си в цялата страна. Под номер едно в списъка се нареждаше Тед Бънди — „Защото съм от Флорида, а той е екзекутиран там“.

Горната му устна потрепери. Това момиче му харесваше.

Прозвуча аларменият сигнал на шлюза и Карвър веднага прекъсна интернет връзката. Превключи екрана на камера, видя, че в контролната зала влиза Макгинис, и завъртя стола си към него. Макгинис носеше електронния си ключ на самонавиващ се шнур на колана си и това му придаваше идиотски вид.

— Какво правиш тук? — попита Макгинис.

Карвър се изправи и бутна стола си към пулта.

— Пуснал съм една програма в офиса си и просто исках да проверя нещо за „Мърсър и Гисал“.

Това явно не интересуваше Макгинис. Той погледна през големия прозорец в сървърното помещение, сърцето и душата на фирмата.

— Как върви?

— Имаше няколко фала с маршрутизирането. Но ще приключим преди крайния срок. Може да се наложи да отида до Сейнт Луис, но за кратко.

— Добре. Къде са останалите? Сам ли си?

— Стоун и Ърли са отзад, сглобяват кула. Аз следя нещата тук, докато дойде нощната ми смяна.

Макгинис кимна одобрително. Сглобяването на нова кула означаваше разширяване на бизнеса.

— Има ли нещо друго?

— Имаме проблем в кула трийсет и седем. Прехвърлих всичко от нея, докато я оправя. Временно.

— Изгубили ли сме нещо?

— Поне аз не съм забелязал.

— Чий е блейдът^[1]?

— На частен старчески дом в Стоктън, Калифорния. Не е някоя голяма фирма.

Макгинис кимна. Нямахте защо да се тревожат за такъв клиент.

— Ами опитът за проникване миналата седмица?

— Вече се погрижих. Целта е била „Гътри“. Показа се, че са в съдебен спор с „Бигс, Барлоу енд Каудри“. В Роли-Дърам. Някой от „Бигс“, явно нископоставен гений, е решил, че от „Гътри“ не им предоставят целия доказателствен материал по делото, и се е опитал да си го вземе сам.

— И?

— ФБР започна разследване на мрежа за детска порнография и геният е главният заподозрян. Съмнявам се, че ще е на свобода още дълго.

Макгинис пак кимна одобрително и се усмихна.

— Браво на моето плашило. Ти си върхът.

Нямахте нужда да му го казва, и сам си го знаеше. Макгинис обаче беше шефът. И Карвър му бе длъжник заради възможността да създаде своя лаборатория и колокационен център. Кое го вкарваше в играта. Не минаваше и месец, без да го ухахват от конкуренцията.

— Благодаря.

Макгинис тръгна към вратата.

— По-късно ще ходя до летището. Имаме посещение от Сан Диего — утре ще им покажа фирмата.

— Къде ще ги водиш?

— Довечера ли? Сигурно на барбекю в „Роузис“.

— Както обикновено. И после в „Хайлайтър“, нали?

— Ако се наложи. Искаш ли да дойдеш? Да им направиш впечатление, нали разбираш, да ми помогнеш.

— Ще им направят впечатление голите жени. Не моето шоу.

— Да де, досадно е, ама все някой трябва да го върши. Добре, тогава те оставям.

Макгинис излезе от контролната зала. Кабинетът му се намирал на надземния етаж в предната част на сградата. Там прекарваше почти цялото си работно време, главно посрещаше перспективни клиенти. Така че почти не се засичаше с Карвър. Разговорите им в бункера винаги бяха малко неестествени. Шефът явно умишлено ги свеждаше до минимум.

В бункера царуваше Карвър. Бизнесът беше организиран така, че Макгинис и административният персонал да са горе на входния пункт.

Хостинг центърът и всички дизайнери и оператори също бяха на повърхността. Строго охраняваната колокационна ферма беше под земята, в така наречения бункер. Малцина от служителите имаха достъп до нея, което напълно устройваше Карвър.

Той отново седна на пулта и влезе в интернет. Пак отвори снимката на Анджела Кук и дълго я разглежда, после отиде в Гугъл. Беше време да се заеме с Джак Макавой и да види дали е проявил по-голяма предпазливост от стажантката си.

Введе го в търсачката и скоро го обзе вълнение. Репортерът нямаше нито блог, нито профил във Фейсбук — и изобщо никъде. За сметка на това Гугъл откриваше много попадения. Карвър разбра защо името му се бе сторило познато. Преди дванайсет години Макавой беше написал книга за убиеца, наричан Поета. Карвър я беше чел — няколко пъти. Макавой не бе просто автор на книгата. А и журналистът, разкрил Поета на света. Беше стигнал толкова близо до него, че да види сетния му дъх.

Джак Макавой — убиецът на великани^[2].

Карвър бавно кимна, докато разглеждаше корицата на книгата му в една стара страница в Амазон. После каза високо:

— За мен е чест, Джак.

Издаде я кучето й. Казваше се Арфи, според запис в блога на Анджела Кук отпреди пет месеца. Като използва името за парола, Карвър успешно се логна в нейния акаунт в LATimes.com.

Винаги имаше нещо странно възбуждащо в проникването в нечий компютър. Страстта към посегателство. Това го изпълваше с дълбоко вълнение. Все едно да влезе в нечий ум и тяло. Да се превърне в друг.

Първо провери имейла й. Отвори го и установи, че редовно е прочиствала кутията си. Имаше само две непрочетени съобщения и още няколко прочетени и съхранени. Не видя нито едно от Джак Макавой. Новите писма бяха просто поздрав от приятелка във Флорида — знаеше го, защото сървърът беше Роудрънър в Тампа Бей — и вътрешен мейл, явно част от размяна на лаконични реплики с началник или редактор. Той го прочете отдолу нагоре.

Подател: Алън Прендъргаст
AlanPrendergast@LATimes.com
Относно: Re: Сблъсък
Дата: 2009, май 12 14:11
До: AngelaCook@LATimes.com
Спокойно. За две седмици могат да се случат много
неща.

Подател: Анджела Кук
AngelaCook@LATimes.com
Относно: Сблъсък
Дата: 2009, май 12 13:59
До: AlanPrendergast@LATimes.com
Нали ми каза, че ще го напиша **Аз!**

Анджела, изглежда, беше разстроена от нещо. Карвър обаче не познаваше достатъчно ситуацията, за да я разбере, затова отвори папката със стари писма. Имаше късмет. Съобщенията не бяха трити от няколко дни. Сред стотиците имейли имаше няколко от нейния колега и съавтор Джак Макавой.

Карвър започна от най-стария и скоро установи, че всички са безобидни — просто делови контакти между колеги, отнасящи се за публикации и срещи в бюфета. Нищо пикантно. Доколкото можеше да прецени, двамата се бяха запознали неотдавна. Имейлите звучаха сковано или официално. Нито един от двамата не използваше съкращения и жаргон. Явно съвсем наскоро бяха представили Анджела на Джак — когато ѝ бяха поверили криминалния ресор и му бяха възложили да я обучава.

В последното съобщение, пратено само преди няколко часа, Макавой ѝ предлагаше резюме на материал, върху който работеха заедно. Карвър нетърпеливо го прочете; опасенията, че може да го разкрият, се разпръскваха с всяка дума.

Подател: Джак Макавой

JackMcEvoy@LATimes.com

Относно: Резюме „Сблъсък“

Дата: 2009, май 12 14:23

До: AngelaCook@LATimes.com

Анджела, виж резюмето, което пратих на Прендо за списъка на предстоящите публикации. Пиши ми, ако искаш да променим нещо.

Джак

Сблъсък — Трупът на Дениз Бабит е открит на 26 април в багажника на собствения ѝ автомобил, оставен на крайбрежен паркинг в Санта Моника. Тя е изнасилена и задушена с найлонова торбичка, нахлузена на главата ѝ и завързана с въже за пране. Екзотичната танцьорка, която е била наркозависима, е умряла с широко отворени очи. Полицията скоро успява да открие кой е оставил пръстов отпечатък върху огледалото на колата ѝ — шестнайсетгодишен наркопласьор и член на улична банда от жилищен комплекс в Южен Лос Анджелис. По обвинение в убийството е арестуван непълнолетният Алонзо Уинслоу, рано съзрял младеж от комплекса, който не познава баща си и рядко вижда майка си. Той е направил самопризнания за участието си в престъплението и в момента прокуратурата прави постъпки за изправянето му пред съда като пълнолетен. Ще разговаряме със заподозрения и неговите роднини, както и с познатите на жертвата, и ще проследим този фатален сблъсък, за да открием неговите причини. 90 реда — Макавой и Кук, фотография Лестър.

Карвър препрочете имейла. Усещаше, че мускулите на тила му се отпускат. Макавой и Кук не знаеха нищо. Джак Убиеца на великани се катереше по много далечно бобено стъбло.

Точно както го беше замислил. Мислено си отбеляза да прочете материала, щом го публикуват. Никой друг в света нямаше да е наясно

с голямата грешка на репортерите — освен оня нещастник Алонзо Уинслоу.

Затвори папката и прегледа списъка на пратените имейли на Кук. Там бяха само оригиналите на диалога с Макавой и съобщението до Прендъргаст. Нищо съществено.

Остави имейла и продължи с брауъра, проверяваше всички уебсайтове, посетени от журналистката през последните дни. Видя собствения си капан, „Труп в багажника“, както и няколко посещения в Гугъл и сайтовете на други вестници. После забеляза уебсайт, носещ интригуващото име „Тъмницата на Даника“. Влезе в него и се озова в холандски садо-мазо уебсайт, пълен със снимки на жени, унижаващи и измъчващи мъже. Усмихна се. Съмняваше се, че посещението на Кук е продиктувано от журналистически причини. Тук явно ставаше дума за личните ѝ интереси. За нейното пътешествие в мрака.

Не остана дълго там, но знаеше, че тази информация може да се окаже полезна в бъдеще. После се зае с Прендъргаст, тъй като паролата му изглеждаше лесна. Опита с „Прендо“ и успя от първи път. Хората понякога бяха ужасно глупави и прозрачни. Влезе в кутията му и най-отгоре в списъка видя съобщение от Макавой, пратено само преди две минути.

— Какво си намислил, Джек?

Карвър отвори имейла.

Подател: Джек Макавой
JackMcEvoy@LATimes.com

Относно: Сблъсък

Дата: 2009, май 12 16:33

До: AlanPrendergast@LATimes.com

Копие до: AngelaCook@LATimes.com

Прендо, търсих те, но ти беше излязъл с Анджеला. Положението се промени. Алонзо не се е признал за виновен в убийството и смятам, че не го е извършил. Довечера заминавам за Лас Вегас, за да продължа разследването. Утре ще те информирам за развитието. Анджеला ще се справи с текущите новини. Запасил съм се с монети.

На Карвър му призля, гърлото му се сви спазматично. Уплашен, че ще повърне, той отблъсна стола назад и издърпа кошчето изпод масата, за да го използва, ако се наложи. Зрението му за миг се замъгли, но това състояние бързо премина.

Подритна кошчето, за да го върне на мястото му, и се наведе напред, за да препрочете имейла.

Макавой беше направил връзката с Лас Вегас. Карвър можеше да обвинява единствено себе си. Прекалено скоро бе повторил начина си на действие. Беше се разкрил и сега Джак Убиеца на великани вървеше по следите му. Опасна грешка. Репортерът щеше да отиде в Лас Вегас и със съвсем малко късмет щеше да събере две и две.

Трябваше да му попречи. Опасната грешка не е непременно фатална, каза си той. Затвори очи и се замисли. Това му възвърна самоувереността. Донякъде. Знаеше, че е готов за всякакви случаи. В главата му се оформяше план и първата му работа беше да изтрие съобщението на екрана. После се върна в акаунта на Анджела Кук и го изтри и от нейната кутия. Прендъргаст и Кук изобщо нямаше да го прочетат и с малко късмет нямаше да научат онова, което знаеше Джак Макавой.

Преди да излезе от акаунта на Прендъргаст, зареди шпионска програма, с чиято помощ щеше да наблюдава в реално време всичките му действия в интернет. Можеше да следи с кого си разменя имейли, кой го търси и какви уебсайтове разглежда. После направи същото в акаунта на Кук.

Беше ред на Макавой, ала Карвър реши, че това може да почака — когато Джак отиде във Вегас и се озове съвсем сам. Първо най-важното. Изправи се и постави длан върху четящото устройство до стъклената врата на сървърното помещение. След като сканирането завърши и получи одобрение, плъзгащата се врата се отключи и той я отвори и закрачи по третия ред към шестата кула. Стъпките му отекваха по металния под. Отключи предния капак на големия колкото хладилник сървър, наведе се и изтегли два от блейдовете около половин сантиметър навън. После затвори и заключи вратата и се върна на работното си място.

След няколко секунди от терминалите прозвуча алармен сигнал и Карвър въведе команди, които щяха да задействат установения протокол. Изчака няколко секунди, отиде при телефона, натисна бутона на интеркома и набра вътрешния номер на Макгинис.

— Здравсти, шефе, тук ли си още?

— Какво има, Уесли? Тъкмо тръгвах.

— Имаме проблем от трета степен. По-добре да дойдеш.

Трета степен означаваше „зарежи всичко и се размърдай“.

— Идвам веднага.

Карвър си наложи да скрие усмивката си, Макгинис не биваше да я види. След три минути шефът му влезе в залата, задъхан от спускането по стълбището.

— Какво става?

— Току-що пуснаха вирусна бомба на „Дюи и Бейч“ В Лос Анджелис. Целият маршрут се срива.

— Божичко, как?

— Нямам представа.

— Кой я е пуснал?

Карвър сви рамене.

— Оттук не мога да определя. Може да е вътрешна работа.

— Обади ли им се вече?

— Не, изчаках първо да съобщя на теб.

Макгинис стоеше зад него, пристъпваше от крак на крак и се взираше през стъклото в сървърите, като че ли отговорът се криеше там.

— Какво мислиш? — попита той.

— Проблемът не е тук — проверих всичко. При тях е. Смятам, че трябва да пратим някого там, за да го оправи и пак да отвори трафика. Според мен Стоун ще свърши работа. Ще го пратя. После ще видим откъде е дошло и ще се погрижим да не се повтаря. Ако е хакерска атака, ще ударим копелетата в леговището им.

— Колко ще отнеме?

— Полетите до Лос Анджелис са почти през час. Ще кача Стоун на самолета и утре сутрин ще може да започне работа.

— Защо не идеш ти? Искам да се погрижим за проблема както трябва.

Карвър се поколеба. Макгинис трябваше да е убеден, че идеята е негова.

— Според мен Фреди Стоун може да се справи.

— Но ти си най-добрият. Искам „Дюи и Бейч“ да видят, че не се размотаваме. Че си вършим работата. Има ли проблем, пращаме най-способния си човек. Не някой хлапак. Вземи Стоун или някой друг, ако решиш, но искам да идеш ти.

— Добре. Тогава тръгвам веднага.

— Само ме дръж в течение.

— Ясно.

— И аз трябва да отида на летището, нали ще посрещам ония хора.

— Да, ти вършиш тежката работа.

— Не ми го напомняй.

Макгинис го потупа по рамото и излезе от залата. Карвър остана неподвижен, все още усещате ръката му. Мразеше да го докосват.

Накрая се наведе към екрана и въведе кода за изключване на алармата. Потвърди протокола и после го изтри.

Извади мобилния си телефон и натисна един от клавишите за бързо избиране.

— Какво има? — попита Стоун.

— Още ли си с Ърли?

— Да, сглобяваме кулата.

— Ела в контролната. Имаме проблем. Даже два проблема. И трябва да се погрижим за тях. В момента измислям плана.

— Идвам.

Карвър рязко затвори телефона.

[1] Дънна платка, побираща всички важни компютърни компоненти в минимално пространство. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за известната приказка — Б.пр. ↑

6. НАЙ-САМОТНИЯТ ПЪТ В АМЕРИКА

В 09:00 в сряда чаках пред заключената врата на „Шифино и съдружници“ на четвъртия етаж на офис сграда, разположена на Чарлстън Булевард, почти в центъра на Лас Вегас. Бях уморен, така че плъзнах гръб по стената и седнах на скъпия килим. Чувствах се абсолютен неудачник в град, който уж носи късмет.

А всичко беше започнало превъзходно. След като хванах последния полет от Лос Анджелис и в полунощ се настаних в „Мандалей Бей“, установих, че съм прекалено възбуден, за да заспя. Слязох в казиното и утроих двестата долара, които носех, на рулетката и масите за блекджек.

Увеличаването на състоянието ми и безплатната пиячка в казиното ми помогнаха да заспя по-лесно. Нещата претърпяха драматичен обрат след телефонното събуждане. Проблемът беше, че изобщо не бях поръчвал да ме будят. От рецепцията ми съобщиха, че издадената ми от „Таймс“ кредитна карта „Американ Експрес“ е отхвърлена.

— Това е абсурдно — отвърнах. — Снощи с нея си купих самолетен билет и наех кола от „Маккаран“. А и когато се настанявах тук, вие също я приехте. Някой я мина през терминала.

— Да, господине, това е само потвърждение. Сумата се изтегля от картата ви едва в шест сутринта в деня на заминаването ви. Днес терминалът я отхвърли. Бихте ли слезли, за да ни дадете друга карта?

— Няма проблем. И без това исках вече да стана, за да спечеля още малко пари от вас.

Само че *имаше* проблем, защото и другите ми три карти не бяха приети. Всички бяха отхвърлени и се принудих да върна половината от печалбата си, за да напусна хотела. Щом се качих на взетата под наем кола, извадих мобилния си телефон, за да позвъня в кредитните компании. Само че не успях да се обадя, защото телефонът ми не работеше. Не че се намирах извън обхват. Просто ме бяха отрязали.

Ядосан и объркан, но непоколебим, отидох в кантората на Уилям Шифино. Имах да работя по репортажа си.

В девет и нещо от асансьора слезе една жена, тръгна по коридора към мен, видя ме да седя на пода, облегнат на вратата, и колебливо забави крачка. Изправих се, кимнах ѝ и попитах усмихнато:

— При Уилям Шифино ли работите?

— Да, на рецепцията. Какво обичате?

— Трябва да говоря с господин Шифино. Идвам от Лос Анджелис. Аз...

— Имате ли час? Господин Шифино приема потенциалните си клиенти само по предварителна уговорка.

— Нямам уговорка, но не съм потенциален клиент. Аз съм репортер. Искам да разговарям с господин Шифино за Брайън Огълви. Миналата година са го осъдили за...

— Знам кой е Брайън Огълви. Присъдата се обжалва.

— Да де, знам, знам. Имам нова информация. Мисля, че господин Шифино ще пожелае да разговаря с мен.

Тя спря — държеше ключа на няколко сантиметра от ключалката — и ме погледна, сякаш ме преценяваше.

— Сигурен съм, че информацията ми ще го заинтригува — настоях аз.

— Влезте и почакайте. Не знам кога ще дойде. Той има съдебни заседания чак следобед.

— Може би има начин да се свържете с него.

— Може би.

Влязохме в офиса и жената ми посочи кушетката в малката чакалня. Мебелите бяха удобни и изглеждаха сравнително нови. Останах с впечатлението, че Шифино е преуспяващ адвокат. Рецепционистката заобиколи зад плота си, включи компютъра и се зае с обичайната си подготовка за работния ден.

— Ще му позвъните ли? — подканих я.

— Когато ми остане време. Настанете се удобно.

Опитах, ала не обичам да се размотавам. Извадих лаптопа от чантата си и го включих.

— Имате ли безжичен интернет?

— Да.

— Може ли да го ползвам, за да си проверя имейла? Само за няколко минути.

— Не, съжалявам.

Зяпнах я за миг.

— Моля?

— Казах, не. Достъпът е секретен и ще трябва да поискате разрешение от господин Шифино.

— Бихте ли го попитали, когато му се обадите, за да му съобщите, че го чакам?

— При първа възможност.

Усмихна ми се делово и се върна към работата си. След малко телефонът иззвъня. Рецепционистката разтвори книгата си с приемни часове, насрочи среща на клиент и му обясни за кредитните карти, които приемат срещу предлаганите от тях правни услуги. Това ми напомни за положението с моите кредитни карти и взех едно от юридическите списания на масичката в опит да се разсея.

Казваше се „Невада Лигъл Ривю“ и се пръскаше по шевовете от реклами на адвокати и правни услуги като транскрибиране и съхранение на информация. Имаше и статии за правни казуси, повечето свързани с лицензиране на казина и престъпления срещу тях. Двайсетина минути, след като се зачетох в публикация за юридическо оспорване на закона, забраняващ отваряне на публични домове в Лас Вегас и окръг Кларк, вратата на офиса се отвори и влезе мъж. Кимна ми и погледна рецепционистката, която отново разговаряше по телефона.

— Един момент — каза тя в слушалката и ме посочи.

— Господин Шифино, този човек няма насрочен час. Казва, че е репортер от Лос Анджелис. Той...

— Брайън Огълви е невинен — прекъснах я. — И мисля, че мога да го докажа.

Шифино ме изгледа продължително. Имаше тъмна коса и красиво лице с неравномерен тен от носенето на бейзболна шапка. В свободното си време или играеше голф, или беше треньор. А може би и двете. Очите му бяха проникателни и той бързо взе решение.

— Елате в кабинета ми.

Последвах го. Адвокатът седна зад голямото си бюро и ми даде знак да се настаня на стола пред него.

— В „Таймс“ ли работите? — попита той.

— Да.

— Добър вестник, но напоследък има много проблеми. Финансови.

— Да, всички вестници са така.

— Е, как успяхте в Лос Анджелис да стигнете до заключението, че моят човек тук е невинен?

Отправих му най-хитрата си усмивка.

— Ами, не съм сигурен, обаче трябваше да дойда и да се срещна с вас. Ето какво знам. Едно хлапе е в затвора за убийство, което според мен не е извършило, и ми се струва, че случаят е идентичен с вашата история с Огълви — поне доколкото са ми известни подробностите. Само че моят случай е отпреди две седмици.

— А щом случаите са идентични, моят клиент има очевидно алиби и е възможно извършителят да е трето лице.

— Точно така.

— Добре, да видим какво ще ми разкажете.

— Надявах се и вие да ми разкажете нещо.

— Разбира се. Моят клиент е в затвора и се съмнявам, че точно сега го вълнуват проблемите на поверителността между адвокат и клиент, стига да получи информация, която ще му помогне.

Извади материалите по делото и започнахме размяната. Разказах му каквото знам за Уинслоу и се опитвах да съдържам вълнението си, докато проучвахме докладите за престъпленията. Но когато преминахме към сравнение на снимките от местопрестъплението, адреналинът ми рязко се покачи и ми стана трудно да се владее. Фотографиите от делото Огълви не само напълно съответстваха на тези от делото Бабит, но и жертвите поразително си приличаха.

— Удивително! — възкликнах. — Сякаш е една и съща жена.

И двете бяха високи дългоноги брюнетки с големи кафяви очи, чип нос и тяло на танцьорки. Имах чувството, че убиецът не е попаднал случайно на тези жени. Те бяха избрани. Отговаряха на някакъв модел, който ги превръщаше в мишени.

Шифино беше на същата вълна. Сочеше снимка след снимка, подчертаваше приликите в местопрестъпленията. И двете жени бяха задушени с найлонова торбичка, завързана на шията с тънко бяло

въже. И двете бяха поставени голи и с лицето навътре в автомобилния багажник и дрехите им просто бяха хвърлени върху тях.

— Боже мой... — промълви адвокатът. — Престъпленията са абсолютно еднакви и човек не трябва да е експерт, за да го установи. Вижте какво ще ви кажа, Джак. Когато дойдохте, помислих, че ще сте тазсутрешното ми забавление. Побъркан репортер, който търси под вола теле. Но това...

И посочи наредените успоредно снимки върху бюрото.

— Това е спасението на моя клиент! Той е свободен!

Беше се изправил зад бюрото си, прекалено развълнуван, за да остане седнал.

— Как изобщо е могло да се случи? — попитах аз. — Как им е убегнало?

— Защото и двата случая са приключени прекалено бързо. Полицията е стигнала до очевиден заподозрян и е престанала да търси повече. Не са търсили сходни убийства, защото не е имало нужда. Имали са заподозрени и са били сигурни в успеха си.

— Но защо убиецът е поставил трупа на Шарън Огълви в багажника на бившия ѝ мъж? И изобщо как е открил колата?

— Нямам представа, но това е без значение. Ето какво е важно: тези две убийства толкова си приличат, че няма начин извършителят да е нито Брайън Огълви, нито Алонзо Уинслоу. Всичко друго ще си дойде на мястото, когато започне истинско следствие. Обаче изобщо не се съмнявам, че ще разкриете нещо голямо. Искам да кажа, откъде знаете, че са само две? Може да има още.

Кимнах. Не се бях сетил за тази възможност. При издирването си в интернет, Анджела Кук се беше натъкнала само на делото Огълви. Ала два случая вече са система. Можеше да има и други.

— Какво ще правите сега? — попитах.

Шифино най-после седна и започна да се върти заедно със стола, докато обмисляше въпроса.

— Ще подам искане за извънредно съдебно заседание. Тази нова информация оневинява клиента ми и аз ще я представя пред съда.

— Само че аз не би трябвало да разполагам с тези документи. Не можете да се позовете на тях.

— Мога, и още как. Не съм длъжен обаче да разкрия откъде съм ги получил.

Намръщих се. Щом излезеше репортажът ми, източникът щеше да стане очевиден.

— Колко време ще ви трябва, за да подадете искането?

— Трябва да проуча някои неща, но ще съм готов до края на седмицата.

— Това ще провали всичко. Не знам дали ще успея да публикувам материала си дотогава.

Адвокатът разпери ръце и поклати глава.

— Клиентът ми е в „Или“ повече от година. Условията в този затвор са толкова лоши, че затворниците в килиите за смъртници често се отказват от обжалването и искат да ги екзекутират, само и само да се отърват. Всеки прекаран там ден е мъчение.

— Знам, знам. Просто...

Замълчах, за да премисля положението. Нямах с какво да оправдая оставането на Брайън Огълви в затвора дори само още един ден, за да имам време да подготвя и напиша репортажа. Шифино имаше право.

— Добре, тогава ми съобщете веднага щом подадете искането. И трябва да разговарям с клиента ви.

— Няма проблем. Веднага щом излезе на свобода, вие ще получите ексклузивното интервю.

— Не, не след като излезе. Още сега. Аз ще напиша материала, който ще доведе до освобождаването на Брайън Огълви и Алонзо Уинслоу. Искам да разговарям с Огълви днес. Как може да стане?

— Той е при максимално строг режим и ако не сте в списъка, няма да ви пуснат при него.

— Но вие можете да ме вкарате, нали?

Седнал зад самолетоносача, който наричаше свое „бюро“, Шифино вдигна ръка към брадичката си, замисли се и кимна.

— Мога. Трябва да пратя по факса писмо до затвора, с което да им съобщя, че сте детектив и работите за мен, и по тази причина имате право на достъп до Брайън. След това ще ви дам потвърждение, с което да удостоверите, че съм ви наел. Ако работите за адвокат, нямате нужда от разрешение, издадено от щатските власти. Ще покажете писмото на портала и ще ви пуснат.

— Аз обаче не работя за вас. В нашия вестник е забранено репортери да се представят под фалшива самоличност.

Адвокатът бръкна в джоба си, извади няколко банкноти и ми подаде един долар. Пресегнах се над снимките от местопрестъпленията и го взех.

— Ето — каза той. — Току-що ви платих един долар. Вече работите за мен.

Това всъщност не променяше положението, но не бях особено загрижен, като се имаше предвид, че съвсем скоро щях да напусна „Таймс“.

— Така става — отвърнах. — Колко далече е „Или“?

— В зависимост от това с каква скорост карате, на три-четири часа път на север. Намира се наред пустошта. Наричат шосето, което води дотам, Най-самотния път в Америка. Не знам дали защото отива до затвора, или заради пейзажа, обаче името си е точно на мястото. Между другото, има летище. Може да вземете двуместен самолет.

Поклатих глава. Бях писал прекалено много репортажи за катастрофирали малки самолети. Нямах намерение да летя с такъв, освен ако не е крайно наложително.

— Ще отида с кола. Напишете писмата. И ще ми трябва копия от всички документи, с които разполагате.

— Веднага ще се заема с писмата и ще поръчам на Агнес да преснима документите. За да подам искане за освобождаване на клиента ми, ще имам нужда от вашите материали. Да речем, че съм ги купил с онзи един долар.

Кимнах и си казах: „Да, накарай досадната Агнес да поработи за мен. Пада ѝ се“. После попитах:

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Преди да се появя и да ви покажа всичко това, вярвахте ли, че Брайън Огълви е виновен?

Шифино вирна брадичка, докато размишляваше.

— Няма да публикувате отговора ми, нали?

Свих рамене. Не че не исках, но щях да се задоволя с онова, което ми се предлагаше.

— Щом така желаете.

— Е, добре, за репортажа ще ви кажа, че още отначало бях убеден в невинността на Брайън. Просто нямаше начин да е извършил това ужасяващо престъпление.

— А неофициално?

— Мислех, че е виновен. Само това можеше да ми помогне да преживея загубата на делото.

Отбих се да похапна в „Севън Илевън“, купих си мобилен телефон с предплатена карта и поех на север през пустинята по шосе 93 към щатския затвор „Или“.

Пътят минаваше покрай военновъздушната база „Нелис“ и се вливаше в шосе 50. Скоро започнах да разбирам защо го наричат „най-самотния път в Америка“. Наоколо се виждаше само гола пустош. Планински зъбери, лишени от всякаква растителност, се издигаха и изчезваха. Единствените следи от цивилизация бяха двулентовият асфалтов път и електропроводите, които прехвърляха планинските хребети — железните кули напомняха на извънземни великани.

Използвах новия си телефон, за да се обадя в кредитните компании и да попитам защо картите ми са невалидни. Всеки път получавах един и същи отговор. Снощи съм бил съобщил, че картата е открадната, и така временно съм блокирал сметката. Бил съм влязъл в уебстраницата на компанията и съм отговорил вярно на всички тайни въпроси.

Опитах се да ги убедя, че не съм съобщавал за откраднати карти. Нямаше полза. Направил го беше някой друг и този някой знаеше номерата на сметките ми, домашния ми адрес, рождената ми дата, моминското име на майка ми и номера на социалната ми осигуровка. Настоях сметките да бъдат отворени и оттатък ме увериха, че с удоволствие ще го направят. Има-ше само един проблем. Новите кредитни карти трябваше да се пратят на домашния ми адрес. Това щеше да отнеме време и дотогава не можех да ползвам кредит. Бях прецакан тотално.

След това позвъних в моята лосанджелиска банка и се сблъсках с вариант на същата схема, ала с още по-тежки последици. Имаше една добра и една лоша новина. Дебитната ми карта продължаваше да е валидна. Само че в спестовната и чековата ми сметка нямаше пари, от които да тегля. Снощи съм бил използвал опцията за електронно банкиране, за да прехвърля всичките си пари в чековата сметка, и после съм превел цялата сума на фондацията „Намисли си желание“.

Бях разорен. Но във фондацията „Намисли си желание“ сигурно ме обожаваха.

Затворих телефона и изкрещях с цяло гърло. Какво се случваше с мен? Във вестника постоянно пускаха репортажи за откраднатата самоличност. Този път обаче жертвата бях аз и не можех да го повярвам.

В единайсет се обадих във „Вътрешни новини“ и научих, че нанесеният ми удар не се ограничава само с банките. Свързаха ме с Алън Прендъргаст и усетих, че в гласа му кипи нервна енергия. От личен опит знаех, че това го кара да повтаря думите си.

— Къде си, къде си? Някой трябва да отрази тая история с пасторите, а не мога да открия никого!

— Нали ти казах, във Вегас съм. Къде е...

— Във Вегас! Във Вегас? Какво правиш във Вегас?

— Не получи ли имейла ми? Вчера ти пратих имейл, преди да си тръгна.

— Не съм го получил. Ти просто изчезна, обаче вчера не ме интересува. Интересува ме днес. Кажи ми, че си на летището, Джак. Кажи ми, че след час пристигаш в Лос Анджелис.

— Не съм на летището, а вече не съм и във Вегас. Намирам се на най-самотния път в Америка, наскред пустинята. Какво правят пасторите?

— Какво да правят, по дяволите? Провеждат голяма демонстрация в Родия Гардънс срещу Лосанджелиското полицейско управление и ще я отразят в цялата страна. Само че ти си във Вегас и не мога да се свържа с Кук. Какво правиш там, Джак? Какво правиш?

— Обясних ти в имейла, който не си прочел. Репортажът...

— Редовно си проверявам пощата — рязко ме прекъсна Прендъргаст. — Не съм получавал имейл от теб. Категорично.

Понечих да възразя, че греша, обаче се сетих за кредитните си карти. Щом някой беше успял да прекрати кредита ми и да източа банковите ми сметки, спокойно можеше да е влязъл и в имейла ми.

— Виж, Прендо, става нещо. Кредитните ми карти са невалидни, телефонът ми е прекъснат, а сега ти ми казваш, че имейлът ми не е стигнал до теб. Нещо не е наред. Аз...

— За последен път те питам, Джак. Какво правиш в Невада?

Въздъгнах и погледнах през страничния прозорец. Пустинният пейзаж сигурно не се беше пременил от зората на човечеството и нямаше да се промени дълго, след като човечеството изчезне.

— Случаят с Алонзо Уинслоу има развитие. Открих, че не го е извършил той.

— Не го е извършил ли? Не го е *извършил*? Искаш да кажеш, убийството на онова момиче ли? Какви ги говориш, Джак?

— Да, на момичето. Не го е убил той. Уинслоу е невинен, Алън, и мога да го докажа.

— Той е направил самопризнания, Джак. Спомни си собствената си публикация!

— Да, защото така казаха ченгетата. Обаче аз прочетох така наречените самопризнания и той признава само, че е откраднал колата и парите ѝ. Когато задигнал колата, не знаел, че трупът е в багажника.

— Джак...

— Чуй ме, Прендо, успях да свържа убийството с друг случай във Вегас. Същият е. Удушена жена, трупът е оставен в багажник. И тя е стриптийзборка. За убийството ѝ в затвора лежи човек. Той също не го е извършил. В момента отивам да се срещна с него. Налага се да приключа с репортажа и писането до четвъртък. Трябва да го пуснем в петък, защото тогава всичко ще стане известно.

Последва дълго мълчание.

— Прендо? Чуваш ли ме?

— Да, Джак. Трябва да го обсъдим.

— Нали вече го обсъдихме. Къде е Анджела? Би трябвало да може да се справи с пасторите. Днес е неин ред.

— Ако знаех къде е, щях да я пратя с фотограф в Родия Гардънс. Още не е дошла. Преди да си тръгне снощи ми каза, че на идване ще се отбие в Паркър Сентър да провери има ли нещо ново. Само че днес така и не се появи.

— Сигурно проучва Дениз Бабит. Търсил ли си я?

— Търсих я, естествено. *Търсих я*. Оставих ѝ съобщения, но нямам отговор. Сигурно си мисли, че ти си тук, затова не ми се обажда.

— Виж, Прендо, това тук е много по-важно от демонстрацията на пастор Тречър, разбираш ли? Прати някой общ репортер. Това тук е голяма бомба. На свобода е убиец, който е минал под радара на

ченгетата, ФБР и всички останали. Един вегаски адвокат ще подаде в петък искане за съдебно заседание, което ще разкрие цялата история. Трябва да го изпреварим, него и другите медии. Ще разговарям с онзи човек в затвора и после веднага се връщам. Не знам кога ще успее да вляза при него. Пътят до Вегас е дълъг и нямам представа кога ще хвана самолета. За щастие билетът ми за обратния полет е валиден. Купих го, преди някой да анулира кредитните ми карти.

Отново ми отговори мълчание.

— Прендо?

— Виж, Джак — отвърна той и гласът му за пръв път от началото на разговора прозвуча спокойно. — И двамата сме наясно с положението. Нищо няма да промениш.

— За какво говориш?

— За работата ти в „Таймс“. Ако си мислиш, че ще направиш репортаж, който ще те спаси от уволнение, съмнявам се, че ще успееш.

Беше мой ред да замълча. Гневът напираше в гърлото ми.

— Чуваш ли ме, Джак? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те, Прендо, и имам само един отговор за теб. Върви на майната си. Не си измислям тази история, не разбираш ли? Всичко е истина! Пътувам в пустинята и не съм сигурен нито кой ме е прецакал нито защо.

— Добре, добре. Успокой се. Само се успокой става ли? Не намеквам, че...

— Не намекваш друг път! Не бил намеквал. Ти направо го каза.

— Виж, няма да разговарям с теб, ако ще ми държиш такъв език. Може ли да приказваме културно? Културно.

— Знаеш ли, Прендо, имам да се обаждам на други хора. Щом не искаш репортажа или си мислиш, че си измислям, ще намеря кой да го публикува, чат ли си? Най-малко очаквах собственият ми зам да ми забие нож в гърба.

— Не, Джак, няма нищо подобно.

— Напротив, Прендо. Майната ти. До скоро.

Затворих и за малко да изхвърля телефона през прозореца. После обаче си спомних, че нямам пари за нов. Няколко минути стисках зъби и се мъчех да се овладеея. Трябваше да проведе още един разговор и исках да съм спокоен.

Загледах се в синкавосивите планини в далечината, в примитивната им сурова красота. Бяха насечени от ледници преди десет милиона години, ала бяха оцелели и вечно щяха да се извисяват към слънцето.

Извадих неработещия телефон от джоба си и отворих списъка с контактите си. Намерих номера на ФБР в Лос Анджелис, набрах го от другия апарат и помолих централата да ме свържат с агент Рейчъл Уолинг. Мина известно време, докато ме прехвърлят, но щом се разнесе сигналът, отгатък вдигнаха незабавно.

— Разузнаване — каза мъжки глас.

— Може ли да говоря с Рейчъл?

Казах го колкото може по-спокойно. Този път не помолих да повикат агент Рейчъл Уолинг, защото не исках да ме попитат кой съм и така да ѝ дам възможност да не ми се обади. Надявах се просто да ме помислят за друг агент.

След секунда чух:

— Агент Уолинг.

Тя беше. От няколко години не бях чувал гласа ѝ по телефона, ала нямаше съмнение.

— Ало? Уолинг на телефона. Какво обичате?

— Рейчъл, аз съм. Джак.

Сега пък тя не отговори веднага.

— Как си? — попитах, за да запълня паузата.

— Защо ми се обаждаш, Джак? Нали се уговорихме, че ще е най-добре да не се чуваме.

— Знам... но имам нужда от помощта ти. В беда съм, Рейчъл.

— И очакваш да ти помогна?! Каква беда?

Една кола профуча покрай мен поне със сто и шейсет. Имах чувството, че стоя на едно място.

— Дълга история. В Невада съм. В пустинята. Работа по един случай. На свобода е убиец, за когото никой не подозира. Имам нужда някой да ми повярва и да ми помогне.

— Джак, аз не съм човекът, който ти трябва, и ти го знаеш. Не мога да ти помогна. И в момента имам работа. Трябва да свършваме.

— Рейчъл, не затваряй! Моля те...

Тя не отговори веднага, но и не прекъсна връзката. Зачаках.

— Джак... май наистина си загазил. Какво става?

— Не знам. Някой си играе с мен. Телефонът ми, имейлът ми, банковите ми сметки — пътувам през пустинята и даже нямам валидна кредитна карта.

— Къде отиваш?

— В „Или“. За да се срещна с един човек.

— В затвора ли?

— Да.

— Чакай да позная. Някой ти се е обадил, казал ти е, че е невинен, и ти си се втурнал натам с надеждата да докажеш, че истинските ченгета пак са сбъркали, така ли?

— Не, нищо подобно. Виж, Рейчъл, този тип души жени и ги оставя в автомобилни багажници. Прави с тях ужасни неща — и го прави безнаказано поне от две години.

— Четох репортажа ти за момичето в багажника, Джак. Убил го е член на улична банда, който си е признал.

При мисълта, че тя чете публикациите ми, ме обзе неочаквано възмущение. Това обаче не ми помагаше да я убедя.

— Не вярвай на всичко, което четеш във вестника, Рейчъл. Сега съм на път да открия истината и имам нужда от някого, някой от правоохранителните органи, който да се заеме...

— Знаеш, че вече не се занимавам с психологически профили. Защо ми се обаждаш?

— Защото ти имам доверие.

Думите ми я накараха да замълчи задълго. Нямах намерение да проговоря пръв.

— Как така? — попита тя накрая. — Не сме се виждали от много отдавна.

— Въпреки това. След всичко, което преживяхме тогава, винаги ще ти имам доверие, Рейчъл. И знам, че можеш да ми помогнеш... а сигурно и да подобриш собственото си положение.

— Какво искаш да кажеш? Не, почакай, не ми отговаряй. Няма значение. Моля те, не ме търси повече, Джак. Така или иначе не мога да ти помогна. Тъй че, успех и се пази. Всичко хубаво.

И затвори.

Близо минута продължих да държа телефона до ухото си. Може би се надявах Рейчъл да промени решението си и да ми позвъни. Но

това не се случи и след малко го пуснах в поставката за чаши между седалките. Нямах с кого повече да разговарям.

Колата, която ме беше изпреварила, изчезна зад поредното възвишение в далечината пред мен. Почувствах се съвсем сам, захвърлен на повърхността на луната.

Както с повечето хора, които влизат през портала на щатския затвор „Или“, късметът ми не проработи. Пуснаха ме през входа за адвокати и следователи и показах писмото от Уилям Шифино на дежурния капитан. Въведоха ме в стая за посещения, където чаках двайсет минути да доведат Брайън Огълви. Но когато вратата се отвори, на прага отново се появи дежурният. Без Огълви.

— Господин Макавой, боя се, че днес няма да можем да го осъществим — каза капитанът.

В първия момент си помислих, че са разкрили измамата. Че са ме изобличили като репортер, а не детектив, работещ за адвокат.

— Какво искате да кажете? Всичко беше уредено. Нося писмото от адвоката. Видяхте го. Той ви прати и факс, за да ви предупреди за идването ми.

— Да, получихме факса и бях готов да доведа затворника, само че в момента той не е на разположение. Елате утре и ще се срещнете с него.

Ядосано поклатих глава. След всички проблеми, които ми се бяха струпали днес, това преля чашата. Още малко и щях да избухна и този капитан щеше да бъде разкъсан от експлозията.

— Вижте, пътувах четири часа от Вегас, за да се срещна с този човек. А сега вие ми казвате да се върна там, откъдето съм дошъл, и утре пак да дойда, така ли?

— Не ви казвам да се върнете във Вегас. Ако бях на ваше място, щях да отида в града и да отседна в хотел „Невада“. Не е лошо място. Има казино, а повечето вечери и дискотека. Настанете се там, елате пак утре сутрин и ще ви доведе вашия човек. Обещавам.

Безпомощно поклатих глава. Нямах никакъв избор.

— В девет — изсумтях. — Вие ще бъдете ли тук?

— Лично ще дойда, за да уредя посещениято.

— Можете ли да ми обясните защо не е възможно да се срещна с него днес?

— Не. Тази информация е поверителна.

За последен път гневно поклатих глава.

— Благодаря, господин капитан. До утре.

— Ще ви чакам.

Върнах се във взетата си под наем кола, въведох хотел „Невада“ в навигационната система, последвах напътствията и след половин час бях там. Спрях на паркинга и изпразних джобовете си, преди да реша дали да вляза. Имах в наличност двеста четирийсет и осем долара. Знаех, че трябва да отделя най-малко седемдесет и пет за бензин, за да стигна до летището във Вегас. Можех да се храня в евтини заведения, докато се прибера, обаче щяха да са ми нужни още четирийсет долара за таксито от аерогарата до вкъщи. Оставах ми около сто за хотела. Плъзнах поглед по стъпаловидно разположените му шест етажа и заключих, че ще са ми достатъчни. Слязох, взех си сака и тръгнах към входа.

Наех стая на четвъртия етаж за четирийсет и пет долара, спретната и чиста, със сравнително удобно легло. Беше още четири следобед, прекалено рано, за да вложа остатъка от състоянието си в алкохол, затова извадих новия си мобилен телефон и се заех да изразходвам предплатените си минути. Първо позвъних на Анджела Кук, и на мобилния, и на служебния ѝ номер. Не отговори и на двата. Оставих еднакво съобщение, после преглътнах гордостта си и се обадох на Алън Прендъргаст. Извиних му се за избухването си и грубия си език. Опитах се спокойно да му обясня какво става и на какъв натиск съм подложен. Той отговаряше едностранно и каза, че имал съвещание. Обещах да му пратя заглавие за новия репортаж, ако намеря интернет връзка, и редакторът ми отговори да не бързам.

— Прендо, трябва да пуснем материала в петъчния брой, иначе всички ще разполагат с него.

— Виж, поставих въпроса на планьорката. Трябва да действаме предпазливо. Ти скиташ из пустинята, Анджела направо изчезна. Обезпокоени сме, честно казано. Трябваше вече да е тук. Така че се върни колкото може по-скоро и всички ще седнем и ще видим какво е положението.

Може би пак щях да се ядосам, че се отнася така с мен, обаче бях научил от Прендъргаст нещо по-важно. Анджела.

— Никаква вест ли няма от нея? Цял ден?

— Абсолютно нищо. Пратих репортер в апартамента ѝ да види дали е там, но никой не отговарял. Не знаем къде е.

— Досега случвало ли се е да изчезне?

— Няколко пъти със закъснение ми се е обаждала, че е болна. Сигурно махмурлук или нещо подобно. Но поне ми се обаждаше. Но не и този път.

— Виж, ако Анджела се свърже с някого, ще ми съобщите, нали?

— Имаш ли монети за телефон? — попита Прендъргаст. Прозвуча като предложение за примирие.

— Да. До скоро.

Затворих и се замислих за изчезването на Анджела. Започвах да се питам дали не е свързано с всичко останало. С кредитните ми карти например. Струваше ми се малко пресилено, защото не виждах къде може да е връзката.

Огледах хотелската стая. На масичката имаше брошура, в която пишеше, че хотелът е на повече от седемдесет и пет години и някога бил най-високата сграда в цяла Невада. По онова време медните рудници бяха довели до разцвета на Или и никой не беше чувал за Лас Вегас. Онези дни отдавна бяха отминали.

Включих лаптопа си и използвах безплатния безжичен интернет на хотела, за да проверя отново дали няма да успея да отворя имейла си. Системата обаче отхвърляше паролата ми и след третия опит се отказах. Вече бях сигурен, че онзи, който е анулирал кредитните ми карти и е прекъснал мобилния ми телефон, е сменил и паролата.

— Невероятно! — изпъшках.

След като не успях да установя контакт с външния свят, се съсредоточих върху вътрешния. Отворих нов файл, извадих ръкописните си бележки и започнах да обобщавам събитията от деня. Това ми отне доста повече от час, но когато свърших, имах стабилен репортаж от трийсет реда. И си го биваше. Може би най-добрият ми текст от години.

След като го прочетох и го редактирах, установих, че съм огладнял. Затова за пореден път преброих финансите си и излязох от стаята, като се уверих, че вратата е заключена. Минах през казиното и

влязох в бара с ротативките. Поръчах си бира и стек сандвич и седнах на ъглова маса с изглед към машините за източване на пари.

Огледах се. Мисълта да прекарам още дванайсет часа в това унило градче ме потискаше. За съжаление, нямах голям избор. Бях заседнал тук до сутринта.

Отново направих проверка на наличността и реших, че имам достатъчно за още една бира и фишек монети по двацет и пет цента за ротативките. Седнах близо до входа на фоайето и се заех да пускам монетите си в електронната покер машина. Изгубих първите седем раздавания, преди да направя фул и непосредствено след това флош и кента. Съвсем скоро вече обмислях дали да си позволя трета бира.

През две машини от мен седна друг комарджия. Не му обърнах внимание, обаче по някое време той реши, че му е приятно да си бърби, докато губи парите си, и ме попита словоохотливо:

— По курви ли си тук?

Погледнах го. Беше трийсетинагодишен, с големи бакенбарди и мръсноруса коса. Носеше прашна каубойска шапка, кожени шофьорски ръкавици и огледални очила, въпреки че бяхме на закрито.

— Моля?

— Край града имало няколко бардака. Чудех се в кой от тях са най-готините курви. Идвам чак от Солт Лейк Сити.

— Нямам представа.

Отново насочих вниманието си към ротативката и се опитах да се съсредоточа върху въпроса какво да задържа и какво да изхвърля. Имах асо, тройка, четворка и деветка спатия с асо купа. Дали да опитам да направя флош, или да проявя предпазливост, да запазя чифта и да се надявам на трето асо или още един чифт?

— Не гони дивото, за да не изгървеш питомното — пак се обади Бакенбарда.

Погледнах го и той кимна в знак, че мъдрият му съвет е безплатен. Виждах отражението на екрана си в огледалните му очила. Само това ми трябваше — някой да ме учи на покер. Запазих спатиите, изхвърлих асото купа и натиснах бутона за теглене. Електронният бог раздаде картите. Получих вале спатия и флотът ми спечели седем към едно. Жалко, че играех с толкова малки залози.

Натиснах бутона за осребряване на печалбата и се заслушах в звъна на четиринайсет долара в монети по двацет и пет цента, сипещи

се в ламариненото легенче. Събрах ги в пластмасова чаша и се изправих, като оставих Бакенбарда при ротативките.

Занесох центовете на касата и помолих да ги уедрят. Вече нямах желание да играя с жълти стотинки. Щях да инвестирам печалбата си в още две бири и да ги занеса в стаята си. Можех да понапиша още някой ред и да се подготвя за утрешната среща. Щях да разговарям с човек, лежал в затвора повече от година за убийство, което бях убеден, че не е извършил. Очакваше ме прекрасен ден, страхотно начало на мечтата на всеки журналист — да освободи невинен човек от несправедливо задържане.

Докато чаках асансьора във фоайето, държах бутилките така, че да не се виждат, в случай че нарушавам някакво хотелско правило. Влязох, натиснах бутона и заставах във вътрешния ъгъл. Вратата започна да се затваря, но в последния момент в пролуката се пъкна облечена в ръкавица ръка, улучи инфрачервения лъч и вратата отново се отвори.

В кабината се вмъкна моето приятелче Бакенбарда и понечи да натисне бутона на таблото, но после отдръпна ръка и ме осведоми:

— Ей, аз съм на същия етаж!

— Чудесно.

Той застава в срещуположния ъгъл. Бях сигурен, че ще каже нещо, и нямаше как да го избегна. Просто зачаках ѝ не останах разочарован.

— Ей, приятел, не исках да ти развалям кефа на ротативките. Бившата ми викаше, че много съм дрънкал. Сигур затуй вече не сме женени.

— Няма проблем — отвърнах. — И без това имам работа.

— Значи си тук служебно, а? Каква работа те е довела в тоя пущинак?

Ето пак, помислих си. Асансьорът се движеше толкова бавно, че щях по-бързо да се кача по стълбището.

— Утре имам среща в затвора.

— Ясно. Да не си адвокат на някой от ония?

— Не. Журналист съм.

— Хмм, журналист значи. Е, успех. Поне после ще си идеш у дома, а не като нещастниците в панделата.

— Да бе, голям съм късметлия.

Когато наближихме четвъртия етаж, застанах с лице към вратата, ясен знак, че съм приключил разговора и искам да си отида в стаята. Асансьорът спря и сякаш мина цяла вечност, докато вратата най-последно започне да се отваря.

— Приятна вечер. — С тези думи излязох и тръгнах наляво. Стаята ми беше третата по коридора.

— И на теб, готин — извика подире ми Бакенбарда.

Трябваше да прехвърля двете бири в другата си ръка, за да извадя ключа. В това време видях, че онзи върви след мен. Обърнах се и погледнах надясно. Преди изхода за стълбището имаше само още три стаи. Обзе ме лошото предчувствие, че вечерта този тип ще почука на вратата ми, за да ми предложи да слезем долу на по бира или да отидем по курви. Веднага щом си влезех, щях да си събера багажа и да се обадя на рецепцията да ме прехвърлят в друга стая. Той не знаеше името ми и нямаше да успее да ме намери.

Накрая пъхнах ключа в ключалката и отворих вратата. Погледнах назад към Бакенбарда и му кимнах на прощаване. На лицето му се изписа странна усмивка.

— Здравей, Джак — неочаквано се разнесе глас от стаята ми.

Рязко се извъртях и видях жена, която се изправяше от стола до прозореца. Веднага я познах — Рейчъл Уолинг. Имаше чисто делови вид. Усетих, че Бакенбарда минава зад мен и продължава към стаята си.

— Рейчъл? Какво правиш тук?

— Влез и затвори вратата, моля те.

Все още смаян, се подчиних. Откъм коридора чух да се затръшва друга врата. Бакенбардът беше влязъл в своята стая.

— Как се озова тук?

— Седни и ще ти обясня всичко.

Преди дванайсет години бях имал кратка, страстна и както биха се изразили някои, непристойна връзка с Рейчъл Уолинг. Макар че преди известно време бях видял нейни снимки във вестниците, когато помогна на ЛАПУ да открие и убие издирван престъпник в Ехо Парк, не се бяхме срещали лично, откакто преди близо десетилетие седяхме заедно в една съдебна зала. Въпреки това през тези десет години почти

не минаваше ден, без да си мисля за нея. Тя беше причината, може би най-важната, да смятам онзи период за кулминация на живота си.

Почти не беше остаряла през това време, макар да знаех, че не ѝ е било леко. Рейчъл плати за връзката си с мен с петгодишно „изгнание“ в един затънтен офис на ФБР в Южна Дакота. От психологически профили и преследване на серийни убийци я бяха пратили да разследва пиянски убийства в индиански резервати.

Но тя се измъкна от дъното и от пет години работеше в някакъв секретен разузнавателен отдел в Лос Анджелис. Обадох ѝ се, когато научих за това, и ме свързаха с нея, ала Рейчъл ме отряза. Оттогава я следях отдалече, когато можех. А сега тя седеше пред мен в хотелската ми стая наред пустинята. Понякога животът поднася странни изненади.

Като оставим смайването ми от появата ѝ, не можех да престана да я зяпам и да се усмихвам. Рейчъл запази деловото си изражение, но виждах, че ѝ тя не откъсва поглед от мен. Не се случва често да си толкова близо до някогашен любим.

— Кой беше онзи в коридора? — попита тя. — С фотограф ли си дошъл?

Обърнах се и погледнах към вратата.

— Не, сам съм. И не знам кой е. Просто ме заговори долу в казиното. Прибираше се в стаята си.

Рейчъл рязко мина покрай мен, отвори вратата и надникна в коридора. После я затвори и попита:

— Как се казва?

— Нямам представа. Не проявих желание да разговарям с него.

— В коя стая е?

— И това не знам. Какво става? Защо си тук?

Посочих леглото. Лаптопът ми беше отворен и наоколо бяха пръснати записките ми, копията на съдебните документи, които бях получил от Шифино и Майър, и разпечатките от издирването на Анджела Кук в интернет. От купчината липсваше само транскрибираният запис на разпита на Уинслоу, и то само защото беше прекалено тежък да го мъкна с мен.

Не бях оставил леглото си в този вид.

— И си ми ровила в нещата? Рейчъл, помолих те за помощ. Не съм те молил да влизаш с взлом в стаята ми и...

— Виж, просто седни, моля те!

Имаше само един стол и на него седеше тя. Седнах на леглото, намусено затворих лаптопа и събрах листовете. Рейчъл ме гледаше. После каза:

— Искаш обяснения? Показах служебната си карта на управителя и го помолих да ме пусне в стаята ти. Казах му, че е възможно да те заплашва опасност.

Смутено поклатих глава.

— За какво говориш? Никой не знае, че съм тук.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурна. Ти ми каза, че отиваш в тукашния затвор, нали така? Още на кого си казал? Кой друг знае?

Нямам представа. Моят редактор. А, и във Вегас има един адвокат, той също знае. Никой друг.

Тя кимна.

— Уилям Шифино. Да, разговарях с него.

— Разговаряла си с него?! Какво става тук?

Рейчъл изхъмка. Знаеше, че трябва да ми обясни какво става, въпреки че това нарушаваше правилата на ФБР. Премести стола в средата на стаята и седна срещу мен.

— Добре, когато днес ми се обади, не успях да разбера много от думите ти, Джак. Явно пишеш по-добре, отколкото разказваш. Така или иначе, запомних онази част за кредитните ти карти, банковите ти сметки, мобилния ти телефон и имейла ти. Макар да ти отговорих, че не мога да ти помогна, след като затворих, се замислих и ме обзе безпокойство.

— Защо?

— Защото гледаш на всичко това като на някакво неудобство. Като на ужасно съвпадение, което просто те е сполетяло, докато си на път и работиш по материала за този предполагаем убиец, който няма нищо общо със случилото се с теб.

— Не става въпрос за предположения. Ти обаче намекваш, че нещата може да са свързани, така ли? Невъзможно. Човекът, когото издирвам, няма откъде да знае, че съм тук и вървя по следите му.

— Не бъди толкова сигурен, Джак. Това е класически ловен метод. Изолираш жертвата си и я нападаш. В днешното общество изолирането на някого означава да го извадиш от зоната му на

удобство, от познатата му среда, и после да прекъснеш връзката му със света. Мобилен телефон, интернет, кредитни карти, пари...

— Но откъде може да знае за мен този човек? Та аз до снощи изобщо не подозирах за съществуването му! Радвам се, че си тук, обаче не разбирам. Тъй де, не ме разбирай погрешно. Благодаря ти за загрижеността... всъщност как успя да пристигнеш толкова бързо?

— Взех самолет на ФБР до „Нелис“ и ги накарах да ме докарат дотук с хеликоптер.

— Господи! Защо просто не ми позвъни?

— Защото не можех. Когато ти ми се обади, разговорът беше прехвърлен в службата, в която работя, извън сградата на ФБР. Затова номерът ти не се изписа на дисплея ми. Пък и предположих, че говориш от телефон с предплатена карта.

— А какво ще кажат началниците ти, като разбират, че си зарязала всичко и си се метнала на самолета, за да ме спасиш? Не си ли взе поука от Южна Дакота?

Рейчъл махна с ръка. Нещо в жеста ѝ ми напомни за първата ни среща — по случайност също в хотелска стая. Тогава тя ме просна по очи на леглото, сложи ми белезници и ме арестува. Не беше любов от пръв поглед.

— Един от затворниците в „Или“ е в списъка ми за разпити от четири месеца — поясни Рейчъл. — Официално съм тук, за да го разпитам.

— Искаш да кажеш, че е терорист, така ли? С това ли се занимава твоят отдел?

— Джак, не мога да разговарям с теб за този аспект на работата ми. Но мога да те уверя, че е много лесно да бъдеш открит. Мога и да ти обясня защо знам, че не съм те издирвала само аз.

Тази дума ме вледени. „Издирвала“. Пораждаше неприятни образи във въображението ми.

— Добре — отвърнах. — Разказвай.

— Когато ми се обади, ти ми каза, че отиваш в „Или“, за да разговаряш със затворник. Тъкмо това ме обезпокои и реших да направя нещо. Позвъних в затвора и попитах дали си бил там. Отговориха ми, че току-що си си тръгнал. Свързаха ме с някой си капитан Хенри, който ме информира, че срещата ти била отложена за

утре сутрин. Освен това ми съобщи, че ти препоръчал да отидеш в града и да отседнеш в „Невада“.

— Да, капитан Хенри. Той ме посрещна.

— Попитах го каква е причината за отлагането на срещата ти и той ме осведоми, че твоят човек, Брайън Огълви, бил изолиран поради отправена срещу него заплаха.

— Каква заплаха?

— Чакай де, тъкмо стигам до това. Днес директорът получил имейл, в който пишело, че АБ планират атентат срещу Огълви. Затова го изолирали.

— Уф, я стига! И са го взели на сериозно?! Арийското братство? Че те не заплашват ли всеки, който не е техен член? Огълви също е еврейско име, нали?

— Взели са го на сериозно, защото имейлът идвал от секретарката на самия директор. Само че тя не го е написала. Написан е анонимно от някой, който хакнал акаунта ѝ в системата на щатския затвор. Може да е вътрешен човек, може да е и външен. Няма значение. Приели са го като сериозно предупреждение заради начина, по който е отправено. Изолират Огълви, ти не се срещаш с него и те пращаш да пренощуваш тук. Сам, в непозната обстановка.

— Добре, има ли нещо друго? Все още ми се струва малко преувеличено.

Започваше да ме убеждава, обаче се преструвах на скептичен, за да я накарам да ми разкаже още подробности.

— Попитах капитан Хенри дали се е обаждал да те търси някой друг. Той каза, че му позвънил Уилям Шифино, адвокатът, за когото работиш, и получил същия отговор — че срещата е отложена и сигурно ще нощуваш в „Невада“.

— Ясно.

— Свързах се с Уилям Шифино. Изобщо не бил разговарял с капитана.

Зяпнах я. Полазиха ме тръпки.

— Попитах Шифино дали за теб му се е обаждал някой друг и той каза, че по-рано днес му позвънил някой, който се представил като твоя редактор Прендъргаст и заявил, че се безпокои за теб. Интересувал се дали си ходил при него. Шифино му казал, че сте се видели и че пътуваш за затвора в Или.

Знаех, че Прендъргаст не може да е разговарял с адвокатата, защото не беше получил имейла ми и нямаше представа, че съм заминал за Вегас. Рейчъл имаше право. Някой ме издирваше и се справяше добре.

Спомних си как Бакенбардът се качи с мен в асансьора и после тръгна подире ми по коридора.

Ами ако не беше чул гласа на Рейчъл? Щеше ли да ме подмине, или щеше да се вмъкне след мен в стаята ми?

Тя се изправи, отиде при телефона, набра централата, поиска да я свържат с управителя и изчака няколко секунди, докато той отговори.

— Да, тук е агент Уолинг. Още съм в стая четиристотин и десет. Намерих господин Макавой и той е в безопасност. Бихте ли ми казали дали в трите стаи в този коридор има гости? Струва ми се, че това са четиристотин и единайсет, дванайсет и тринайсет. — Изслуша отговора и му благодари. — Още един последен въпрос. В края на коридора има врата с надпис „Изход“. Предполагам, че е за стълбището. Къде води то?

След като помълча, отново му благодари и затвори.

— Никой не е настанен в тези стаи. Стълбището води на паркинга.

— Смяташ, че е онзи тип с бакенбардите, така ли?

Рейчъл седна на стола.

— Възможно е. Който и да е, сигурна съм, че отдавна вече го няма.

Замислих се за големите му слънчеви очила, за шофьорските ръкавици и каубойската шапка. Буйните бакенбарди почти изцяло покриваха останалата част от лицето му и отвличаха вниманието от всякакви други отличителни черти. Осъзнах, че ако се наложи да го опиша, мога да си спомня само шапката, косата, ръкавиците, очилата и бакенбардите — лесно отстраними или заменими елементи на дегизировка.

— Господи! Как е възможно? Как е научил за мен и как ме е открил? Става дума за по-малко от едно денонощие, а той вече седи до мен на ротативките!

— Ела да слезем долу и да ми покажеш машината, на която е играл. Може да успеем да свалим отпечатъците му.

Поклатих глава.

— Няма начин. Носеше шофьорски ръкавици.

Пак поклатих глава, по-скоро на себе си, отколкото на Рейчъл.

— Как е успял да се добере до мен?

— Трикът с имейла от секретарката на директора на затвора показва, че притежава известни умения. Според мен е разумно да приемем, че е проникнал в твоите имейл акаунти.

— Но това не обяснява как изобщо е научил за мен. За да проникне в имейла ми, трябва да е знаел за мен. — Ядосано ударих с длан по леглото. — Добре, нямам представа как е научил за мен, но снощи аз все пак пратих няколко имейла. На моя редактор и на колежката, с която работим по този материал. Съобщих им, че положението се е променило и тръгвам по гореща следа за Вегас. Днес разговарях с редактора ми и според него той не е получавал нищо.

Рейчъл многозначително кимна.

— Унищожаване на изходящи съобщения. Това попада в категорията изолиране на жертвата. Колежката ти получила ли е имейла?

— Не знам, защото не отговаря нито на телефон, нито на имейл и не...

Млъкнах и я погледнах.

— Какво има? — попита тя.

— Днес не е отишла на работа. Не се е обаждала и никой не може да се свърже с нея. Даже пратили някого в апартамента ѝ, но никой не отворил.

Рейчъл скочи от стола.

— Трябва да се върнем в Лос Анджелис, Джак. Хеликоптерът чака.

— Ами моята среща?

— Ами колежката ти?

Засрамено кимнах и станах от леглото. Беше време да тръгваме.

Нямах представа къде живее Анджела Кук. Разказах на Рейчъл каквото знаех за нея, включително за нездравия ѝ интерес към случая с Поета. Споменах и за блога ѝ, който не бях чел. Рейчъл предаде цялата информация на друг агент в Лос Анджелис, преди да се качим на

военния хеликоптер и да потеглим на юг към военновъздушната база „Нелис“.

По време на полета носехме слушалки, които заглушаваха рева на двигателя, но не ни позволяваха да разговаряме по друг начин, освен с жестове. Рейчъл взе документите, които носех, и прекара един час в занимание с тях. Сравняваше заключенията от аутопсията и докладите от местопрестъплението от делата на Дениз Бабит и Шарън Огълви и си водеше записки в бележник. Отдели много време на ужасните фотоси на убитите, заснети на местопрестъплението и масата за аутопсии.

От своя страна, през повечето време аз си напънах ума и се опитвах да си обясня как е възможно всичко това да се случи толкова бързо. И по-конкретно, как този убиец е започнал да ме преследва, след като едва бях тръгнал по дирите му. Когато кацнахме в „Нелис“, ми се струваше, че съм измислил нещо, и чаках възможност да го споделя с Рейчъл.

Незабавно ни прехвърлиха в самолет, чиито единствени пътници бяхме ние. Седнахме един срещу друг и пилотът съобщи на Рейчъл, че я търсят по телефона. Закопчахме предпазните колани, тя вдигна слушалката и машината моментално рулира към пистата. Командирът на полета ни съобщи по аудиоуредбата, че ще се приземим в Лос Анджелис след час. Нищо не може да се сравнява с могъществото на федералните власти, помислих си. Ето как трябва да се пътува. Освен че... Самолетът беше малък, а аз не обичам да летя с малки самолети.

Рейчъл мълчаливо слушаше събеседника си, после му зададе няколко въпроса, затвори и каза:

— Анджела Кук не си е вкъщи. Не могат да я открият.

Не отговорих. Под лъжичката ме бодна леден страх за Анджела, който дори се усили, докато излитахме — издигахме се по-вертикално, отколкото бях свикнал с пътническите самолети. За малко да раздера страничните облегалки с нокти. Когато набрахме височина, най-последно заговорих:

— Рейчъл, струва ми се, че знам как този тип ни е открил толкова бързо — поне Анджела.

— Разказвай.

— Не, първо ти. Какво откри в документите?

— Не бъди толкова дребнав, Джак. Играта стана доста по-сериозна от твоя репортаж.

— Това не означава, че не можеш да започнеш първа. Тази игра е доста по-сериозна и от склонността на ФБР само да получава информация, без да дава нещо в замяна.

— Добре, ще започна аз. Първо обаче искам да те поздравя, Джак. От това, което прочетох, изобщо не се съмнявам, че тези убийства са свързани. Извършителят е един и същи човек, който обаче не е бил разкрит, защото и в двата случая се е появявал подходящ заподозрян и полицията е продължавала следствието като кон с капаци. Още отначало задържат своя човек и не търсят алтернативни възможности. Само че в случая с Бабит техният човек се оказва момче.

Наведох се напред, сияех от самоувереност след комплимента ѝ.

— И това момче не е направило никакви самопризнания, както съобщиха в пресата — прибавих. — Имам транскрибирания запис в службата. Деветчасов разпит, а малкият изобщо не е признал. Откраднал колата и парите ѝ, това да, обаче трупът вече бил в багажника. Нито веднъж не е казал, че я е убил.

Рейчъл кимна.

— Досетих се. Та въз основа на материалите, които ми даде, направих психологическа характеристика на двете убийства. Търсех подписа.

— Подписът е очевиден. Харесва му да удушавя жени с найлонови торбички.

— Формално те не са удушени. А задушени. Има разлика.

— Добре де, права си.

— Нещо в найлоновата торбичка и въжетото, с което я завързва на шията, ми е много познато, но аз всъщност търсех подпис, който не е толкова очевиден. Освен това търсех връзки или прилики между жените. Ако открием общото помежду им, ще намерим и убиеца.

— И двете са били стриптийзьорки.

— Да, но тази характеристика е прекалено широка. А и формално едната е била стриптийзьорка, а другата — екзотична танцьорка. Има известна разлика.

— Няма значение. И двете са си изкарвали прехраната, като са показвали голите си тела. Само тази връзка ли откри?

— Ами, както може би си забелязал, физически те много си приличат. Разликата в теглото им е само кило и нещо, а в ръста — малко над сантиметър. Структурата на лицата и косите им са много сходни. Телесният тип на жертвите до голяма степен е ключов елемент за техния избор. Случайният убиец взима каквото му падне. Но когато видиш две такива жени с абсолютно еднакъв телесен тип, веднага става ясно, че този човек е хищник, който търпеливо избира жертвите си.

Рейчъл като че ли искаше да каже още нещо, но замълча. Зачаках, ала продължение не последва.

— Какво има? — попитах. — Знаеш повече, отколкото казваш.

Тя преодоля колебанието си.

— Когато работех в Психологическия отдел, още бяхме в началото. Профайлърите често обсъждаха връзката между хищниците, които преследвахме, и хищниците в природата. Ще се изненадаш колко приличат серийните убийци на леопарди или чакали. Същото може да се каже за жертвите. Когато ставаше дума за телесни типове, обикновено използвахме имена на животни. Тези две жени могат да се определят като „жирафи“. Високи и дългоноги. Нашият хищник ловува жирафи.

Искаше ми се да си записвам някои нейни наблюдения, за да ги използвам по-късно, обаче се боях, че така само ще я накарам да млъкне. Затова се опитвах дори да не шавам.

— Има още нещо — продължи Рейчъл. — Засега е чиста хипотеза. Но в заключенията и от двете аутопсии белезите по краката на жертвите се обясняват със завързване. Според мен това не е вярно.

— Защо?

— Ела да ти покажа нещо.

Най-после се раздвижих. Седалките ни бяха една срещу друга. Откопчах колана си и се преместих до нея. Тя прерови документите и извади няколко снимки от местопрестъпленията и аутопсиите.

— Добре, виждаш ли белезите над и под колената тук, тук и тук?

— Да, като че ли са били завързани.

— Не съвсем.

Докато говореше, Рейчъл проследяваше белезите по телата на жертвите с лакирания си с безцветен лак нокът.

— Белезите са прекалено симетрични, за да са от традиционно завързване. Плюс това, ако бяха следи от завързване, щяха да са на глезените. Ако искаш да обездвижиш някого или да му попречиш да избяга, ще му завържеш глезените. Само че в тази област няма следи от завързване. На китките да, но не и на глезените.

Имаше право. Просто не го бях забелязал, преди да ми го обясни.

— Тогава от какво са тези белези по краката?

— Ами, не мога да кажа със сигурност, но когато работех в Психологическия отдел, почти във всеки случай се натъквахме на нови парафилии. И започнахме да ги класифицираме.

— Сексуални перверзии ли имаш предвид?

— Е, ние не ги наричаме така.

— Защо, да не би да трябва да сте политически коректни към серийните убийци?

— Разликата между „перверзен“ и „патологичен“ може да е много нюансирана, но определено съществува. Ние наричаме такова поведение „парафилия“.

— Добре де, а тези белези доказателство за парафилия ли са?

— Възможно е. Според мен са следи от ремъци.

— Какви ремъци?

— На шини.

За малко да се засмея.

— Шегуваш се! Има хора, които се възбуждат от шини за крака, така ли?

Рейчъл кимна.

— Това даже си има име. Казва се „абазиофилия“. Психосексуално привличане към шини за крака. Да, има хора, които се възбуждат от това. Посветени са му даже цели уебсайтове и чатруми. Наричат ги „железа“ и „шублери“. Жените с такива шини понякога се наричат „железни девици“.

Обяснението ѝ ми припомни опияняващото въздействие, което ми оказваха профайлърските ѝ умения по време на преследването на Поета. Предположенията ѝ бяха абсолютно точни. Почти ясновидски. И бях завладян от способността ѝ да анализира късчета информация и неясни подробности и да извлича многозначителни заключения. Сега отново го правеше и аз се носех на гребена на същата вълна.

— Имала ли си такъв случай?

— Да, в Луизиана. Мъж отвлякъл жена от автобусна спирка и я държал в продължение на седмица в рибарска колиба край едно езеро. Тя успяла да избяга и да се измъкне от тресавищата. Имаше късмет, за разлика от четирите му предишни жертви. Открихме останките им в блатото.

— Пак ли се отнасяше за базофилия?

— Абазиофилия — поправи ме Рейчъл. — Да, жената, която се спаси, ни разказа, че онзи я карал да носи шини, които обхващали краката ѝ от хълбоците до глезените и се стягали с кожени ремъци.

— Адски зловещо — отбелязах. — Не че има нормални серийни убийци, но чак пък шини за крака?! Откъде идва такава патология?

— Не е известно. Но повечето парафилии водят произхода си от ранното детство. Това е начинът за сексуално задоволяване на такива хора. Стимулт, който им е нужен, за да се възбудят. Нямам представа защо някой трябва да носи шини за крака или да кара партньора си да си ги слага, обаче всичко започва от ранна възраст. Това е факт.

— Мислиш ли, че извършителят от твоя случай може да е...

— Не, убиецът от Луизиана беше осъден на смърт. Присъствах на екзекуцията му. До самия край не ни каза нито дума, за да обясни поведението си.

— Е, това явно му осигурява идеално алиби за сегашните убийства.

Усмяхнах се, ала тя не ми отговори със същото. Продължих нататък:

— Тези шини... трудно ли се намират?

— Нищо подобно, продават се по интернет. Някои са доста скъпи, с всевъзможни устройства и ремъци. Влез в Гугъл, напиши „абазиофилия“ и виж какво ще откриеш. Тук става дума за тъмната страна на интернет, Джак. Това е страхотно място, където се срещат хора със сходни интереси. Мислиш си, че тайните ти желания те правят извратен, после влизаш в интернет и откриваш близка среда и разбиране.

Щом чух тези думи, разбрах, че в тях има материал. Може би дори достатъчно за книга. Нещо повече от случаите с трупове в багажника. Оставих идеята за по-късно и се върнах към конкретния проблем.

— Какво според теб прави убиецът? Кара ги да носят шини за крака и после ги изнасилва, така ли? Задущаването означава ли нещо?

— Всеки детайл означава нещо, Джак. Просто трябва да разчетеш смисъла му. Сцената, която пресъздава той, отразява неговата парафилия. Накрая убива жените, защото просто е приключил с тях и не може да ги остави живи, иначе ще го издадат. Може да смята задущаването за милосърден вид убийство. Предполагам, че даже им се извинява, докато поставя торбичките на главите им.

Тази идея беше прекалено отблъскваща — а и убийството категорично не може да е милосърдно, особено когато се извършва многократно. Продължих със следващия си въпрос.

— И двете са били стриптийзьорки. Смяташ ли, че ги кара да танцуват или нещо подобно?

— Засега и това е само хипотеза, но е възможно да има и такъв момент, да. Обаче предполагам, че всичко се крие в телесния тип. Жирафи. Професионални танцьорки със слаби мускулести крака. Ако наистина го интересува това, танцьорките са идеалната жертва.

Замислих се за часовете, които двете жени са прекарали със своя убиец. Безкрайните часове от отвличането до смъртта. Какво се случваше през това време? Какъвто и да беше отговорът, всичко се свеждаше до страховит, ужасяващ край.

— Преди малко спомена, че това с торбичката ти изглежда познато. Сети ли се защо?

Рейчъл се замисли за миг.

— Не, просто в това има нещо. Някаква прилика. Сигурно с друг случай, само че още не мога да си го спомня.

— Ще пуснеш ли случая през ПЗОП?

— При първа възможност.

Програмата за задържане на опасни престъпници на ФБР представлява компютърна база данни с подробности от хиляди престъпления. Използва се за разкриване на деяния със сходен характер — само трябва да се въведат детайлите от новия случай.

— Трябва да имаме предвид още нещо в поведението на убиеца — каза Рейчъл. — И при двете престъпления е оставил торбичките и възетата върху главите на жертвите, обаче е махнал онова, с което обездвижва краката им, независимо дали става дума за шини.

— Да. И какво означава това?

— Не знам, може да означава много неща. Той очевидно обездвижва жените по някакъв начин, докато ги държи в плен. С шини или нещо друго. Но накрая оставя само торбичката. Това може да е някакво послание, част от подписа му. Може да има значение, за което още не се досещаме.

Кимнах. Бях впечатлен от проникателността ѝ.

— Колко години минаха, откакто не работиш в Психологическия отдел?

Рейчъл се усмихна, но после видях, че комплиментът ми всъщност я е натъжил.

— Много — отвърна тя.

— Типичната тъпанарска политика на Бюрото. Да преместваш онези, които ги бива в някоя област, на съвсем друго място.

Трябваше отново да насоча вниманието ѝ към случая и да я разсея от мисълта, че връзката ѝ с мен ѝ е струвала работата, за която е най-подходяща.

— Смяташ ли, че ако изобщо заловим този тип, ще успеем да разгадаем мотивите му?

— Мотивите на тези хора не се поддават на разгадаване, Джак. Имаме само податки, нищо повече. Убиецът от Луизиана е израснал в сиропиталище през петдесетте. Много от тамошните деца боледували от детски паралич. Голяма част от тях носели шини. Нямаме представа защо точно това е започнало да го възбужда като възрастен и го е насочило по пътя към серийните убийства. От същото сиропиталище са излезли много други деца, които не са станали серийни убийци. Можем само да гадаем защо при някои се случва така.

Обърнах се и погледнах през прозореца. Летяхме над пустинята между Лос Анджелис и Вегас. Под нас имаше само мрак.

— Явно светът там долу е съвсем извратен.

— Понякога — каза Рейчъл.

— Има ли други връзки между двете убийства? — попитах след малко.

— Съставих списък на приликите и разликите между двата случая. Трябва да ги проуча по-сериозно, но засега шините ми се струват най-важният елемент. После идва физическият тип на жените и начинът на убийство. Обаче тук някъде трябва да има и друга връзка. Между тези две жени.

— Ако я открием, ще намерим и него.

— Точно така. А сега е твой ред, Джак. До какви заключения стигна?

Кимнах и бързо подредих мислите си.

— Става дума за нещо, което го няма в разпечатките на Анджеला от интернет. Тя само ми спомена за това, защото всъщност е нямало нищо за разпечатване. Анджеला открила случаите в Лас Вегас и старите убийства в Лос Анджелис, когато въвела в търсачката ключовия израз „труп в багажник“, нали си спомняш?

— Да, естествено.

— Е, тя ми каза, че се натъкнала на уебсайт на име „Труп в багажника“, но когато влязла в него, пишело само, че е в процес на разработка. Та понеже ти предполагаш, че нашия човек го бива да работи с интернет, си помислих, че може...

— Разбира се! Може да е било ИП капан. Така е научавал винаги, когато някой търси в интернет информация за трупове в багажник. Навярно е проследил ИП адреса и е стигнал до Анджеला, а от нея и до теб.

Самолетът започна да се снижава, отново много по-вертикално от пътническите, и усетих, че пак съм впил нокти в облегалките на седалката.

— И сигурно много се е развълнувал, като е видял името ти — прибави Рейчъл.

Погледнах я.

— За какво говориш?

— За твоята слава, Джак. Ти си репортерът, който разкри Поета. Ти написа книга за него. Бестселър. Поканиха те в шоуто на Лари Кинг. Серийните убийци обръщат внимание на такива неща. Четат такива книги. Не, всъщност ги изучават.

— Радвам се. Може даже да му дам автограф.

— Готова съм да се басирам, че когато го пипнем, ще открием твоята книга сред вещите му.

— Надявам се да грешиш.

— Басирам се и за още нещо. Преди да се доберем до него, той лично ще установи връзка с теб. Ще ти позвъни, ще ти прати имейл или ще измисли някакъв друг начин.

— Защо? Защо му е да поема такъв риск?

— Защото щом му стане ясно, че е разкрит, че знаем за него, ще се опита да привлече вниманието. Винаги постъпват така.

— Няма да се басирам с теб, Рейчъл.

Мисълта, че имам или ще имам някакъв принос за извратената психика на този тип или на някой като него, изобщо не ми допаднаше.

— Не те обвинявам — усетила смущението ми, каза тя.

— Но съм ти благодарен, че каза „когато“, а не „ако го пипнем“.

— О, не се тревожи, Джак. Ще го пипнем.

Кимнах, после се загледах през прозореца. Виждах килим от светлини — напускахме пустинята и отново навлизахме в цивилизацията. В онази цивилизация, която познавахме. На хоризонта блещукаха милиарди точки. Знаех, че дори взети заедно, те пак няма да осветят мрака в сърцата на някои хора.

Кацнахме на летище „Ван Найс“ и се качихме в колата, с която Рейчъл беше отишла дотам. Тя веднага се обади по телефона, за да провери дали няма нещо ново за Анджела Кук. Нямаше. Затвори и ме погледна.

— Къде е твоята кола? На международното летище ли?

— Не, дойдох с такси. Вкъщи е. В гаража.

Никога не съм вярвал, че една толкова банална реплика може да прозвучи така злокобно. „В гаража“. Дадох на Рейчъл адреса си и потеглихме.

Наближаваше полунощ и по магистралата почти нямаше движение. Минахме по шосе 101 в долината Сан Фернандо и след това през прохода Кауенга. После излязохме на Сънсет Булевард и поехме на запад.

Домът ми се намирал на Кърсън Авеню, на една пряка южно от Сънсет. Приятен квартал — главно малки къщи, построени за семейства от средната класа, които отдавна се бяха изселили заради космическите цени. Имах бунгало с две спални и самостоятелен едноместен гараж отзад. Задният двор беше толкова малък, че даже чихуахуа би се чувствала натясно в него. Бях купил имота преди дванайсет години с парите от продажбата на книгата ми за Поета. Делях всеки чек, който получавах от сделката, с вдовицата на брат ми, за да ѝ помагам да отгледа и образова дъщеря им. Отдавна не бях

виждал нов чек, а още по-отдавна — племенницата си, но къщата и образованието на детето бяха доказателство за този период от живота ми. Когато се разведох, съпругата ми не предяви претенции към имота, тъй като го притежавах отпреди женитбата ни, и сега ми оставаха само още три години, докато изплатя ипотеката и стане съвсем мой.

Рейчъл зави по отбивката към задния двор, угаси двигателя, но остави фаровете включени. Те ярко осветяваха затворената врата на гаража. Слязохме и се приближихме бавно, като сапъори към терорист, опасан с шашки динамит.

— Никога не заключвам — казах. — Не държа вътре нищо за крадене, освен самата кола.

— А самата нея заключваш ли?

— Не. Обикновено забравям.

— Ами този път?

— Май пак забравих.

Вратата на гаража се вдигаше нагоре. Наведох се да я отворя и влязохме. Крушката на тавана се включи автоматично и двамата се вторачихме в багажника на беемвето. Вече държах ключа в ръката си и натиснах бутона. Разнесе се изщракване и капакът се отключи.

Рейчъл без колебание пристъпи напред и го вдигна.

Освен един сак с дрехи, които се канех да оставя в Армията на спасението, вътре нямаше нищо друго.

Чух я как бавно си поема дъх.

— Да — казах. — Бях абсолютно сигурен...

Рейчъл сърдито затръшна багажника.

— Какво, да не си ядосана, че трупът ѝ не е в багажника ми?

— Не, Джак, ядосана съм, защото се чувствам манипулирана.

Той ме подведе да мисля в определена посока и грешката е моя. Повече няма да се повтори. Хайде, да проверим в къщата.

Тя отиде до колата и угаси фаровете, после влязохме през кухненската врата. Миришеше на застояло, както винаги в затворена къща. Презрелите банани във фруктиерата на кухненския плот също не допринасяха особено. Поведох я навътре, като в движение включвах осветлението. Всичко ми изглеждаше така, както го бях оставил. Сравнително подредено, но с прекалено много купчини вестници по масите и на пода до дивана в хола.

— Хубава къща — отбеляза Рейчъл.

Проверихме в стаята за гости, която използвах за кабинет, и не открихме нищо необичайно. Докато Рейчъл отиваше към моята спалня, аз се вмъкнах зад бюрото и включих настолния си компютър. Имах интернет достъп, ала пак не успях да вляза в служебния си имейл. Системата отхвърляше паролата ми. Гневно угасих компютъра и настигнах Рейчъл в спалнята. Леглото беше оставено неоправено, защото не очаквах гости. Въздухът бе спарен и отидох да отворя прозореца, докато тя проверяваше в дрешника.

— Защо не я окачиш на стената, Джак?

Обърнах се. Беше намерила поставената в рамка цяла страница от „Ню Йорк Таймс“ с обявата за моята книга. Събираше прах в дрешника от две години.

— По-рано я държах в службата, но след десет години без нищо друго някак си започна да ме дразни. Затова я прибрах тук.

Тя кимна и влезе в банята. Затаих дъх, тъй като не знаех доколко е чиста. Чух завесата на душа да се разтваря, после Рейчъл се върна в стаята.

— Трябва да миеш ваната, Джак. Кой са всички тези жени?

— Моля?

Тя посочи няколкото малки подставки със снимки на бюрото.

— Племенницата ми, снаха ми, майка ми, бившата ми съпруга.

— Показвах с ръка, докато ги изреждах.

Рейчъл повдигна вежди.

— Бившата ти съпруга?! Значи си успял да преживееш раздялата с мен.

И се усмихна. Отговорих ѝ със същото.

— Не трая дълго. Тя е репортерка. Когато постъпих в „Таймс“, заедно поехме полицейската хроника. Едното доведе до другото и се оженихме. После всичко някак се разпадна. Беше грешка. Сега тя е кореспондентка на вестника във Вашингтон и продължаваме да сме приятели.

Искаше ми се да ѝ кажа още нещо, но кой знае защо, не можех. Рейчъл се обърна и тръгна към вратата.

В хола заставахме един срещу друг и я попитах:

— А сега какво?

— Не съм сигурна. Трябва да помисля. Сигурно би трябвало да те оставя да поспиш. Нали няма проблем да те оставя тук сам?

— Естествено. Защо не? Освен това имам пистолет.

— Пистолет ли?! Защо ти е пистолет, Джак?

— Защо хората с пистолети винаги питат гражданите защо имат пистолети? Купих го след Поета, нали разбираш?

Тя кимна. Разбираше.

— Е, в такъв случай ще те оставя тук с пистолета ти и ще ти позвъня утре сутрин. Дотогава на някой от нас може да му хрумне нова идея за Анджела.

Знаех, че като оставим Анджела, това е един от онези моменти. Можех да взема онова, което искам, или да го изпусна като някога.

— Ами ако не искам да си тръгваш? — попитах.

Рейчъл безмълвно ме погледна.

— Ами ако така и не съм успял да преживея раздялата ни?

Тя заби очи в пода.

— Джак... десет години са цяла вечност. Вече сме други хора.

— Нима?

Рейчъл отново вдигна поглед към мен и очите ни се срещнаха. Пристъпих към нея, поставих длан върху тила ѝ и я привлякох към себе си в дълга и страстна целувка. Тя не се съпротивляваше, не се опитваше да се отскубне.

Телефонът се изхлузи от ръката ѝ и изтрака на пода. Вкопчихме се един в друг с някакво емоционално отчаяние. В прегръдката ни нямаше никаква нежност. Само желание, копнеж. И в същото време всичко се свеждаше до любов и безразсъдна готовност да прекосим границата заради близостта с друго човешко същество.

— Да се върнем в спалнята — прошепнах, долепил устни към бузата ѝ.

Тя се усмихна в следващата ми целувка, след което някак си успяхме да се доберем до спалнята, без да откъсваме ръце един от друг. Припряно се съблякохме и се любихме на леглото. Свърши, преди да се замисля какво правим и какво би могло да означава това. После останахме да лежим по гръб, галех гърдите ѝ с опакото на лявата си длан. Дишахме дълбоко и тежко.

— Опа — накрая наруши мълчанието Рейчъл.

Усмигнах се.

— Огън си.

Усмигна се и тя.

— Ами ти? В „Таймс“ няма ли някакво разпореждане да не спите с врага, а?

— Какви ги говориш, какъв „враг“? Пък и миналата седмица ме уволниха. След още една оставам в миналото.

Рейчъл рязко се надигна на лакът и ме погледна загрижено.

— Какво?!

— Да, аз съм жертва на интернет. Съкратиха ме и ми дадоха две седмици да подготвя Анджела и да се разкарам.

— Господи, какъв ужас! Защо не ми каза?

— Не знам. Просто не ми хрумна.

— Защо теб?

— Защото получавам голяма заплата, за разлика от Анджела.

— Това е глупаво.

— Излишно е да ме убеждаваш. Но така се върти вестникарски бизнес в наше време. Навсякъде е същото.

— Какво ще правиш?

— Не знам, сигурно ще седна в кабинета си и ще напиша романа, за който приказвам от петнайсет години. По-важният въпрос обаче е какво ще правим сега двамата с теб, Рейчъл.

Тя извърна поглед и започна да ме гали по гърдите.

— Надявам се това да не е нещо еднократно — продължих. — Не ми се ще.

Рейчъл дълго не отговори.

— И аз — промълви накрая.

Но само толкова.

— За какво си мислиш? — попитах. — Като че ли винаги се отнасяш и размишляваш за нещо.

Тя ме погледна и се усмихна.

— Какво, сега ти ли си профайлърът?

— Не, просто питам за какво си мислиш.

— Честно казано, мислех си за нещо, което ми каза един мъж. Преди няколко години, хмм, имахме връзка, от която нищо нямаше да... излезе. Аз си имах своите емоционални задръжки и знаех, че той държи на бившата си жена, макар да е на петнайсет хиляди километра от нея. Когато го обсъждахме, той ми разказа теорията за единствения куршум. Чувал ли си я?

— Като с убийството на Кенеди ли?

Рейчъл престорено ме удари по гърдите с юмрук.

— Не, като с голямата ти любов. За всеки е предопределен само един човек. Един куршум. И ако извадиш късмет в живота, ще го срещнеш. И щом го видиш, щом бъдеш прострелян в сърцето, за теб повече няма да има никой друг. Каквото и да се случи, смърт, развод, изневяра, каквото и да е, никой друг няма да ти стане толкова скъп. Това е теорията за единствения куршум.

Тя кимна. Вярваше го.

— Какво искаш да кажеш? Че той е бил твоят куршум ли?

Рейчъл поклати глава.

— Не, напротив. Той закъсна. Разбираш ли, вече бях простреляна от друг. Преди него.

Дълго се взирах в нея, после я притеглих в целувка. След малко тя се отдръпна.

— Време е да тръгвам. Трябва да помислим за това и за всичко останало.

— Остани тук. Спи с мен. Утре сутрин ще станем рано и ще се захванем за работа навреме.

— Не, трябва да се прибера. Иначе мъжът ми ще се тревожи.

Рязко седнах. Тя се разкикоти, спусна крака на пода и започна да се облича.

— Не е смешно — троснах се.

— Напротив.

Рейчъл продължаваше да се смее малко идиотски. Накрая и аз се разсмях. Станах, обух си панталона, облякох си ризата и затърсих обувките и чорапите си около леглото. Не успях да открия единия чорап, така че клекнах и надникнах под леглото.

И смехът ми секна.

Отдолу ме зяпаха мъртвите очи на Анджела Кук. Неволно отскочих, блъснах се с гръб в бюрото и лампата първо се разлюля, а после с трясък се стовари на пода.

— Джак? — извика Рейчъл.

Посочих.

— Анджела е под леглото!

Рейчъл — беше само по черни бикини и бяла блуза — се наведе да погледне.

— Мислех, че си проверила под леглото! — възкликнах. — Когато влязох в спалнята, реших, че вече си проверила навсякъде.

— Пък аз си мислех, че си го направил ти, докато проверявах банята.

Застана на четири крака и дълго оглежда под леглото, преди да се обърне към мен.

— Мъртва е от около ден. Задушаване с найлонова торбичка. Изглежда, че е гола и завързана, а после цялото тяло е увито в полиетиленово фолио. Все едно е опакована за транспортиране. А може да е заради миризмата на тлен. Сцената е съвсем различ...

— Моля те, Рейчъл. Аз я познавах. Може ли да не анализираш всичко точно сега?

Опрях глава на бюрото и вперих поглед в тавана.

— Съжалявам, Джак.

— Можеш ли да определиш дали я е измъчвал, или просто...

— Не. Но трябва да повикаме полицията.

— Знам.

— Ето какво ще кажем. Докарала съм те, претърсили сме къщата и сме я намерили. Останалото ще премълчим. Съгласен?

— Да, добре. Както решиш.

— Трябва да се облека.

Изправи се. Разбрах, че жената, с която преди малко се бях любил, е изчезнала. Мястото ѝ беше заето от федералната агентка. Тя се облече, после се наведе и след като огледа леглото под ъгъл, започна да събира космите от възглавниците, за да не ги открият криминалистите, които скоро щяха да нахлуят в дома ми. През цялото това време седях неподвижно. От мястото си виждах лицето на Анджеला. Трябваше да приема реалността на положението.

Почти не познавах Анджеला и сигурно дори не я бях харесвал много, ала тя беше прекалено млада, за да умре така ненадейно. През живота си бях виждал много трупове, бях писал за много убийства, включително за гибелта на родния ми брат. Но нищо от това, което бях виждал и писал в миналото, не ми е въздействало така, както лицето на Анджела Кук под найлоновата торбичка.

Главата ѝ бе отметната и ако стоеше изправена, щеше да гледа нагоре. Очите ѝ бяха отворени и изглеждаха уплашени, сякаш вперени в мен от мрака под леглото. Тя като че ли беше потъвала в този всмукващ я в себе си мрак, взряна в сетната светлина. И после бе направила един последен, отчаян опит да задържи живота. Устните ѝ бяха отворени в ужасяващ вик.

Струваше ми се, че нарушавам нещо свято дори само като я гледам.

— Така няма да се получи — заяви Рейчъл. — Трябва да се отървем от чаршафа и възглавниците.

Погледнах я. Тя почна да смъква спалното бельо и да го събира на купчина.

— Не може ли просто да им разкажем какво се е случило? Че сме я намерили чак след като...

— Помисли хубаво, Джак. Ако призная подобно нещо, през следващите десет години в службата ще ме скъсат от подигравки. И не само това, ами ще си изгубя и работата. Съжалявам, обаче не искам. Ще го направим така и те ще решат, че убиецът е взел чаршафите.

Завърза всичко на топка.

— По тях може да има следи от убиеца — казах.

— Едва ли. Прекалено е предпазлив. Даже да е имало следи, ги е унищожил. Сигурно за това е послужило фолиото, в което е увито тялото.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, че е покрил с това фолио стаята, в която е извършил убийството.

Каза го съвсем делово. Навярно вече нищо на този свят не можеше да я изненада или ужаси.

— Хайде, Джак. Трябва да се задействаме.

И излезе от спалнята с бельото и възглавниците. Бавно се изправих, намерих изчезналия си чорап под един стол и занесох чорапите и обувките си в хола. Тъкмо се обувах, когато чух задната врата да се затваря. Рейчъл се върна с празни ръце и реших, че е натъккала всичко в багажника на колата си.

Тя вдигна мобилния си телефон от пода. Ала вместо да позвъни, започна да крачи назад-напред, навела глава и потънала в размисъл.

— Какво правиш? — попитах накрая. — Ще се обаждаш ли?

— Да, ще се обадя. Но преди да настане пълна лудница, се мъча да проумея какъв е бил планът на този човек.

— Очевидно е. Искал е да ми припише убийството на Анджела, само че планът му е глупав и нямаше да успее. Аз бях във Вегас и мога да го докажа. Времето на смъртта ще потвърди, че не може да съм го извършил и че всичко е инсценировка.

Рейчъл поклати глава.

— При задушаването е много трудно да се установи с точност времето на смъртта. Стесняването на рамките дори само до два часа пак може да те направи възможен извършител.

— Искаш да кажеш, че нямам алиби, въпреки че съм пътувал със самолет, така ли?

— Освен ако часът на смъртта не съвпадне с времето, през което си бил в самолета. Според мен нашият човек е достатъчно умен, за да го разбира. Това е част от плана му.

Бавно кимнах и в гърдите ми се надигна ужасяващ страх. Осъзнах, че може да свърша като Алонзо Уинслоу и Брайън Огълви.

— Но не се тревожи, Джак. Няма да им позволя да те хвърлят в затвора.

После се обади на някого, най-вероятно началник. Не спомена нищо за мен, за случая и за Невада. Каза само, че е участвала в разкриването на убийство и скоро ще установи връзка с ЛАПУ.

След това се обади в полицията, представи се, даде моя адрес и помоли да пратят следователи от „Убийства“. Продиктува мобилния си номер, затвори и се обърна към мен.

— Ами ти? Ако искаш да се свържеш с някого, най-добре го направи сега. Щом пристигнат, детективите сигурно няма да ти позволят.

— Добре.

Извадих телефона с предплатената карта и набрах номера на „Вътрешни новини“ в „Таймс“. Погледнах си часовника и видях, че отдавна е минало полунощ. Вестникът спеше, но трябваше да съобщя на някого какво става.

Дежурен редактор беше старият ветеран Естебан Самюъл. Работеше във вестника от близо четирийсет години и успяваше да избягва всички трусове, чистки и властови промени. Постигаше го, като се снишаваше и не се пречкаше на никого. Всеки ден идваше на

работа в шест следобед, когато бюрократичните главорези и редакционни палачи като Креймър обикновено си бяха тръгнали. След като не го забелязваха, не се и сещаха за него. Изглежда, тази тактика имаше успех.

— Сам, обажда се Джек Макавой.

— О, Джек Мак! Как си?

— Не много добре. Имам една лоша новина. Анджела Кук е убита. Току-що открихме трупа ѝ с една агентка от ФБР. Знам, че утрешният брой е готов, но може би трябва да се обадиш на някого или поне да напишеш бележка в нощния бюлетин.

Нощният бюлетин представляваше списък от информации, идеи и незавършени материали, който Самюъл подготвяше в края на дежурството си и оставяше на сутрешния редактор.

— Божичко! Какъв ужас! Бедното момиче.

— Да, наистина.

— Как се е случило?

— Свързано е с материала, по който работехме заедно. Обаче не знам много. В момента чакаме полицията.

— Къде си? Къде се е случило?

Очаквах да ми зададе този въпрос.

— Вкъщи съм. Сам. Не знам доколко си запознат със случая, но снощи заминах за Лас Вегас, а Анджела е изчезнала днес. Върнах се тази вечер. Една агентка от ФБР ме придружи до вкъщи и претърсихме къщата. Намерихме трупа ѝ под леглото.

Осъзнавах, че всичко това звучи адски нелепо.

— Арестуван ли си, Джек? — смутено попита Самюъл.

— Не, не. Убиецът се опитва да ми подхвърли улики, обаче във ФБР знаят какво става. С Анджела бяхме по следите на този тип и той някак си е разбрал. Убил е Анджела, после се опита да ме очисти в Невада, но хората от Бюрото бяха там. Така или иначе, всичко това ще присъства в репортажа, който ще напиша утре. Ще дойда веднага щом приключа тук и ще го подготвя за петъчния брой. Погрижи се да им съобщиш.

— Ясно, Джек. Ще позвъня на когото трябва, а ти остани във връзка.

„Ако мога“, помислих си. Дадох му новия си телефонен номер и затворих. Рейчъл продължаваше да се разхожда из хола.

— Не прозвуча много убедително — отбеляза сухо.

Поклатих глава.

— Знам. Адски тъпо изглежда. Имам лошо предчувствие, Рейчъл. Никой няма да ми повярва.

— Аз ти вярвам, Джак. И ми се струва, че знам какво се опитва да направи той. Сега всичко си идва на мястото.

— Тогава ми обясни. Ченгетата ще се появят всеки момент.

Тя най-после седна на стола от другата страна на масичката и се наведе към мен.

— Трябва да разсъждаваш от неговата гледна точка и да направиш някои предположения за уменията и местонахождението му.

— Добре.

— Първо, той е някъде наблизо. Първите му две известни жертви са в Лос Анджелис и Лас Вегас. Убийството на Анджеला и опитът му да убие теб са в Лос Анджелис и една отдалечена част на Невада. Затова предполагам, че живее на едно от тези места или някъде наоколо. Досега реагира бързо и за броени часове успя да се добере до теб и Анджеला.

Кимнах. Звучеше ми логично.

— После, техническите му умения. От имейла му до директора на затвора и от начина, по който те е изолирал от света, знаем, че техническите му умения са на високо ниво. Ако допуснем, че е проникнал в твоя имейл акаунт, можем да приемем и че е проникнал в цялата информационна система на „Лос Анджелис Таймс“. А това означава, че е имал достъп до домашните ви адреси с Анджеला, нали така?

— Естествено. Тази информация би трябвало да фигурира някъде там.

— Ами твоето уволнение? Има ли имейли или данни за това в системата?

— Получих цял тон електронна поща по този въпрос. От приятели, колеги от други вестници, отвсякъде. Самият аз съобщих на някои хора по имейла. Но какво общо има това?

Рейчъл кимна като че ли е далеч пред мен и отговорът ми напълно потвърждава онова, което вече знае.

— Добре, какво ни е известно? Известно ни е, че Анджеला или пък ти сте попаднали в капан и сте го предупредили за разследването

си.

— Уебсайтът „Труп в багажника“.

— Ще го проверя при първа възможност. Може да е това, може и да не е. Но нашият човек е бил предупреден по някакъв начин. В резултат той прониква в системата на „Лос Анджелис Таймс“ и се опитва да разбере намеренията ви. Не знаем какво е писала в имейлите си Анджела, но вчера ти си съобщил за плана си да заминеш за Лас Вегас. Басирам се, че нашият човек е прочел този и много други твои имейли и е реагирал съобразно.

— Постоянно го наричаме „нашия човек“. Трябва да му измислим име.

— В Бюрото бихме го наричали „неизвестен извършител“, докато не сме напълно наясно с какво си имаме работа.

Изправих се и погледнах между завесите на предния прозорец. Улицата тънеше в мрак. Полицията още я нямаше. Отидох при електрическия ключ на стената и включих външното осветление.

— Добре, нека е неизвестен извършител. Какво искаш да кажеш с това, че е реагирал съобразно моя план?

— Трябвало е да неутрализира опасността. Той знае, че има голяма вероятност още да не си съобщил за подозренията си на полицията. Че като репортер, най-вероятно ще запазиш всичко в тайна. Това е в негова полза. Само че трябва да действа бързо. Знае, че Анджела е в Лос Анджелис и че ти заминаваш за Лас Вегас. Според мен е започнал от Лос Анджелис — някак си отвлича Анджела, след което я убива и инсценира всичко да изглежда така, като че ли си я убил ти.

Седнах и аз.

— Да, това е очевидно.

— После насочва вниманието си към теб. Отива във Вегас, сигурно с кола през нощта или със самолет тази сутрин, и те открива в Или. Не е било много трудно. Мисля, че е човекът, който вървеше след теб в коридора на хотела. Щял е да нанесе удара си в стаята ти, но се е отказал, когато е чул гласа ми. И това малко ме озадачаваше досега.

— Защо?

— Ами, защо е нарушил плана си? Само защото е чул, че не си сам ли? Този тип убива хора, без да му мигне окото. Какъв е

проблемът, ако се налага да те убие заедно с жената, чийто глас е чул от стаята ти?

— Тогава защо не го е направил?

— Защото не е искал да те убие заедно с друг човек. Искал е да се самоубиеш.

— Я стига!

— Помисли. Така е най-сигурно, че няма да го разкрият. Ако те открият убит в хотелска стая в Или, ще има следствие, в резултат на което всичко ще излезе наяве. Но ако се самоубиеш в хотелска стая в Или, следствието ще тръгне в съвсем друга посока.

Замислих се за няколко секунди и видях накъде клони.

— Репортер е уволнен, подлагат го на унижение, като го принуждават да обучава собствената си заместничка, няма много перспективи за нова работа — заизреждах голите факти. — Изпада в депресия, обземат го самоубийствени настроения. Измисля си за прикритие история за сериен убиец, действащ в два щата, после отвлича и убива младата си заместничка. Дава всичките си пари за благотворителност, анулира кредитните си карти и избягва в пустинята, където се самоубива в хотелска стая.

Рейчъл кимаше.

— Какво пропускам? — попитах. — Как е щял да ме убие и да инсценира самоубийство?

— Ти беше пил, нали? Дойде с две бутилки бира.

— Да. Преди това бях изпил само две.

— Но така е щяло да изглежда по-убедително. Празни шишета, въргалящи се из хотелската стая. Хаос в стаята, хаос в главата, такива неща.

— Само че бирата не може да ме убие. Как е щял да го направи?

— Ти вече отговори на този въпрос, Джак. Каза, че имаш пистолет.

Бам. Всичко си застава на мястото. Изправих се и тръгнах към спалнята. Бях купил четирийсет и пет калибровия колт „Гавънмънт Сиърис 70“ преди дванайсет години, след срещата си с Поета. По онова време той още беше на свобода и исках да имам някаква защита, в случай че реши да ме нападне. Държах оръжието в чекмеджето до леглото си и го вадах само веднъж годишно, когато ходех да се упражнявам на стрелбището.

Рейчъл ме последва в спалнята и ме наблюдаваше, докато отварях чекмеджето. Беше празно.

Обърнах се към нея.

— Ти ми спаси живота, разбираш ли го? Вече няма никакво съмнение.

— Радвам се.

— Откъде е знаел, че имам оръжие?

— Регистрирано ли е?

— Да, но какво от това? Да не искаш да кажеш, че може да хакне компютрите на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие? Това вече е малко прекалено, не смяташ ли?

— Всъщност не. Щом е проникнал в системата на затвора, не виждам защо да не хакне регистъра на огнестрелното оръжие. И това е само едно от местата, откъдето е можел да получи тази информация. По времето, когато си купил пистолета, ти даваше всевъзможни интервюта, от Лари Кинг до „Нешънъл Инкуайърър“. Споменава ли си, че имаш оръжие?

Поклатих глава.

— Невероятно. Да, споменава ли съм. В няколко интервюта. Надявах се да стигне до Поета и това да ми спести изненадващи посещения.

— Ето, виждаш ли?

— Между другото, никога не съм давал интервю за „Инкуайърър“. Просто публикуваха статия за мен и Поета без мое участие.

— Извинявам се.

— Така или иначе, този тип не е чак толкова умен, колкото си мислим. Планът му има един голям недостатък.

— А именно?

— Аз пътувах до Вегас със самолет. Целият багаж се проверява. Не бих могъл да взема пистолета на борда.

Тя кимна.

— Възможно е. Но според мен е общоприет факт, че проверката на багажа не е стопроцентова гаранция. Това сигурно щеше да смуги следователите в Или, но не достатъчно, за да ги накара да променят заключението си. Във всяко следствие има недоизяснени неща.

— Хайде да се върнем в хола.

Рейчъл излезе от стаята и аз я последвах, като хвърлих поглед към леглото. В хола тежко се отпуснах на дивана. През последния ден и половина се бяха случили много неща. Започвах да се изтощавам, ала знаех, че още дълго няма да има отдих за уморените.

— Сетих се още нещо. Шифино.

— Вегаският адвокат ли? Какво по-точно?

— Първо отидох при него и той знаеше всичко. Щеше да изобличи лъжата за така нареченото ми самоубийство.

Рейчъл се замисли за миг, после кимна.

— Това е щяло да го изложи на опасност. Нашият човек може да е възнамерявал да те убие и да се върне във Вегас, за да премахне и него. Но след като късметът му изневерява в Или, няма защо да очисти Шифино. Все пак ще поръчам на колегите във Вегас да установят контакт с адвоката и да се погрижат за защитата му.

Телефонът ѝ иззвъня и тя незабавно отговори.

— Тук сме само двамата със собственика на къщата. Джак Макавой, репортер в „Таймс“. Жертвата също е била репортерка.

Отсреща ѝ казаха нещо и Рейчъл отвърна:

— Веднага излизаме.

Затвори и се обърна към мен. Полицаяте искали да излезем навън.

— Ще са по-спокойни, ако ги посрещнем на двора.

Тръгнахме към предната врата и Рейчъл я отвори и каза:

— Дръж си ръцете така, че да ги виждат.

И zakрачи напред, като държеше високо служебната си карта.

На улицата имаше две патрулни коли и детективски автомобил. На отбивката чакаха четирима униформени полицаи и двама детективи. Униформените насочиха фенерчетата си към нас.

Когато се приближихме, познах детективите от Холивудския участък. Бяха с извадени оръжия и изглеждаха готови да ги използват, ако им дам и най-малкия повод.

Не им го дадох.

Успях да отида в „Таймс“ едва в четвъртък към обед. В редакцията кипеше оживена дейност, репортерите и редакторите сновяха като пчели в кошер. Знаех, че е заради случилото се с

Анджела. Не всеки ден идваш на работа и установяваш, че твоя колега е била жестоко убита.

И че друг колега някак си е замесен в това.

Дороти Фаулър ме видя първа, скочи от бюрото си на Сала и се завтече към мен.

— Джак, в кабинета ми, ако обичаш.

После промени посоката и се насочи към стъклената стена. Последвах я с ясното съзнание, че всички погледи в редакцията пак са вторачени в мен. Този път обаче не защото палачът ми е връчил предизвестие. Наблюдавах ме, защото бях човекът, който може да е причината за смъртта на Анджела Кук.

Влязохме в малкия ѝ офис и тя ми каза да затворя вратата. Подчиних се и седнах пред бюрото ѝ.

— Какво стана с полицията? — попита Дороти.

Никакво как си, добре ли си, съжалявам за Анджела. Веднага на въпроса. Това ми харесваше.

— Ами, дай да видим — отвърнах. — Разпитвах ме почти осем часа. Първо от лосанджелиската полиция и ФБР, после се включиха детективите от Санта Моника. Оставиха ме да си почина около час и след това трябваше пак да разправа всичко на полицаите от Лас Вегас, които дойдоха специално да разговарят с мен. Накрая ме пуснаха, обаче не ми разрешиха да се върна вкъщи, защото още проучват местопрестъплението. Помолих да ме закарат в грандхотел „Киото“ и се настаних там — за сметка на „Таймс“, понеже кредитните ми карти са анулирани, — взех душ и дойдох направо тук.

„Киото“ се намираше на една пряка и вестникът настаняваше там външни репортери, новоназначени служители и кандидати за работа, когато се налагаше.

— Хубаво — рече Фаулър. — Какво разказа на полицията?

— Общо взето същото, което вчера се опитах да разкажа и на Прендо. Че съм разкрил убиец, виновен за смъртта на Дениз Бабит и още една жена в Лас Вегас, Шарън Огълви. Или Анджела, или аз някак си сме попаднали в капан и сме го предупредили, че вървим по следите му. И той е предприел мерки да ликвидира опасността. Планът му е бил първо да убие Анджела и да отиде в Невада, за да очисти и мен. Само че аз извадих късмет. Въпреки че вчера не можах да убедя Прендо, *успях* да убедя една агентка от ФБР, че всичко това е истина, и

тя дойде в Невада да го обсъдим. Присъствието ѝ не позволи на убиецата да се добере до мен. Ако не ми беше повярвала, сега щяхте да пишете репортаж как съм убил Анджеला и съм избягал да се самоубия в пустинята. Такъв е бил планът на неизвестния извършител.

— На неизвестния извършител ли?

— Така го наричат в Бюрото.

Фаулър смаяно поклати глава.

— Поразителна история. Полицията приема ли я?

— Искаш да кажеш дали ми вярват? Нали ме пуснаха?

Тя се изчерви от срам.

— Просто ми е трудно да го проумея, Джак. В редакцията не се е случвало нищо подобно.

— Всъщност ченгетата сигурно нямаше да ми повярват, ако идваше само от мен. Но аз прекарах по-голямата част от вчерашния ден с агентка от ФБР. Даже видяхме онзи човек в Невада или поне така смятаме. И тя беше с мен, когато се прибрах къщи. Тя откри трупа на Анджеला, когато претърсвахме къщата. И ме подкрепи за всичко пред полицията. Предполагам, затова не разговарям с теб през плексиглас.

Споменаването за трупа на Анджеला предизвика мрачно мълчание.

— Ужасно е — промълви накрая Фаулър.

— Да. Тя беше мило момиче. Даже не ми се мисли какви са били последните ѝ часове.

— Как ще водят разследването сега, знаеш ли?

— Събраха следствена група с детективи от Лос Анджелис, Лас Вегас и Санта Моника. ФБР също участва. Мисля, че ще координират нещата в Паркър Сентър.

— Може ли да провериш, за да го пуснем в някой от репортажите?

— Да, ще се погрижа. Предполагам, че съм единственият репортер, с когото ще се съгласят да разговарят. Колко реда искаш да е репортажът?

— Хм, Джак, това е едно от нещата, които исках да обсъдим.

Стомахът ми мъчително се сви.

— Аз ще напиша водещия репортаж, нали?

— Ще пуснем голям материал. Уводната статия и страничната колона на първа страница и цял подлистник. Като никога ни дават

много място.

И трябваше да убият един от собствените ни репортери, за да ни го отпуснат.

— Джери Спенсър вече е в Лас Вегас, а Джил Майърсън замина за щатския затвор „Или“, за да се срещне с Брайън Огълви — продължи Дороти. — Гого Гонзмарт пише страничната колона, която ще е за Анджеला, а Тери Спаркс е в Южен Лос Анджелис, работи по репортаж за обвиненото в убийството на Бабит момче. Имаме илюстративен материал за Анджеला и в момента търсим още.

— Днес ли освобождават Алонзо Уинслоу?

— Още не сме сигурни. Надяваме се да им отнеме още един ден, за да можем да го публикуваме утре.

Даже и без освобождаването на Уинслоу случаят пак щеше да бъде отразен много широко. В „Таймс“ не бяха пращали кореспонденти и не бяха възлагали на множество репортери едновременно да работят по обща тема от миналата година, когато пожарите бяха опустошили щата. Беше вълнуващо да участваш във всичко това, но не чак толкова, като се имаше предвид причината.

— Добре — казах. — Имам информация за почти всички тези репортажи и освен това ще напиша водещия материал.

Дороти кимна, поколеба се и после пусна бомбата.

— Лари Бърнард ще напише водещия материал, Джак.

Реагирах моментално и експлозивно.

— Какви ги говориш, мамка му?! Това си е моят материал, Дороти! Всъщност нашият с *Анджеला*.

Тя погледна към залата над рамото ми. Предположих, че избухването ми се е чуло през стъклото. Не ми пукаше.

— Джак, успокой се и си мери думите. Няма да позволя да ми говориш така, както вчера на Прендо.

Опитах се да дишам равномерно и да се овладея.

— Добре, извинявам се. И на двама ви с Прендо. Обаче не можеш да ми отмъкнеш този материал. Той си е *мой*. аз го започнах, аз ще го напиша.

— Не можеш да го напишеш, Джак, и го знаеш. Защото материалът си самият *ти*. Лари трябва да те интервюира, за да може да го напише. В централата са се получили над трийсет заявки от

репортери за интервюта с теб, включително от „Ню Йорк Таймс“, Кейти Курик, даже от Крейг Фъргюсън от Късното шоу.

— Фъргюсън не е репортер.

— Няма значение. Въпросът е, че ти си материалът. Това е факт. Естествено, че имаме нужда от твоята помощ и информация за всичко, обаче не можем да допуснем обектът на голяма сензация сам да напише репортажа за нея. Днес си бил задържан от полицията за дванайсет часа. Твоят разказ е в основата на следствието. Как ще пишеш за това? Сам ли ще се интервюираш? В първо лице ли ще пишеш?

Спря, за да ме остави да отговоря, но аз мълчах.

— Точно така — продължи тя. — Няма да се получи. Не можеш да го направиш и съм убедена, че го разбираш.

Наведох се напред и скрих лицето си в шепи. Знаех, че е права. Бях го знаел още преди да вляза в редакцията.

— Това трябваше да е моят величествен финал. Да измъкна онова момче от затвора и да напусна сцената под светлината на прожекторите. Да поставя едно голямо „трийсет“ на кариерата си.

— Ти ще си получиш дължимото. Всички материали ще са единствено за теб. Кейти Курик, Късното шоу — ей на това му казвам да напуснеш сцената под светлината на прожекторите.

— Исках да го *напиша*, а не да го разкажа на някой друг.

— Виж, хайде да приключим днес и после ще обсъдим да направиш материал в първо лице, когато нещата се поуталожат. Обещавам ти, че ще можеш да напишеш за цялата тази история.

Най-после вдигнах глава и я погледнах. За пръв път забелязах снимката, залепена на стената зад нея. Беше кадър от „Магьосникът от Оз“ — Дороти вървеше по жълтия тухлен път с Тенекиения човек, Лъва и Плашилото. Под тях някой беше написал с флуоресцентен флумастер:

ВЕЧЕ НЕ СИ В КАНЗАС, ДОРОТИ

Бях забравил, че Дороти Фаулър е дошла във вестника от канзаския „Уичита Игъл“.

— Добре, щом ми обещаваши.

— Обещавам ти, Джак.

— Тогава съм съгласен. Ще разкажа на Лари каквото знам.

И все пак бях съкрушен.

— Преди това трябва да се уверя в още нещо — каза Дороти. — Готов ли си да говориш официално пред друг репортер? Искаш ли първо да се посъветваш с адвокат или нещо подобно?

— Какво искаш да кажеш?

— Джак, искам да се уверя, че интересите ти са защитени. Води се следствие. Не искам да кажеш нещо във вестника и после полицията да го използва в твоя вреда.

Скочих на крака, но запазих самообладание.

— С други думи, ти не вярваш на нито една моя дума. Вярваш в онова, в което онзи се надява да вярваш. Че съм получил психически срив поради уволнението и съм я убил.

— Не, Джак. Вярвам ти. Просто искам да си защитен. И кой е „онзи“?

Посочих редакцията през стъклото.

— Ти кой мислиш? Нашият човек! Неизвестният извършител! Убиецът, който е отнел живота на Анджеला и останалите.

— Добре, добре. Разбирам. Извинявай, че повдигнах въпроса за юридическите страни на интервюто. Най-добре с Лари да седнете на спокойствие в заседателната зала.

Тя се изправи, бързо мина покрай мен и излезе да потърси Лари Бърнард. Последвах я и плъзнах поглед по редакцията. Очите ми се спряха на празното работно място на Анджеला. Приближих се и видях, че някой е поставил букет цветя, увити в целофан, диагонално на бюрото ѝ. Прозрачният целофан моментално ми напомни за торбичката, с която я бяха задушили, и отново си представих лицето на Анджеला, потъващо в мрака под леглото.

— Джак?

Сепнах се и се обърнах. Беше Емили Гомес-Гонзмарт, една от най-добрите репортерки във „Вътрешни новини“. Вечно забързана, вечно работеща по нов материал.

— Здравсти, Гого.

— Извинявай, че се натрапвам, обаче пиша репортажа за Анджеला и се чудех дали ще ми помогнеш малко. И може би да ми дадеш някой и друг цитат.

Държеше химикалка и репортерски бележник. Започнах с цитата.

— Хм, да, но всъщност не я познавам добре. Тъкмо започвахме да се опознаваме, обаче, доколкото успях да преценя, тя щеше да стане страхотна репортерка. Притежаваше нужната комбинация от любопитство, хъс и решителност, която е задължителна за добрия репортер. Много ще ни липсва. Кой знае какви репортажи щеше да напише и на какви хора щеше да помогне с публикациите си.

Оставих Гого да запише думите ми.

— Това как ти звучи?

— Чудесно, Джак, благодаря. Да ме посъветваш с кого мога да разговарям в полицията?

Поклатих глава.

— Не знам. Тя тъкмо започваше и се съмнявам, че е успяла да направи впечатление на някого. Чух, че имала блог. Чела ли си го?

— Да, прегледах блога и взех от него някои имена. Разговарях с някой си професор Фоли от Университета на Флорида и с още няколко души. Това би трябвало да ми стигне. Просто търсех някой тукашен извън вестника, който да ми разкаже нещо по-ново за нея.

— Знаеш ли, в понеделник тя написа репортаж за детективите от „Неприключени следствия“, които закопчали някакъв тип за убийство, извършено преди двайсет години. Някой от тях може и да ти разкаже нещо. Опитай с Рик Джаксън или Тим Марсия. Тя е, разговаряла с тях. Опитай и с Ричард Бенгстън. Да, опитай с него.

Гого си записа имената.

— Благодаря, ще опитам.

— Успех. Тук съм, ако имаш нужда от мен.

Тя се отдалечи. Отново се обърнах към бюрото на Анджеला и се загледах в цветята. Възхвалата на Анджеला Кук течеше с всичка сила и аз участвах в нея с цитата, който току-що бях дал на Гого.

Наречете ме циник, обаче не можех да не се запитам дали букетът карамфили и маргаритки е израз на нечия искрена скръб, или е поставен там само за снимка, която ще излезе в утрешния брой.

След час седях с Лари Бърнард в заседателната зала, иначе запазена за редакционни планьорки. Бяхме пръснали моите материали върху голямата маса и стъпка по стъпка проследявахме ходовете, които

бях предприел в работата си по материала. Бърнард усърдно се опитваше да разбере решенията ми и задаваше проникателни въпроси. Явно беше развълнуван от факта, че ще е автор на водещия материал за новина, която ще обиколи цялата страна, ако не и целия свят.

За него беше важно от полицията или ФБР официално да потвърдят нещата, които му разказвах, така че си записваше въпросите, които щеше да им зададе, преди да напише материала си, и се държеше с мен чисто делово. Почти не разговаряхме за други неща и това ме устройваше. Вече нямах никакво желание за общи приказки.

Новият телефон иззвъня в джоба ми за втори път от петнайсет минути. Първия път не си направих труда да го извадя и оставих да се включи телефонният секретар. С Лари бяхме стигнали до ключов момент в обсъждането и не исках да ни прекъсват. Но онзи, който се обаждаше, явно не остави съобщение, защото не чух сигнала за гласова поща.

Сега телефонът звънеше отново и проверих кой се обажда. На дисплея имаше само номер, ала веднага го познах, защото през последните два дни го бях набирал няколко пъти. Мобилният номер на Анджела Кук.

— Веднага се връщам, Лари.

Станах и излязох от заседателната зала, като приех разговора в движение. Тръгнах към бюрото си.

— Ало?

— Джак ли е?

— Да, кой се обажда?

— Твоят приятел, Джак. От Или.

Знаех кой е. В гласа му се долавяха същите онези кухи нотки. Бакенбарда. Седнах на бюрото си и се наведох напред, за да не ме чуват наоколо.

— Какво искаш? — попитах.

— Да видя какво правиш.

— Ами, добре съм, обаче не благодарение на теб. В коридора в „Невада“ — защо се отказа? Вместо да продължиш по план, просто ме подмина.

Стори ми се, че чувам тихо изкискване.

— Ти си имаше компания, а аз не го очаквах, Джак. Гаджето ти ли беше?

— Нещо такова. И тя ти провали плана, нали? Искал си да инсценираш самоубийство.

Ново изкискване.

— Виждам, че си много умен. Или просто така са ти казали?

— Кой?

— Не бъди глупав, Джак. Знам какво става. Виждам, че се пишат много материали за утрешния брой. Само че не виждам нито един от тях да носи твоето име, Джак. Защо?

Което означаваше, че все още сърфира из компютърната система на „Таймс“. Зачудих се дали това ще помогне на следствената група да го открие.

— Чуваш ли ме, Джак?

— Да, чувам те.

— Освен това още не съм видял да сте ми измислили име.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма ли да ми дадете име? На всички ни давате имена, нали знаеш? Йоркширския изкормвач. Хилсайдския удушвач. Поета. Последния го познаваш, нали?

— Да, ще ти дадем име. Ще те наречем Желязната девица. Харесва ли ти?

Този път не чух изкискване в настъпилата тишина.

— А ти чуваш ли ме, Желязна девице?

— Внимавай, Джак. Винаги мога да опитам пак, нали знаеш.

Изсмях му се.

— Ей, аз не се крия. Тук съм си. Опитай, ако ти стиска.

Той мълчеше, затова продължих по-настойчиво:

— Май ти стиска само да убиваш беззащитни жени, а?

Отгатък пак се разнесе изкискване.

— Прозрачен си, Джак. По сценарий ли действаш?

— Нямам нужда от сценарий.

— Знам какво се опитваш. Дървиш ми се и се правиш на много смел, за да ме накараш да налапам въдицата. Да се върна в Лос Анджелис и да дойда при теб. А ФБР и полицията те наблюдават и са готови да скочат и да пипнат чудовището в последния момент. Така ли е, Джак?

— Щом така смяташ.

— Е, няма да се получи. Аз съм търпелив човек, Джак. Ще мине време, може би даже години, но ти обещавам, че пак ще се срещнем лице в лице. Без маскировка. Тогава ще ти върна пистолета.

Отново чух тихото му кискане и останах с впечатлението, че откъдето и да се обажда, се мъчи да говори тихо, за да не привлича внимание. Не знаех дали е в офис, или на обществено място, обаче се съдържаше. Бях сигурен.

— Като стана дума за пистолета, как щяха да го обяснят? Нали разбираш, хем пристигам във Вегас със самолет, хем после някак си се самоубивам със собствения си пистолет? Като че ли в плана ти има грешка, а?

Този път той направо ми се изсмя.

— Джак, ти явно още не знаеш всички факти. Когато ги научиш, ще разбереш, че планът ми е безпогрешен. Само да не беше онова момиче в стаята ти. Не го бях предвидил.

Аз също. Но нямах намерение да му го призная.

— Значи не е чак толкова безпогрешен.

— Мога да поправа грешката.

— Виж, имам адски много работа. Защо ми се обаждаш?

— Нали ти казах, да видя как си. Да ти се представя официално. Вече сме свързани завинаги, нали?

— Е, така и така разговаряме, може ли да ти задам няколко въпроса за материала, който подготвяме?

— Съмнявам се, Джак. Това е между нас с теб, не е за читателите ти.

— Знаеш ли, имаш право. Всъщност изобщо не бих ти отделил място в репортажа. Да не си мислиш, че ще ти позволя да се опиташ да обясниш шибания си извратен свят в моя вестник?

Последва мрачно мълчание.

— *Внимавай* — гневно каза той накрая. — Трябва да проявяваш уважение към мен.

Сега аз се изсмях.

— Да проявявам уважение към теб ли? Върви на майната си. Убиваш младо момиче, което само...

Отсреща ме прекъсна нещо подобно на приглушена кашлица.

— Чу ли това, Джак? Знаеш ли какво беше?

Не отговорих и той пак издаде същия звук. Една приглушена сричка, съвсем кратка. След това го направи за трети път.

— Добре, предавам се.

— Това беше тя — произнесе името ти през найлона, след като вътре вече нямаше въздух.

И се засмя. Аз мълчах.

— Знаеш ли какво им казвам, Джак? Казвам им: „Дишай дълбоко и всичко ще свърши много по-бързо“.

И пак избухна в смях, продължителен и груб — явно държеше да го чуя докрай. После ненадейно затвори. Дълго останах с притиснат към ухото телефон.

— Шшт.

Вдигнах поглед. Лари Бърнард надничаше над ниската стена на работното ми място. Мислеше, че още разговарям.

— Още колко? — прошепна ми.

Свалих телефона от ухото си и го затиснах с длан.

— Само няколко минути. И веднага идвам.

— Добре, отивам да пусна една вода.

И се махна. Набрах номера на Рейчъл. Отговори на четвъртото иззвъняване.

— Не мога да разговарям, Джак.

— Щеше да спечелиш баса.

— Какъв бас?

— Той току-що ми се обади. Неизвестният извършител. От мобилния на Анджела.

— Какво каза?

— Нищо особено. Струва ми се, че се опитваше да разбере коя си.

— Откъде може да знае за мен?

— Нищо не знае. Опитваше се да разбере коя е била жената в хотелската ми стая в Или. Твоето присъствие провали плана му и сега е любопитен.

— Виж, Джак, каквото и да е казал, не можеш да го цитираш във вестника. Такива неща само разпалват огъня. Може да ускори цикъла си. Да започне да убива, за да пишат за него във вестниците.

— Не се безпокой. Никой тук не знае, че ми се е обаждал, и аз няма да пиша материала, тъй че той няма да попадне в него. Ще го

запазя за книгата.

За пръв път споменавах възможността от тази история да излезе книга, дори пред самия себе си. Сега обаче изглеждаше напълно реалистично.

— Записа ли го? — попита Рейчъл.

— Не. Не очаквах да ми се обади, нали разбираш.

— Трябва да вземем телефона ти. Ще локализираме обаждането и ще го свържем с клетката. Това ще ни приближи до мястото, на което се намира. Поне откъдето се е обадил.

— Явно трябваше да говори тихо, за да не привлича внимание. Може би звънеште от офис или нещо подобно. Освен това се изпусна за нещо.

— За какво?

— Опитвах се да го подмамя, да го вбеся и...

— Луд ли си, Джак? Какви ги вършиш?

— Не исках да ме заплашва. Той обаче си помисли, че действам по сценарий, който сте ми дали вие. Реши, че го примамвам да дойде при мен. И тогава се изпусна. Каза, че го примамвам да се върне в Лос Анджелис. Точно така каза. Да се върне.

— Добре, Джак. Само че може да те е разигравал. Може нарочно да го е казал и всъщност да е в Лос Анджелис. Затова ми се ще да беше записал разговора. За да можем да го анализираме.

Не се бях сетил за това.

— Ами, съжалявам, не го записах. Но има още нещо.

— Какво?

Рейчъл говореше кратко и делово. Зачудих се дали някой не я слуша.

— Той или продължава да влиза в нашата компютърна система, или ни е пуснал някаква шпионска програма.

— В „Таймс“ ли? Защо смяташ така?

— Знае какво се подготвя за утрешния брой. И че аз не съм автор на нито един от репортажите.

— Това вече е следа, която бихме могли да проверим — възбудено рече тя.

— Да бе! Трудничко ще накарате „Таймс“ да ви окаже съдействие. Пък и ако е толкова умен, колкото смяташ, шпионската му програма или е непроследима, или просто ще я изключи.

— Все пак си струва да опитаме. Ще накарам някой от медийния ни отдел да се свърже с „Таймс“.

Кимнах.

— Човек никога не знае. Това може да положи началото на цяла нова епоха в сътрудничеството между медиите и органите на реда. Нещо като нас с теб, Рейчъл, само че по-мащабно.

Усмихнах се. Надявах се, че и тя се усмихва.

— Голям оптимист си, Джак. Като стана въпрос за сътрудничество, може ли да пратя човек за телефона ти?

— А какво ще кажеш да дойдеш лично?

— Не мога. В момента съм заета. Казах ти вече.

Не бях сигурен как да разбирам думите й.

— Проблеми ли имаш, Рейчъл?

— Още не знам, но трябва да затварям.

— Поне включиха ли те в следствената група? Позволяват ли ти да работиш по случая?

— Засега да.

— Е, това е добре.

— Да.

Уговорихме се след половин час да посрещна агента, който щеше да дойде за телефона, пред входа на Фоайето с глобуса.

— Не се отказвай, Рейчъл — прошепнах накрая.

Тя помълча, после отвърна:

— И ти, Джак.

Затворихме. И въпреки всичко случило се през последния ден и половина, въпреки убийството на Анджела и собствения ми сблъсък със сериен убиец, кой знае защо, бях обзет от щастие и надежда.

Ала предчувствах, че това няма да трае дълго.

7. ФЕРМАТА

Карвър напрегнато наблюдаваше екраните на охранителните камери. Двамата мъже на рецепцията показаха служебни карти на Дженива. Не видя от коя служба са — докато увеличи образа, вече бяха прибрали легитимациите си.

Дженива вдигна телефона и набра трицифрен номер — обаждаше се в кабинета на Макгинис. Проведе кратък разговор, затвори и даде знак на новодошлите да почакаят на една от кушетките.

Карвър се опита да овладее тревогата си. Импулсът за борба или бягство изгаряше мозъка му, докато анализираше последните си ходове и търсеше евентуална грешка. Нямаше опасност. Нищо не го заплашваше. Планът беше добър. Единствената причина за безпокойство си оставаше Фреди Стоун — единственият аспект, който можеше да се смята за слабо звено — и трябваше да вземе мерки, за да ликвидира този потенциален проблем.

На екрана Йоланда Чавес, заместничката на Макгинис, се появи във фойето и се ръкува с двамата мъже. Те пак показаха картите си, после единият извади сгънат документ от вътрешния джоб на самото си и ѝ го подаде. Тя го прочете, върна го и им даде знак да тръгнат с нея. Тримата влязоха през вратата към вътрешността на сградата. Като превключваше от камера на камера, Карвър ги проследи до административния отдел.

Отиде до бюрото си, вдигна слушалката и набра вътрешния номер на рецепцията.

— Дженива, Карвър се обажда. Случайно гледах камерите и съм любопитен кои са онези двамата, които току-що влязоха. Видях ги да показват служебни карти. Какви са?

— Агенти на ФБР.

Думите вледениха сърцето му, но той запази самообладание. Рецепционистката продължи:

— Казаха, че имали някаква съдебна заповед. Самата аз не я видях, но я предявиха на Йоланда.

— Каква заповед?

— Не съм сигурна, господин Карвър.

— С кого искат да се срещнат?

— С никого конкретно. Просто с някой шеф. Позвъних на господин Макгинис и Йоланда дойде да ги вземе.

— Добре, Дженива. Благодаря.

Карвър отново насочи вниманието си към екрана. Въведе команда, с която отвори нови зони в мултиплексен режим, така че да следи четирите офиса на висшето ръководство. Камерите бяха скрити в детекторите за дим на тавана и обитателите на въпросните кабинети изобщо не подозираха за съществуването им. Образът вървеше със звук.

Видя двамата федерални агенти да влизат в офиса на Деклън Макгинис, кликна с мишката и образът изпълни целия екран — изглед отгоре и под ъгъл, от сферична леща. Агентите — чернокож и бял, представиха се като Бантъм и Ричмънд — седнаха с гръб към обектива. Йоланда зае стола отдясно. Карвър виждаше Макгинис изцяло, след като шефът му се ръкува с новодошлите и отново се настани на мястото си.

— Съобщиха ми, че имате някаква съдебна заповед — започна президентът на фирмата.

— Да, господине — потвърди Бантъм, извади документа и му го подаде.

— Вие хоствате уебсайт на име „Труп в багажника“. Необходима ни е цялата информация за него, с която разполагате.

Макгинис, който четеше заповедта, не отговори. Карвър вдигна ръка и прокара пръсти през косата си. Трябваше да разбере какво пише в документа и колко са близо. Опита се да се овладее, напомни си, че е подготвен за този момент. Дори го очакваше. Знаеше повече за ФБР, отколкото Бюрото знаеше за него. Можеше да започне още сега.

Изключи камерата, а после и екрана. Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади купчината ежемесечни доклади за сървърите, подготвени от служителите му по-рано същата седмица. Обикновено ги прибираше, докато Макгинис ги поиска, и тогава му ги пращаше по някой сървърен администратор, който отиваше навън да пуши. Този път щеше да му ги занесе лично. Потупа листовите върху бюрото, за да подравни краищата им, после излезе и заключи вратата.

В контролната зала каза на двамата дежурни администратори Мазу и Кърт къде отива и мина през шлюза. Слава богу, Фреди Стоун щеше да застъпи на смяна чак вечерта — всъщност изобщо нямаше да застъпи. Карвър знаеше как действат във ФБР. Щяха да вземат имената на всички служители и да проверят в компютрите си. Щяха да установят, че Фреди Стоун не е Фреди Стоун, и да решат да го приберат.

Карвър нямаше да го допусне. Имаше други планове за Фреди.

Качи се с асансьора и влезе в административния отдел с наведена глава, зачетен в горката страница от докладите. На прага небрежно вдигна поглед, видя през отворената врата на кабинета на Макгинис, че вътре има хора, обърна се кръгом и отиде до бюрото на секретарката.

— Дай ги на Деклън, когато се освободи. Не е спешно. После тръгна към вратата. Надяваше се, че идването му ще привлече вниманието на президента.

Хвана дръжката на вратата.

— Уесли?

Макгинис. Карвър се обърна. Шефът седеше зад бюрото си и му махаше с ръка.

Карвър влезе, кимна на двамата мъже и не обърна никакво внимание на Чавес, която смяташе за абсолютно ненужна — реверанс към преференциите за назначаване на цветнокожи служители. Нямаше къде да седне, ала това го устройваше идеално. Фактът, че е единственият прав, му осигуряваше контрол над ситуацията.

— Запознайте се с Уесли Карвър. Това са агенти Бантъм и Ричмънд от офиса на ФБР във Финикс. Тъкмо се канех да ти се обадя в бункера.

Карвър се ръкува с двамата, като всеки път любезно повтаряше името си.

— Уесли изпълнява няколко функции във фирмата — представи го Макгинис. — Той е технически директор и проектант на почти всичко тук. Освен това отговаря за сигурността...

— Проблем ли имаме? — прекъсна го Карвър.

— Възможно е — отвърна шефът му. — Господата тъкмо ми съобщиха, че хостваме уебсайт, който представлява интерес за тях. Имат съдебна заповед, която им позволява да проучат цялата ни

документация и архиви, свързани с неговото създаване и функциониране.

— Тероризъм?

— Казват, че това било поверителна информация.

— Да ида ли да доведе Дани?

— Не, засега не искат да разговаряме с никого от отдела за уебдизайн и хостинг.

Карвър пхна ръце в джобовете на бялата си лабораторна престилка, защото знаеше, че това му придава много интелигентен вид. После се обърна към агентите.

— Дани О'Конър е шеф на нашия отдел „Уебдизайн и хостинг“. Би трябвало да го уведомим. Нали не смятате, че е терорист или нещо подобно?

Усмихна се на абсурдността на такова предположение.

Отговори му Бантъм, по-едрият агент.

— Не, не смятаме нищо подобно. По-скоро търсим улики и колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Особено от вашите служители, които се занимават с хостинга.

Карвър кимна и за миг стрелна с очи Чавес. Само че агентите не го забелязаха и тя остана на срещата.

— Какъв е уебсайтът? — попита той.

— Казва се „Труп в багажника“ — отвърна Макгинис. — Току-що проверих, той е част от по-голям пакет. Клиентът е от Сиатъл.

Карвър отново кимна и запази самообладание. Имаше готов план. Превъзхождаше ги, защото винаги имаше план.

Посочи монитора на Макгинис.

— Може ли да го погледнем, или това е...

— Предпочитаме засега да не го правим — спря го Бантъм. — Според нас това може да предупреди обекта. Сайтът не е завършен. Няма нищо за гледане. По-скоро смятаме, че е капан.

— И ние не бива да попадаме в него — прибави Карвър.

— Точно така.

— Може ли да видя заповедта?

— Разбира се.

Бантъм за пореден път извади документа и му го подаде. Карвър разгъна листа и го прочете, надяваше се, че лицето му не издава нищо. Едва се съдържаше да не затананика.

Заповедта се отличаваше по-скоро с информацията, която не разкриваше. Бюрото явно разполагаше с изключително услужлив федерален съдия, това беше сигурно. В най-общи линии се говореше за разследване на неизвестен извършител, който действал в няколко щата и използвал интернет с цел престъпен сговор, изразяващ се в кражба на информация и измама. Думата „убийство“ не се споменаваше никъде. Документът изискваше да бъде осигурен пълен достъп до уебсайта и цялата информация, свързана с неговото създаване, функциониране и финансиране.

Карвър кимна. Знаеше, че агентите ще останат неприятно изненадани.

— Можем да ви осигурим всичко това — каза им. — Кой е клиентът в Сиатъл?

— Компания „Сий Джейн Рън“ — обади се Чавес.

Карвър се обърна да я погледне, сякаш едва сега забелязваше присъствието ѝ. Тя усети отношението му и поясни:

— Господин Макгинис преди малко ме помоли да я проверя.

Е, поне я биваше за нещо друго, освен да развежда клиенти из фирмата, когато шефа го няма. Карвър отново насочи вниманието си към агентите, като демонстративно ѝ обърна гръб и физически я изолира от разговора.

— Добре, ще ви осигурим каквото ви трябва.

— За колко време ще го направите? — попита Бантъм.

— Защо не идете да си вземете по кафе в нашето прекрасно барче? Ще дойда при вас, преди да е изстинало достатъчно, за да можете да го изпие.

Макгинис се подсмихна.

— Иска да каже, че нямаме барче. Имаме кафемашини, които прекалено загряват водата.

— Благодаря за предложението, но трябва да присъстваме на изпълнението на съдебната заповед — отвърна Бантъм.

— Тогава ме последвайте и ще ви дам нужната информация — каза Карвър. — Само че има един проблем.

— Какъв проблем? — повдигна вежди агентът.

— Трябва ви цялата информация за този уебсайт, но не искате да научат в „Уебдизайн и хостинг“. Така няма да стане. Гарантирам за

Дани О'Конър. Той не е терорист. Мисля, че трябва да му съобщим, ако искате да получите всичко необходимо.

Бантъм кимна и взе предложението предвид.

— Ще действаме стъпка по стъпка. Когато се наложи, ще съобщим на господин О'Конър.

Карвър мълчеше, преструваше се, че е очаквал повече. Накрая кимна.

— Както кажете, агент Бантъм.

— Благодаря.

— Тогава да слезем в бункера.

Двамата агенти се изправиха, Чавес също стана.

— Успех, господа — пожела им Макгинис. — Надявам се да заловите престъпниците. Готови сме да ви помогнем с каквото можем.

— Благодаря, господине — каза агент Ричмънд.

На излизане от административния отдел Карвър задържа вратата на агентите, но когато Чавес понечи да ги последва, ѝ препречи пътя.

— Ние ще поемем оттук, благодаря.

Прекрачи прага и затвори вратата.

8. ДОМ, МИЛ ДОМ

В събота сутрин — бях в стаята си в „Киото“ и четях уводната статия на Лари Бърнард за освобождаването на Алонзо Уинслоу от центъра за задържане на непълнолетни — ми позвъни една позната следователка от Холивудския участък, Байнъм, и каза, че домът ми вече не се смята за местопрестъпление и мога отново да вляза във владение.

— И мога още сега да се прибера вкъщи, така ли?

— Да, разбира се.

— Това означава ли, че следствието е приключило? Освен арестуването на извършителя?

— Не, има още някои неясноти, които се опитваме да изчистим.

— Какви неясноти?

— Ами, например спалното ти бельо и възглавниците.

Вцепених се, но все пак успях да отговоря.

— Какво искаш да кажеш? Тях просто ги нямаше. Взел ги е убиецът.

— Да, и в това няма никаква логика. Анджела беше увита в квадратно полиетиленово фолио, три и половина на три и половина метра. Каквито постилат например бояджиите. Според нас я е убил върху фолиото и после я е увил в него. Не е логично да вземе чаршафите и възглавниците. Не можем да си го обясним.

Не знаех какво да отговоря, така че премълчах.

— Така или иначе, винаги има неясноти — продължи Байнъм. — Във всяко следствие.

— Може ли да те попитам нещо за Анджела, детектив?

— Да?

— Чудех се дали е била... нали разбираш, дали я е измъчвал.

Последва кратко мълчание. Следователката явно обмисляше точно какво да ми каже.

— Съжалявам, но отговорът е „да“. Има данни за изнасилване с твърд предмет и същото бавно задушаване като в другите случаи.

Множество следи от въже по шията. Убиецът многократно я е душил и пак я е свестявал. Засега не е ясно дали по този начин я е принуждавал да признае за материала, върху който сте работили двамата, или това просто го е възбуждало.

Замислих се за ужаса, който е преживяла Анджела.

— Нещо друго, Джак? Днес е събота. Надявам се да ми остане половин свободен ден за дъщеря ми.

— Хм, не, извинявай.

— Е, вече можеш да се прибереш у дома. Приятен ден.

Байнъм затвори, а аз останах да седя, потънал в размисъл. Някак си вече не можех да нарека тази къща „дом“. Не бях сигурен, че я искам, защото не бях сигурен, че е „дом“. През последните две нощи в съня ми — малкото часове, през които можех да спя, — се явяваше лицето на Анджела Кук в мрака под леглото и чувах приглушената кашлица, така ловко запечатана в ума ми от нейния убиец. Само че насън всичко се случваше под вода. Китките ѝ не бяха завързани и тя протягаше ръце към мен, докато потъваше. Сетният ѝ вик за помощ излизаше на повърхността като мехурчета и се сливаше със звука, издаден от неизвестния извършител. И тогава се събуждах.

Струваше ми се невъзможно да живея и да се опитвам да спя на същото място. Разтворих завесите и погледнах през единствения прозорец на малката стая. Едва виждах „Таймс“ от отсрещната страна на новата полицейска сграда — строителството продължаваше дори в събота.

Реших да остана в хотела, докато ми плаща вестникът. Щях да отида в къщата, но само за да си взема чисти дрехи и още някои необходими неща. Следобед щях да се обадя в някоя агенция за недвижими имоти и да се отърва от нея. Ако успеех. „Продава се поддържано и реновирано холивудско бунгало, в което е извършено серийно убийство. Приемат се всякакви предложения“.

Мобилният ми телефон иззвъня и ме откъсна от размислите. Истинският ми мобилен телефон. Предишния ден най-последно бях възстановили сметката ми. На дисплея пишеше „Непознат номер“. Бях се научил винаги да отговарям на тези обаждания.

Беше Рейчъл.

— Здравей.

— Нещо си унил. Какво има?

Истински профайлър. Усети ме от една дума. Реших да не повдигам въпроса за мъчителния край на Анджеला и да не споменавам, че Байнъм още си блъска главата над липсващите чаршафи и възглавници. Нямахше нужда да усилвам напрежението, на което със сигурност беше подложена Рейчъл.

— Нищо, Просто съм... Нищо. Какво става с теб? Работиш ли?

— Да.

— Искаш ли да направиш почивка и да прием по кафе? В града съм.

— Не, не мога.

Не я бях виждал, откакто детективите ни бяха разделили след откриването на трупа на Анджеला. Както и всичко останало, раздялата, макар и само за две денонощия, не ми понасяше добре. Изправих се и закрачих нервно из тясната стая.

— Кога ще те видя?

— Не знам, Джак. Имай малко търпение. Тук съм на топа на устата.

Засрамах се и смених темата.

— Като става дума за топове, имам нужда от въоръжена охрана.

— Защо?

— От полицията ми съобщиха, че къщата ми отново е в мое владение. Можело да се прибера у дома, но се съмнявам, че ще мога да живея там. Искам само да си взема дрехи, обаче малко ме е страх да отида сам.

— Съжалявам, не мога да те заведа. Но ако наистина се притесняваш, мога да пратя някого.

Картината започваше да ми се изяснява. Веднъж вече ми се беше случвало. Трябваше да се примиря с факта, че Рейчъл е като неопитомена котка. Доближаваше се до друг от любопитство, ала накрая отскачаше и избягваше. Ако човек проявеше настойчивост, тя му показваше ноктите си.

— Няма нужда, Рейчъл, просто се опитвах да те изведа.

— Наистина съжалявам, Джак, но не мога.

— Защо се обаждаш?

Отговорът ѝ се позабави.

— За да те осведомя за някои неща. Ако искаш.

— Делова, както винаги. Разбира се, давай.

Седнах на леглото и отворих бележника си, готов да си водя записки.

— Вчера се потвърди, че уебсайтът „Труп в багажника“, в който е влизала Анджеела, наистина е капанът, който е предупредил убиеца. Но засега сме в задънена улица.

— В задънена улица ли? Мислех, че в интернет може да се проследи всичко.

— Физическото местонахождение на сайта е фирма за уеб хостинг в Мейса, щата Аризона, казва се „Уестърн Дейта Кънсълтънтс“. Наши агенти я посетиха със съдебна заповед и получиха цялата информация за създаването и функционирането на сайта. Регистриран е чрез сиатълската компания „Сий Джейн Рън“, която регистрира, проектира и поддържа много сайтове чрез „Уестърн Дейта“. Нещо като посредническа фирма — те нямат сървъри, в които да хостват уебсайтовете. „Сий Джейн Рън“ създава и поддържа уебсайтове за клиентите си и плаща на фирма като „Уестърн Дейта“ да ги хоства. Просто посредници.

— Ходили ли са в Сиатъл?

— С това се занимават агенти от сиатълския офис на Бюрото.

— И?

— Уебсайтът „Труп в багажника“ е създаден и платен изцяло по интернет. Никой в „Сий Джейн Рън“ не е виждал човека, който го е платил. Физическият адрес, посочен преди две години, когато са създадени сайтовете, е пощенска фирма край летище „СийТак“, която вече не съществува. Опитваме се да проверим тази следа, обаче и тук ще стигнем до задънена улица. Нашият тип си го бива.

— Преди малко каза „сайтове“, в множествено число. И други ли има?

— Наблюдателен си. Да, направил е два сайта. Първият е „Труп в багажника“, а вторият — „Денслоу Дейта“. Под това име се е представил. Бил Денслоу. И двата сайта са платени за пет години напред. С пощенски запис, който може да се проследи само до момента на осребряване. Поредната задънена улица.

Помълчах известно време, докато си запиша някои основни неща.

— Добре — казах накрая. — Значи Денслоу е неизвестният извършител, така ли?

— Човекът, който се представя за Денслоу, е неизвестният извършител, но ние не сме толкова тъпи да повярваме, че ще разкрие истинското си име в уебсайт.

— Тогава какво означава името? Може би някакво съкращение?

— Възможно е. Работим по въпроса. Засега не сме открили връзката. Проверяваме и за евентуално съкращение, и самото име. Не намерихме нито един Бил Денслоу с криминално досие, което да отговаря на нашия човек.

— Може да е просто някой, когото извършителят е мразил в детството си. Съсед или учител например.

— Възможно е.

— А защо уебсайтовете са два?

— Единият е капанът, а другият — НП.

— Какво е НП?

— Наблюдателен пункт.

— Вече съвсем се обърках.

— Виж, сайтът „Труп в багажника“ е създаден, за да събира ИП адресите на всички, които са го посещавали, както се е случило с Анджела. Разбираш ли?

— Да. Търсенето ѝ в интернет я е отвело в сайта.

— Точно така. Сайтът събира ИП адресите, но е направен така, че автоматично да ги препраща в друг сайт. „Денслоу Дейта“. Това е често срещана практика. Влизаш в някой сайт и адресът ти отива някъде другаде, където го използват с рекламни цели. По същество такъв е произходът на спама.

— Ясно. Значи адресът на Анджела отива в „Денслоу Дейта“. Какво се случва нататък?

— Нищо. Остава си там.

— Тогава как...

— Виж, точно това е номерът. Функцията на „Денслоу Дейта“ е тъкмо обратната на „Труп в багажника“. Този уебсайт не събира информация за посетителите. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не.

— Добре, представи си го от гледната точка на неизвестния извършител. Той е направил първия сайт така, че да събира електронните адреси на всички, които биха могли да са по следите му и да го търсят. Единственият проблем е, че ако влезе в сайта да ги

вземе, ще бъде записан собственият му адрес. Естествено, може да използва чужд компютър за тази цел, но така пак ще издаде местонахождението си. Може да бъде проследен чрез собствения си уебсайт.

Кимнах. Най-после бях схванал принципа.

— Разбирам. Затова ИП адресът се препраща в друг сайт, който няма записващ механизъм, и там може да го провери, без да се бои от проследяване.

— Точно така.

— Значи, след като Анджела влиза в „Груп в багажника“, онзи отива в „Денслоу“ и взима нейния ИП адрес. Така стига до „Таймс“ и му става ясно, че това може да е нещо повече от нездраво любопитство към подобни убийства. Прониква в системата на вестника и това го отвежда до нас с Анджела и нашите репортажи. Прочита имейлите ми и научава, че сме се натъкнали на нещо. Че аз съм се натъкнал на нещо и заминавам за Вегас.

— Да. И затова измисля план да извади и двама ви от играта, като инсценира, че ти първо си убил нея, а после и себе си.

Замълчах за миг, докато отново премислях нещата. Всичко се връзваше, въпреки че заключението не ми харесваше.

— Значи я е убил заради моя имейл.

— Не, Джак. Не можеш да го приемаш така. Всъщност съдбата ѝ е била решена в момента, в който е влязла в „Груп в багажника“. Не можеш да се самообвиняваш заради имейл, който си пратил на своя редактор.

Не отговорих. Опитах се за известно време да изхвърля въпроса за вината от ума си и да се съсредоточа върху неизвестния извършител.

— Какво има, Джак?

— Просто размишлявам. Значи отгук изобщо не можете да го проследите, така ли?

— Засега. Щом го заловим и вземем компютъра му, ще можем да го анализираме и да проследим влизанията му в „Денслоу“. Това ще е категорично доказателство.

— Искаш да кажеш, ако го е правил от своя компютър.

— Да.

— Това ми се струва малко вероятно — в края на краищата вече сме наясно с уменията му.

— Възможно е. Зависи колко често е проверявал капана си. Явно е отвлякъл Анджеला по-малко от едно денонощие след влизането ѝ в сайта капан. Това предполага рутинна, ежедневна проверка, което може би означава, че го прави от собствения си компютър или поне от компютър в непосредствена близост.

Замислих се за всичко това. Заключениеята ми за света бяха потискащи.

— Искам да ти кажа още нещо — върна ме в действителността Рейчъл.

— Какво?

— Открихме как е подмамил Анджеला в къщата ти.

— Как?

— Ти сам си го направил.

— Какви ги говориш? Аз бях...

— Знам, знам. Искам да кажа само, че така е трябвало да изглежда. Намерили са лаптопа ѝ в нейния апартамент. В имейл брауъра ѝ има съобщение от теб. Пратено в четвъртък вечер. Пише, че си попаднал на интересна информация по случая Уинслоу. Представяйки се за теб, неизвестният извършител подчертава, че е нещо много важно, и я кани да се видите, за да ѝ го покажеш.

— Господи!

— Анджеला отговаря, че тръгва веднага. И отива в къщата ти, където я чака той. Било е след като ти си заминал за Вегас.

— Трябва да е наблюдавал дома ми. Видял ме е, че тръгвам.

— Ти тръгваш, той влиза и праща имейла от компютъра ти. После я чака. И щом свършва с нея, заминава за Вегас, за да те убие и да инсценира самоубийство.

— Ами пистолетът ми? Той влиза вкъщи и лесно го открива. После може да е стигнал до Вегас с кола. Но това все пак е нямало да обясни как съм пренесъл оръжието. Аз пътувах със самолет, само с ръчен багаж. Сериозен проблем, нали?

— Според нас той е успял да реши и него.

Отново стиснах клепачи.

— Разказвай.

— След като примамил Анджеला, разпечатал формуляр за пратка по куриерската фирма „Гарантирано за другия ден“.

— Не я знам.

— Дребен конкурент на FedEx и останалите. Транспортират пратки от едно летище до друго. Процъфтяващ бизнес напоследък, откакто авиокомпаниите ограничават количеството багаж и го таксуват. Формулярите се свалят от интернет и нашият човек просто го е направил с твоя компютър. Пратката е адресирана до самия теб. Предадена е на товарния терминал на международното летище „Маккаран“. Не е нужен подпис. Можеш да оставяш пратки на летището чак до единайсет вечерта.

Само поклатих глава.

— Според нас е станало така — продължи Рейчъл. — Той примахва Анджела и се заема с пратката. Анджела пристига и той бързо я обездвижва. После я оставя, макар че не знаем дали вече е мъртва. Отива на летището и предава пратката с pistolета. В „Гарантирано за другия ден“ не проверяват на рентген пратките за вътрешни линии. След това заминава за Вегас или с кола, или със самолет. Има голяма вероятност даже да е летял заедно с теб. Така или иначе, щом стига там, взима оръжието и те проследява в Или, за да изпълни плана си.

— Струва ми се адски сложно. Сигурни ли сте, че е бил в състояние да го направи?

— Сложно е и не сме сигурни, обаче сценарият е правдоподобен.

— Ами Шифино?

— Разговаряно е с него, но той не се чувства застрашен и отклони предложението ни да му осигурим защита. Въпреки това го наблюдаваме.

Зачудих се дали ласвегаският адвокат изобщо съзнава колко малко е оставало да се превърне в най-ужасната жертва.

— Предполагам, че щеше да ми се обадиш, ако неизвестният извършител пак се е свързал с теб — каза Рейчъл.

— Не, не ме е търсил. Пък и телефонът е у вас. Опитвал ли се е да ми позвъни повторно?

— Не.

— Успяхте ли да го проследите?

— Проследихме обаждането до клетка на „Маккаран“. На терминала на Ю Ес Еървейс. Два часа преди и след разговора оттам е имало полети до двайсет и четири града в Америка. Може да е заминал за всеки от тях.

— Имало ли е полет за Сиатъл?

— Директен не, но може да се е прекачил. Взехме съдебна заповед и днес ще ни предадат списъците на пътниците от всички полети. Ще проверим имената в компютъра и ще видим какво ще излезе. Това е първата грешка на нашия човек и се надявам да го накараме да си плати за нея.

— Грешка ли? Каква грешка?

— Изобщо не е трябвало да ти се обажда. Изобщо не е трябвало да влиза във връзка с теб. Така ни разкри местонахождението си в даден момент, освен всичко останало. Направо не е за вярване, като се има предвид поведението му дотогава, даже е малко шокиращо.

Замислих се за всичко това, преди да задам следващия си въпрос.

— Какво друго предприема Бюрото?

— Правим психологическа характеристика на Бабит и Огълви. Знаем, че се вписват в неговата програма, и трябва да открием къде се пресичат и къде ги е засякъл той. Освен това търсим подписа му.

Записах думата „подпис“ в бележника. После я подчертах.

— За тайния му подпис ли говориш?

— Да, Джак. Подсъзнателно или не, всички те маркират територията си. Неизвестният извършител е оставял подписа си при всяко такова убийство, върху което съм работила. Най-често го виждаме чак накрая. Но ако успеем да го разчетем сега, той може да ни отведе при него.

— Това ли са ти възложили? Върху това ли работиш?

— Да.

Но се поколеба, преди да ми отговори.

— Въз основа на записките си от моите материали ли?

— Точно така.

Сега аз се поколебах, ала не за дълго.

— Лъжеш, Рейчъл. Какво става?

— За какво говориш?

— Записките ти са тук, Рейчъл. Когато в четвъртък ме освободиха, поисках да ми върнат всички материали и бележки. И те ми дадоха твоите, като си мислеха, че са мои. В твоя бележник. Те са у мен, Рейчъл. Защо ме лъжеш?

— Не те лъжа, Джак. Да не си мислиш, че щом записките ми са у теб, не мога да...

— Къде си? В момента. Къде точно се намираш? Кажи ми истината.

Отново колебание.

— Във Вашингтон.

— Мамка му, разследваш „Сий Джейн Рън“, нали? Идвам при теб.

— Нямам предвид щата, Джак.

Това напълно ме озадачи, но скоро вътрешният ми компютър състави нов сценарий. Реших, че Рейчъл е „разменила“ разкриването на неизвестния извършител срещу работата, която искаше и за която беше най-подходяща.

— В Психологическия отдел ли си?

— Ще ми се да бях. В момента съм във вашингтонската главна квартира. В понеделник сутрин съм на разпит в СПО.

Знаех какво е СПО. Служба за професионална отговорност — нещо като вътрешен отдел на ФБР.

— Каза ли им за нас? Ще те накажат ли?

— Не, Джак, не съм им казала нищо такова. Става въпрос за самолета, с който пътувах за „Нелис“ в сряда. След като ти ми се обади.

Скочих от леглото и отново нервно закрачих назад-напред.

— Стига бе! Сега какво, ще те накажат ли?

— Нямам представа.

— Няма ли значение, че си спасила живота поне на един човек, моя, и междувременно си привлякла вниманието на органите към този убиец? Известно ли им е, че благодарение на теб вчера освободиха едно несправедливо обвинено шестнайсетгодишно хлапе? Знаят ли, че скоро ще пуснат още един невинен, прекарал цяла година в затвора в Невада? Би трябвало да те наградят, а не да те викат на разпит.

Рейчъл отговори след кратко мълчание:

— А теб би трябвало да те повишат, вместо да те уволнят, Джак. Виж, благодаря ти за думите, но аз наистина взех няколко грешни решения и тях явно повече ги вълнува това и парите, които ще им струва.

— Господи! Само да ти направят нещо, Рейчъл, веднага ще ги изтипосам на първа страница! Ще ги...

— Сама ще се погрижа за себе си, Джак. В момента е по-добре да помислиш за себе си, нали така?

— Не, не е така. В колко започва разпитът в понеделник?

— В девет.

Щях да се свържа с Кейша, бившата ми жена. Нямах да й позволяя да присъства на закрит разпит на служител, но ако знаеха, че репортер на „Таймс“ чака отвън да чуе резултата, може би хубавичко щяха да си помислят какво решение да вземат.

— Виж, Джак, досещам се какво си си наумил. Искам просто да се успокоиш и да ме оставиш сама да се оправям. Става дума за моята работа и ще разпитват мен, а не теб. Нали така?

— Не знам. Трудно ми е да стоя със скръстени ръце, когато се ебават с... човек, когото обичам.

— Благодаря, Джак, но ако наистина ме обичаш, този път ще стоиш настрана. Ще ти съобщя решението веднага щом го науча.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Отново разтворих завесите и в стаята нахлу ярка слънчева светлина.

— Добре.

— Благодаря ти. Сега ли ще ходиш у вас? Ако наистина искаш, мога да пратя човек да те чака там.

— Не, ще се оправя. Просто се преструвах. Искам да те видя. Но щом не си в Лос Анджелис... Между другото, кога замина за Вашингтон?

— Нощес. Опитах се да отложя пътуването, за да продължа да работя по случая. Само че Бюрото не действа така.

— Да, знам.

— Тъй че сега съм тук и имам среща с адвоката си, за да обсъдим всичко. Той ще пристигне всеки момент и трябва да подготвя някои документи.

— Добре, ще те оставя на мира. Къде си отседнала?

— В хотел „Монако“.

С това приключихме разговора. Изправих се до прозореца, загледан навън, без да виждам нищо. Мислех за Рейчъл, която се бореше за работата си. За единственото нещо, което, изглежда, я крепеше на този свят.

Осъзнах, че не съм много по-различен от нея.

9. МРАКЪТ НА СЪНИЩАТА

Карвър наблюдаваше къщата в Скотсдейл от мрака на автомобила си. Още беше рано да направи следващия си ход. Щеше да чака, докато се увери, че не го заплашва нищо. Това не го смущаваше. Обичаше да е сам в тъмнината, неговата стихия. Имаше си MP3 плеър и Джим Морисън му бе правил компания през целия му живот.

„Аз се променям, вижте как се променям. Вижте как се променям“.

Тази песен беше негов химн, пътеводна светлина. Той усили звука и затвори очи, спусна ръка покрай седалката и натисна бутона, за да наклони облегалката още по-назад.

Музиката го пренесе в миналото. Отвъд всички спомени и кошмари. В съблекалнята с Алма. Тя трябваше да го гледа, само че ръцете ѝ бяха заети с ръкоделие. Не можеше да го следи непрекъснато, а и това не биваше да се очаква от нея. Имаше си правила за майките с деца. Майката носеше пълната отговорност, дори когато е на сцената.

Малкият Уесли направи своя ход — провря се през мънистената завеса тихо като мишле. Беше толкова мъничък, че размърда само петшест наниза. Продължи по коридора покрай зловонната баня към мястото, от което мигаха светлините.

Когато зави, видя облечения в смокинг господин Грейбъл — седеше на столче, държеше микрофона и чакаше песента да свърши.

В този край на коридора музиката къртеше толкова силно, че Уесли не чуваше аплодисментите — нито дюдюкането. Изпълзя зад господин Грейбъл и надникна между краката на столчето. Ярка бяла светлина обливаше сцената. И тогава я видя. Гола пред всички онези мъже. Музиката пулсираше по тялото му.

„Мъжа си обичай, момиче...“

Движеше се в свършен ритъм с музиката. Сякаш е написана и записана специално за нея. Уесли я гледеше като хипнотизиран. Не искаше музиката да спре. Беше свършено. Тя беше свършена и момчето...

Изведнъж го грабнаха изотзад за яката на блузката и го повлякоха обратно по коридора. Алма.

— Ти си много непослушно дете! — сгълча го.

— Не съм — извика Уесли. — Искам да видя...

— Нищо няма да гледаш!

Дръпна го през мънистената завеса в съблекалнята и го натисна да седне върху купчината пухени боа и копринени шалове.

— Лошо момче!... Какво е това?

И насочи показалец под кръста му. Към мястото, където изпитваше странни усещания.

— Аз съм добро момче — измънка Уесли.

— Като те гледам, определено не си. Я да видим какво имаш там.

Пъхна пръсти под колана му и започна да го събува.

— Малък перверзник такъв! — намръщи се. — Сега ще ти покажа какво правим тук с перверзниците.

Уесли се вцепени от страх. Думата, с която го беше нарекла... Не знаеше какво означава. Не знаеше какво да прави.

Внезапното тропане на метал по стъкло проникна през музиката и съня и Карвър подскочи на автомобилната седалка. Огледа се объркано, сети се къде е и извади слушалките от ушите си.

На улицата стоеше Макгинис, хванал каишката на миниатюрно кученце. Карвър видя на пръста му големия пръстен на възпитаниците на Нотърдеймския университет. Сигурно беше почукал с него по стъклото, за да привлече вниманието му.

Отвори прозореца и се наведе напред, за да скрие от шефа си пистолета, който лежеше до бедрото му.

— Какво правиш тук, Уесли?

Преди Карвър да успее да отговори, кучето се разлая и Макгинис му шътна да млъкне.

— Искан да поговорим.

— Защо не дойде вкъщи?

— Защото искам и да ти покажа нещо.

— Какво?

— Качи се и ще те заведа.

— Къде ще ме водиш? Наближава полунощ. Не разби...

— Свързано е с онзиденшното посещение на агентите от ФБР.

Струва ми се, че знам кого търсят.

Макгинис се наведе към него.

— Какво става, Уесли? Какво значи това „кого търсят“?

— Просто се качи в колата и ще ти обясня по пътя.

— Ами кучето?

— Вземи го с теб. Няма да се бавим.

Макгинис поклати глава, като че ли цялата тази история ужасно го дразнеше, но после заобиколи автомобила, за да се качи от другата страна. Карвър се наведе напред и бързо затъкна пистолета под колана на кръста си. Щеше да изтърпи неудобството.

Макгинис настани кученцето на задната седалка, седна на предната и заяви:

— И е тя.

— Моля? — учуди се Карвър.

— Кучето. Не я наричай „го“.

— Както предпочиташ. Тя няма да ми опикае седалката, надявам се.

— Не се безпокой. Току-що се изходи.

— Браво на нея. — И докато потегляше, попита: — Къщата ти заключена ли е?

— Да, винаги заключвам, когато излизаме на разходка. Човек трябва да се пази от кварталните хлапетии. Всички знаят, че живея сам.

— Хубаво правиш, че заключваш.

— Къде отиваме?

— У Фреди Стоун.

— Добре, а сега ми обясни какво става и каква е връзката с ФБР.

— Трябва да ти покажа.

— Тогава ми обясни какво ще ми покажеш. Разговарял ли си със Стоун? Пита ли го къде се губи?

Карвър поклати глава.

— Не, не успях да се свържа с него. Затова тази вечер отидох у тях — да се опитам да го хвана вкъщи. Нямаше го, обаче намерих нещо друго. Уебсайта, за който питаха агентите. Той стои зад него.

— И затова е духнал още щом е чул, че от ФБР идват със съдебна заповед.

— Така изглежда.

— Трябва да се обадим в Бюрото, Уесли. Не бива да си помислят, че го прикриваме, в каквото и да се е забъркал.

— Само че, ако медиите надушат, това може да навреди на бизнеса. Може да ни съсипят.

Макгинис поклати глава и каза поучително:

— Просто ще трябва да го преглътнем. Няма да можем да замажем нещата.

— Добре. Първо ще идем у тях и после ще се обадим в Бюрото. Помниш ли имената на ония агенти?

— Пазя визитките им в службата. Единият се казваше Бантъм, здравенякът.

— А, да, вярно.

Светлините на високите сгради в центъра на Финикс сияеха от двете страни на магистралата. Карвър се умълча, Макгинис също. Кучето дремеше на задната седалка.

Мислите на Карвър отново се зареяха към спомена, който беше събудила музиката. Зачуди се какво го е накарало да се промъкне по коридора, за да надникне. Знаеше, че отговорът е оплетен дълбоко в най-мрачните му корени. На място, до което не можеше да стигне никой.

10. НА ЖИВО В ПЕТ СУТРИНТА

В събота изобщо не мръднах от хотелската стая, даже когато неколцина репортери от дежурния екип ми се обадиха, за да ме поканят на по коктейл в „Червеният вятър“. Празнувах поредния ден, в който нашата история излиза на първа страница. Последният репортаж се отнасяше за първия ден на Алонзо Уинслоу на свобода и за придобиващото все по-големи мащаби издирване на заподозрения за убийствата. Не ми се празнуваше за история, която вече не е моя. А и вече не ми се ходеше в „Червеният вятър“. Някога там окачваха първите страници над писоарите в мъжката тоалетна. Сега имаха плазмени плоскоекранни монитори, включени на Фокс, Си Ен Ен и Блумбърг. Всеки екран сипваше сол в раната и напомняше, че нашият бизнес е на смъртно легло.

Вместо това се заех с работа — използвах записките на Рейчъл като конспект. Не ми се щеше да оставям психологическата характеристика на безименни, безлики агенти от следствената група или чак от Куонтико, докато тя е във Вашингтон и е отстранена от случая. Разследването си беше мое и имах твърдото намерение да вървя на крачка пред всички останали.

Работих до късно вечерта — слепвах детайлите от живота на две мъртви жени, търсех онзи общ знаменател, какъвто според Рейчъл със сигурност имаше. Те бяха родени в две различни градчета, бяха се преселили в два различни града, в два различни щата. Доколкото можех да преценя, пътищата им изобщо не се бяха пресичали, освен ако не допуснех, че Дениз Бабит е ходила в Лас Вегас и случайно е гледала „Фаталните жени“ в „Клеопатра“.

Имаше ли вероятност това да е връзката между убийствата? Струваше ми се съмнително.

Накрая изчерпах този подход и реших да започна от съвсем нова гледна точка. Гледната точка на убиеца. На чист лист от бележника на Рейчъл започнах да записвам всичко, което неизвестният извършител е трябвало да знае, за да може да убие жертвите си, с оглед на начин,

време и място. Тази задача се оказа тежка и към полунощ окончателно се изтощих. Заспах облечен върху завивките, сред пръснатите наоколо документи и бележки.

Позвъняването от рецепцията в четири сутринта ме сепна, ала и ме спаси от постоянно повтарящия се кошмар за Анджела.

— Ало? — изхриптах в слушалката.

— Лимузината ви очаква, господин Макавой.

— Каква лимузина?

— Шофьорът казва, че е от Си Ен Ен.

Съвсем бях забравил. В петък го бяха уредили от службата за връзки с медиите на „Таймс“. Трябваше да се явя на живо пред нацията в едно предаване, което течеше в събота от осем до десет сутринта. Само че от осем до десет на Източното крайбрежие. Кое то означаваше от пет до седем на Западното. В петък продуцентът още не беше наясно точно кога ще ме включат, затова трябваше да съм готов за пет.

— Предайте му, че слизам след десет минути.

Всъщност минаха петнайсет, докато се замъкна под душа, а после се избърсна и облека последната си изгладена риза. Шофьорът невъзмутимо подкара към Холивуд. Нямаше никакво движение и щяхме да стигнем навреме.

Колата не беше точно лимузина, а линкълн „Таун Кар“. Преди година бях написал серия репортажи за един адвокат, който използваше същия модел като офис, докато негов клиент го возеше, за да отработи таксите си. Пътуването на задната седалка започваше да ми харесва. Реших, че това е чудесен начин да разглеждаш Лос Анджелис.

Сградата на Си Ен Ен се намиреше на Сънсет Булевард, недалеч от холивудския полицейски участък. Минах през контролния пункт във фойето и се качих в студиото, където се очакваше дистанционно да ме интервюират от Атланта в предаването „Съботно издание“. Една млада особа ме заведе в чакалнята, където заварих Уанда Сесъмс и Алонзо Уинслоу. Кой знае защо, ме поразих мисълта, че са станали толкова рано и са ме изпреварили — мен, професионалния журналист.

Уанда ме погледна така, сякаш не ме познава. Алонзо едва си държеше очите отворени.

— Спомняте ли си ме, Уанда? Аз съм Джак Макавой, репортерът. Миналия понеделник идвах у вас.

Тя кимна и изщрака със зле пасващото си чене. Когато ходих у тях, не го носеше.

— Аха. Ти написа онез лъжи за моя Зо във вестника.

Тези думи изведнъж разсъниха Алонзо.

— Е, обаче сега е на свобода, нали? — побързах да контрирам.

Приближих се и подадох ръка на внук й. Той колебливо я пое и се ръкувахме, но момчето явно се колебаеше относно моята самоличност.

— Радвам се най-после да се запознаем, Алонзо. Радвам се и че те пуснаха. Аз съм Джак, репортерът, който разговаря с баба ти и започна разследването, довело до твоето освобождаване.

— Баба ми ли? К'ви ги плещиш, да го еба?

— Тоя не знае к'во говори — решително се намеси Уанда.

Моментално разбрах грешката си. Уанда му беше баба, обаче се правеше на негова майка, мамчето, защото истинската му родителка беше клошарка. Той сигурно я смяташе за своя сестра, ако изобщо я познаваше.

— Извинявай, обърках се — поправих се аз. — Както и да е, май ще ни интервюират заедно.

— Тебе пък що ще те интервюират, еба ти? — поинтересува се Алонзо. — Нали аз киснах в панделата?

— Сигурно защото аз те измъкнах на свобода.

— Да бе! Господин Майър вика, че той ме бил измъкнал.

— Нашият адвокат го измъкна — потвърди Уанда.

— Тогава защо вашият адвокат не е тук и няма да го дават по Си Ен Ен?

— Ще дойде.

Кимнах. Това беше нещо ново за мен. Когато в петък си тръгнах от работа, в предаването щяхме да участваме само ние с Алонзо. Сега се появяваха мамчето и Майър. Реших, че няма да се получи добре на живо. Твърде много хора, с поне един от които цензорите на предаването щяха да берат ядове. Отидох при масата с кафеварката и си налях кафе. Чисто. После бръкнах в кутията с донъти и си избрах един с глазура. Опитах се да се дистанцирам от другите двама в чакалнята и се загледах в монтирания високо на стената телевизор, включен на Си Ен Ен — скоро щеше да започне шоуто, в което щяхме да участваме. След малко се появи асистент, който ни закачи

микрофони на яките, постави ни по една слушалка в ухото и скрижиците под горните ни дрехи.

— Може ли да разговарям с продуцента? — прошепнах му. — Насаме?

— Веднага ще му предам, господине.

Седнах си на мястото, зачаках и след четири минути чух мъжки глас да произнася името ми.

— Господин Макавой?

Огледах се и със закъснение разбрах, че гласът идва по слушалката ми.

— Да?

— Аз съм Кристиан Дюшато от Атланта. Продуцент съм на днешното предаване и искам да ви благодаря, че станяхте толкова рано, за да участвате.

Ще обсъдим всичко след няколко минути, когато влезете в студиото. Налага ли се да разговаряте с мен преди това?

— Да, само почакайте един момент.

Излязох в коридора и затворих вратата.

— Искам само да се уверя, че вашият човек със заглушителя си разбира от работата — казах тихо.

— Не ви разбирам — озадачи се Дюшато. — Какъв заглушител?

— Не съм сигурен точно как се казва, но трябва да знаете, че Алонзо Уинслоу може и да е едва шестнайсетгодишен, обаче използва на всяка втора дума „еба ти“.

Последва мълчание, ала не задълго.

— Ясно — въздъхна Дюшато. — Благодаря за предупреждението. Опитваме се да разговаряме с гостите си преди предаването, но понякога не остава време. Адвокатът му там ли е вече?

— Няма го.

— Явно не можем да го открием, не отговаря на мобилния си телефон. Надявах се той да... хм... овладее клиента си.

— Е, засега го няма. И трябва да сте наясно с нещо, Кристиан. Хлапето не е извършило това убийство, което обаче не означава, че е невинна душица, ако разбирате какво искам да кажа. Той е член на улична банда. Крипс. Носи дънки, синя тениска и синя кърпа за глава.

Този път отсреща нямаше никакво колебание.

— Добре, ще се погрижа за това — отвърна продуцентът. — Готов ли сте да излезете пред камерата сам? Тази част от предаването е осем минути, с видеорепортаж по средата. След като извадите репортажа и вашето представяне, остават между четири и половина и пет минути ефирно време с нашия водещ в Атланта. Съмнявам се, че ще ви питат нещо по случая, за което още не са ви питали.

— Няма значение, готов съм.

— Добре, тогава до скоро.

Дюшато се изключи и аз се върнах в чакалнята. Седнах на кушетката до стената срещу Алонзо и неговата майка/баба. Не го заговорих, но накрая той се опита да го направи.

— Викаш, ти си я задействал цялата таз работа, а?

Кимнах.

— Да, след като твоята... след като Уанда ми се обади и ми каза, че не си виновен.

— И що тъй? Дос'а никой бел не ме е ебавал за нищо.

Свих рамене.

— Просто такава ми е работата, Уанда ми каза, че полицията е допуснала грешка, и аз направих проверка. Натъкнах се на още случаи като твоя и събрах две и две.

Алонзо замислено кимна.

— И ше ти шитнат един милион кинта, нали?

— Моля?

— Нали ти шарят затууй, че си тука? Мене не ми шарят. Поисках им неколко кинта, ама те не щат да ми бутнат и цент, да го еба.

— Ами да, в новинарските телевизии обикновено не плащат.

— Обаче правят пари от него — включи се Уанда. — Защо да не платят на момчето?

Отново свих рамене и предложих на Алонзо:

— Поискай им пак.

— Аха, мисля да поискам, докато ме интервюират на живо. К'во ше каже оня шибаняк тогаз, а?

Само кимнах. Съмнявам се, че Алонзо беше наясно, че микрофонът му е включен и че някой в коридора или чак в Атланта го слуша. Минута след като той събщи плана си, вратата се отвори и асистентът ме повика. На излизане момчето извика подире ни:

— Ей, къде отивате бе? Кога ше ме дават по телевизията?

Асистентът не отговори. Докато вървахме по коридора, го погледнах. Изглеждаше разтревожен.

— Вие ли трябва да му съобщите, че няма да участва? — попитах.

— Да — изсумтя той. — И ще ви кажа само едно — радвам се, че са го накарали да мине през детектора за метал във фоайето. Е, за всеки случай проверих и лично.

Усмигнах се и му пожелах късмет.

11. СТУДЕНАТА ТВЪРДА ЗЕМЯ

Наближаваше изгрев-слънце. Карвър седеше на един голям камък и гледаше неравната линия светлина над силуета на планинската верига. Беше красиво.

Стоун се бяхтеше пред него. Трудеше се здраво с лопатата и бе стигнал до студената твърда земя под мекия пласт от пръст и пясък.

— Фреди — спокойно рече Карвър. — Я ми разкажи пак.

— Нали вече ти разказах!

— Разкажи ми пак. Искам да знам точно какво сте говорили, защото трябва да определя мащабите на пораженията.

— Няма никакви поражения. Никакви!

— Разкажи ми пак.

— Господи!

Младежът гневно заби лопатата в трапа и от удара в някакъв камък се разнесе остър звън, който отекна в пустошта. Карвър отново се огледа, за да се увери, че са сами. Светлините на Мейса и Скотсдейл в далечината на запад приличаха на бързо разпространяващ се горски пожар. Той се замисли и реши да почака. Фреди още можеше да му бъде полезен. Този път само щеше да му даде урок.

— Разкажи ми пак — за пореден път нареди Карвър.

— Рекох му, че има късмет, и туй беше всичко — накрая отстъпи Стоун. — И се опитах да разбера коя е кучката, дето го чакаше в стаята му. Оная, дето прееба целия план.

— Друго?

— Това беше. Рекох му, че някой ден ще му върна пистолета, че лично ще му го занеса.

Карвър кимна. Засега Стоун повтаряше едно и също всеки път, когато предаваше разговора си с Макавой.

— Добре, а той какво ти каза?

— Нали ти обясних, почти не говореше. Май си беше глътнал езика от страх.

— Не ти вярвам, Фреди.

— Ама това е... А, каза едно нещо.

Карвър си наложи да запази спокойствие.

— Какво?

— Ами, за нашата работа.

— Каква работа?

— За железата. За това.

Карвър се помъчи да скрие настойчивостта в гласа си.

— Откъде знаеше? Ти ли му каза?

— Не, нищо не съм му казал. Просто си знаеше отнякъде.

— Точно какво знаеше?

— Рече, че името, дете щял да ни го даде, било...

— На „нас“ ли? Значи знае, че сме двама?!

— Не, не, нямах предвид това. Изобщо не е казвал такова нещо.

Не знае, че сме двама. Каза, че името, което щял да ми даде във вестника, понеже си мисли, че съм сам, е „Желязната девица“. Така щели да ни нарекат — мен де. Ама ми се струва, че просто се мъчеше да ме ядоса.

Карвър се замисли за миг. Макавой знаеше повече, отколкото трябваше. Явно му бяха помогнали. Не ставаше дума само за достъп до информация, а за проникателност и познания, които насочваха към жената в хотелската стая на репортера. Жената, която беше спасила живота на Макавой. Струваше му се, че се досеща коя е.

— Така достатъчно ли е дълбоко? — попита Стоун.

Карвър се откъсна от мислите си и се изправи. Приблужи се до гроба и насочи фенерчето надолу.

— Да, Фреди, идеално. Първо сложи кучето.

И се обърна с гръб, докато младежът се пресягаше да вдигне трупчето на животното.

— По-нежно, Фреди.

Съжаляваше, че се бе наложило да убие кучето. Не беше направило нищо лошо. Просто необходима жертва.

— Добре.

Карвър се обърна към ямата. Кучето беше на дъното.

— А сега и него.

Тялото на Макгинис лежеше на земята до гроба. Стоун протегна ръце, хвана го за глезените и заотстъпва в трапа, за да изтегли трупа

вътре. Лопатата беше подпряна на отсрещната стена. Карвър я хвана за дръжката и я извади.

Фреди най-последно издърпа трупа от ръба и раменете и главата на Макгинис с глухо тупване паднаха от почти метър височина. Докато Стоун още се навеждаше напред, Карвър замахна с лопатата и я стовари между плешките му.

Младежът падна по очи до Макгинис. Карвър бързо прекрачи с един крак трапа и опря острието на лопатата в тила на Стоун.

— Хубаво погледни, Фреди. Накарах те да го изкопаеш по-дълбок, за да те сложа върху него.

— Моля те...

— Ти наруши правилата. *Не* съм ти казвал да звъниш на Макавой. Не съм ти казвал да завързваш разговор с него. *Казах* ти да изпълниш инструкциите ми.

— Знам, знам, съжалявам. Повече никога няма да се случи. Моля те!

— Още сега мога да се погрижа да не се случи.

— Недей, моля те. Ще изкупя вината си. Няма да...

— Млъкни.

— Добре, но...

— Казах да млъкнеш и да ме слушаш!

— Добре.

— Слушаш ли ме?

— Стоун кимна — лицето му беше само на сантиметри от безжизнените очи на Деклън Макгинис.

— Спомняш ли си къде беше, когато те открих?

Младежът покорно кимна.

— Приближаваше се към онова тъмно място, където ти предстояха безкрайни дни на мъчение. Но аз те спасих. Дадох ти ново име, дадох ти нов живот. Дадох ти възможност да избягаш оттам и заедно да задоволяваме общите си желания. Показах ти пътя и в замяна исках само едно. Спомняш ли си какво?

— Ти каза, че сме партньори, но не равноправни партньори. Че аз съм ученикът, а ти — учителят. Че трябва да ти се подчинявам.

Карвър заби стоманения връх още по-дълбоко в тила му.

— А ето докъде стигна. Ти ме предаде.

— Няма да се повтори. Моля те!

Карвър вдигна поглед от гроба и го насочи към планинския хребет. Зъберите се открояваха по-отчетливо на оранжевата светлина. Трябваше бързо да приключва тук.

— Грещиш, Фреди. Аз няма да допусна да се повтори.

— Позволи ми да направя нещо. Да изкупя вината си.

— Ще получиш тази възможност.

Вдигна лопатата и се отдръпна от гроба.

— А сега ги зарови.

Стоун се претърколи и колебливо вдигна все още просълзените си очи. Карвър му подаде лопатата. Фреди се изправи и я взе.

Карвър се пресегна зад гърба си, измъкна пистолета и с огромна наслада видя как Стоун се ококорва. После извади носна кърпичка от предния си джоб и почна да бърше отпечатъците от оръжието. Когато свърши, го хвърли в гроба до краката на Макгинис. Не се боеше, че Фреди ще се опита да го вземе. Младежът се намираше изцяло под негова власт и контрол.

— Съжалявам, Фреди, но както и да постъпим с Макавой, няма да му върнем пистолета. А е прекалено рисковано да го оставим у нас.

— Както кажеш.

„Точно така“, помисли си Карвър, ала премълча.

— Побързай — нареди на Стоун. — Скоро ще съмне. Стоун светкавично започна да засипва трапа с пръст и пясък.

12. В НАЦИОНАЛЕН ЕФИР

Както трябваше да очаквам, моят ред да се появя в предаването дойде чак през втория час. Четирийсет и пет минути седях и чаках в малкото мрачно студио и гледах първата половина. Имаше материал за Ерик Клептън и „Кръстопътища“, центъра за възстановяване на зависими, който беше открил на Карибите. Накрая пуснаха концертно изпълнение на Клептън — блус или соул версия на „Някъде отвъд дъгата“, трогателно и обнадеждаващо парче с оглед на темата, но преждевременно прекъснато от реклама.

През почивката получих едноминутно предупреждение и скоро се озовах в национален ефир, че и отвъд. Водещият в Атланта ме обсипваше с тактични въпроси и аз му отговарях с въодушевление, което измамно предполагаше, че ги чувам за пръв път и че историята не се върти от три дни в „Таймс“. Когато свърших и предаването продължи нататък, Кристиан Дюшато ми съобщи по слушалката, че мога да си вървя и че ми бил длъжник, задето съм спасил шоуто от катастрофата на име Алонзо Уинслоу. Лимузината щяла да ме закара където поискам.

— Кристиан, имаш ли нещо против да използвам колата, за да се отбия на едно място по пътя? Няма да се бавя.

— Ни най-малко. Уредил съм друг транспорт на Алонзо, тъй че лимузината е на твое разположение до обяд. Както казах, длъжник съм ти.

Минах през чакалнята да си взема още една чаша кафе и заварих Алонзо и Уанда още да висят там. Явно чакаха някой да ги заведе в студиото, за да ги интервюират. Никой не им беше казал, че участието им е отменено, а явно бяха прекалено наивни, за да го проумеят сами.

Реших да не бъда приносител на лошата новина. Сбогувах се и им дадох по една визитка с номера на мобилния ми телефон.

— Ей, скивах те по телевизията — осведоми ме момчето, като кимна към плоския екран на стената. — Готин си, да го еба. С'а е мой ред.

— Благодаря, Алонзо. Всичко хубаво.

— Ше е хубаво, ако некой ми шари едно милионче.

Кимнах, взех си още един донът с кафето и излязох. Алонзо остана да чака своя милион, който никога нямаше да получи.

В колата казах на шофьора за отклонението, което трябваше да направим, и той отговори, че вече са му наредили да идем където пожелае. Спряхме на моята отбивка в седем и двайсет. Останах на седалката почти цяла минута: гледах къщата и събирах смелост да вляза.

Отключих входната врата, прекрачих прага и се озовах сред тридневна поща, пускана периодично през процепа. Ни дъжд, ни сняг, ни жълтата полицейска лента не беше попречила на моя пощальон да изпълнява задълженията си. Бързо прегледах пликовете и установих, че са пристигнали две от новите ми кредитни карти. Пъхнах ги в задния си джоб и зарязах всичко друго на пода.

Из къщата бяха пръснати останки от огледа на местопрестъплението. Сякаш всички повърхности бяха покрити с черен прах за снемане на пръстови отпечатащи. Навсякъде се въргаляха празни кутии от тиксо и латексови ръкавици. Следователите и криминалистите явно не бяха мислили за обитателите на жилището.

Поколебах се само за миг, после минах по коридора и влязох в спалнята. Носеше се миризма на спарено, което ме озадачи, защото ми се стори по-силна от деня, в който открихме трупа на Анджеа. Скарата, матрака и самото легло ги нямаше — реших, че са ги отнесли за анализ и като веществено доказателство.

За момент спрях и се загледах в мястото, където по-рано се намираше леглото. Ще ми се да мога да кажа, че сърцето ми бе изпълнено със скръб за Анджеа Кук. Ала вече или бях преминал този етап, или разумът ми се защитаваше и не ми позволяваше да се съсредоточавам върху такива неща. Ако изобщо мислех за нещо, това беше, че ще ми е адски трудно да продам имота. Ако изобщо изпитвах нещо, това бе желанието да се махна колкото може по-бързо оттук.

Докато отварях дрешника, си спомних един свой някогашен репортаж за частна фирма, почистваща домове, в които е било извършено убийство или самоубийство. Бизнесът им процъфтяваше. Реших да изровя материала от архива и да им се обадя. Може пък да ми дадяха отстъпка.

Свалих големия си куфар от лавицата, оставих го на пода и когато го отворих, отвътре лъхна на застояло. Не го бях използвал, откакто преди десет години се бях нанесъл. Енергично се заех да го пълня с дрехите, които носех обикновено. Когато го затворих, извадих по-често употребявания си сак и подредих вътре обувки, колани и вратовръзки — въпреки че последните скоро вече нямаше да ми трябват. Накрая отидох в банята и събрах всичко от мивката и шкафчето в един найлонов чувал за смет.

— Нещо да помогна?

За малко да се метна през завесата на душа. Беше шофьорът. Преди десет минути го бях оставил в колата с думите, че ще се бавя само пет.

— Изкара ми ангелите бе, човек.

— Само исках да видя дали нямаш нужда от нещо... Какво се е случило тук?

Зяпаше пръснатите на пода латексови ръкавици и празното място, където по-рано беше леглото.

— Дълга история. Ако смъкнеш този голям куфар в колата, аз ще донеса останалото. Трябва да проверя нещо на компютъра, преди да тръгнем.

Свалих ракетата си за ракетбол от кукичката на гърба на вратата и излязох след него с чувала и сака. Оставих всичко в багажника до куфара и тръгнах обратно към къщата. Забелязах, че съседката отгатакъ улицата е застанала на тяхната отбивка и ме наблюдава. Държеше току-що доставения й „Таймс“. Махнах й, но тя не ми отговори и разбрах, че вече няма да се държи дружелюбно с мен. Бях донесъл мрак и смърт в нашия хубав квартал.

Влязох и отидох направо в кабинета. Веднага установих, че настолният ми компютър не е на бюрото. Нямаше го — бяха го взели от полицията или ФБР. Мисълта, че непознати хора преглеждат материалите и личните ми файлове, включително злополучния ми роман, някак си ме накара да се почувствам разголен. Аз не бях убиецът, обаче агентите ми бяха прибрали компютъра. Когато Рейчъл се прибереше от Вашингтон, щях да я помоля да ми го върне.

Раменете ми се изгърбиха и усетих, че хладнокръвната фасада, която ми помагаше да издържа завръщането си вкъщи, се руши. Трябваше да се махна, иначе ужасът на случилото се с Анджеела отново

щеше да проникне в мислите ми и да ме парализира. Трябваше да побързам.

Последната ми спирка беше кухнята. Проверих хладилника и извадих всичко развалено или приближаващо датата на годност. Пуснах в чувала и бананите от фруктиерата и половин хляб от шкафа. После излязох през задната врата и изхвърлих чувала в голямата кофа до гаража. Върнах се вътре, заключих и излязох през предната врата.

— Обратно в „Киото“ — казах на шофьора.

Разполагах с почти цял ден и беше време отново да се захвана с работа.

Докато се отдалечавахме, видях, че съседката се е върнала в безопасния си малък дом. Изкуших се да се обърна и погледнах къщата си през задното стъкло.

Никога не бях имал друг имот, не бях имал и намерение да се местя. Сега осъзнавах, че съм я получил от един убиец, за да ми я отнеме друг.

Завихме по Сънсет и я изгубих от поглед.

13. ОТНОВО ЗАЕДНО

Докато Стоун събираше нещата, които искаше да вземе, Карвър проверяваше подозрението си на компютъра и след всяко търсене пускаше листовите в машината за унищожаване на документи. Искаше да остави на ФБР нещо, което да ангажира вниманието на агентите.

Накрая на екрана се появи репортаж със снимка. Той бързо го прегледа и се обърна към Стоун, който хвърляше дрехи в един черен чувал за смет. Нямахше куфар. Движеше се предпазливо — явно още изпитваше болки.

— Бях прав — заяви Карвър. — Тя е в Лос Анджелис.

Фреди пусна чувала, приближи се и погледна над рамото му средния екран. Карвър кликна два пъти с мишката върху фотографията, за да я уголеми.

— Тя ли е?

— Нали ти казах, само я зърнах на минаване покрай стаята. Не й видях лицето. Седеше на един стол отстрани. Може да е тя, може и да не е.

— Струва ми се, че е тя. Била е с Джак. Рейчъл и Джак — отново заедно.

— Я чакай! Рейчъл ли?

— Да. Специален агент Рейчъл Уолинг.

— Май... май го чух да казва „Рейчъл“.

— Кой?

— Макавой. Когато отвори вратата и влезе в стаята. Тъкмо се приближавах зад него. Чух я. Тя каза: „Здравей, Джак“. После той отговори нещо и май каза „Рейчъл“. Май каза нещо като: „Какво правиш тук, Рейчъл?“

— Сигурен ли си? Досега не си споменавал за това.

— Знам, ама ти сега ми го припомни. Сигурен съм, че каза „Рейчъл“.

Карвър се развълнува от перспективата да бъде преследван от Макавой и Уолинг. Появата на двама такива противници значително

повишаваше залога.

— За какво е тоя репортаж? — попита Стоун.

— За това как тя и едно лосанджелиско ченге заловили човека, когото наричали Торбалана. Той режел жени на парчета и ги поставял в чували за боклук. Снимката е от пресконференцията, която са дали. Преди две години и половина в Лос Анджелис. Убили са Торбалана.

Чуваше как младежът диша през устата.

— Събра ли си вече багажа, Фреди?

— Какво ще правим? С нея ли ще се заемем?

— Едва ли. Мисля да почакаме.

— Какво да почакаме?

— Нея. Сама ще дойде при нас и тогава ще е страхотна плячка.

Ще я направим *много* специален агент.

Почака да види дали Стоун ще каже нещо, дали ще възрази, или ще даде мнение. Ала младежът мълчеше, за да покаже, че е научил нещо от сутрешния урок.

— Как ти е гърбът?

— Боли, ама няма нищо.

— Сигурен ли си?

— Добре съм.

— Хубаво.

Карвър прекъсна интернет връзката и се изправи. Наведе се зад компютъра и изтегли кабела на клавиатурата. Знаеше, че Бюрото събира ДНК от микроскопични частици кожа, попаднали между клавишите. Нямахше да им даде тази възможност.

— Побързай, трябва да приключваме. После ще идем да ти направят масаж и да се погрижат за гърба ти.

— Нямам нужда от масаж. Добре съм.

— Не искам да те боли. Когато се появи агент Уолинг, ще ми трябват всичките ти сили.

— Не се тревожи, ще съм готов.

14. САМО ЕДИН ГРЕШЕН ХОД

В понеделник сутрин започнах деня по източно стандартно време. Исках да съм готов да реагирам, когато Рейчъл Уолинг се обади от Вашингтон, затова станах рано и влязох в редакцията в шест сутринта, за да продължа работата си.

В помещението цареше пълно мъртвило, не се мяркаха нито репортери, нито редактори — направо картина от бъдещето. Някога редакцията беше най-страхотното място за работа — врящ казан на другарство, съперничество, клюки и циничен хумор, кръстопът на идеи и дебати. Там се раждаха репортажи и страници, от които бликаше жизненост и интелигентност. Там се подготвяше почвата за всичко, което се обсъждаше и смяташе за важно в един толкова разнообразен и вълнуващ мегаполис като Лос Анджелис. Сега ежегодно се съкращаваха хиляди авторски страници и скоро вестникът щеше да стане като самата редакция, интелектуален призрачен град. В известен смисъл се радвах, че няма да съм тук, за да го видя.

Седнах на бюрото си и първо си проверих имейла. Предишния петък бяха отворили акаунта ми с нова парола. През уикенда се бяха натрупали близо четирийсет съобщения, главно от непознати вследствие на репортажите за убийствата. Прочетох ги и ги изтрих — нямах време да им отговарям. Авторите на две от писмата твърдяха, че са серийни убийци и че са ме включили в списъка с потенциалните си жертви. Запазих ги, за да ги покажа на Рейчъл, но не ме обезпокоиха особено.

Имаше и един гневен имейл от фоторепортера Сони Лестър — пишеше, че съм го измамил, като не съм го включил в репортажите, както съм обещал. Отговорих също толкова гневно — попитах го точно кой репортаж има предвид, след като нито една от публикациите по случая не носи моето име. Заявих му, че съм много по-прецакан от него, и го приканих да отнесе всичките си оплаквания към Дороти Фаулър, отговорния редактор „Вътрешни новини“.

После извадих папките и лаптопа от раницата си и се залових за работа. Предишната вечер бях постигнал сериозен напредък. Бях завършил проучването на документите, свързани с убийството на Дениз Бабит, и бях съставил психологическа характеристика на убиеца, както и подробен списък на особеностите на жертвата, които убиецът е трябвало да познава, за да извърши престъплението по съответния начин. Бях по средата на проучването на убийството на Шарън Огълви и все още събирах същата информация.

Продължих оттам, където бях прекъснал. Редакцията бавно оживяваше — редактори и репортери пристигаха с кафе в ръце, за да започнат поредната работна седмица. В осем и аз прекъснах за кафе и донът, а след това проведох няколко телефонни разговора с полицията, за да проверя дали в нощните бюлетини няма нещо интересно, което да ме откъсне от непосредствената ми задача.

След като се успокоих, че засега всичко е кротко, се върнах към документацията около убийствата и тъкмо приключвах психологическата характеристика на убиеца на Огълви, когато компютърът ми сигнализира за пристигането на първия имейл за деня. Беше от редакционния палач — Ричард Креймър. Краткият текст звучеше интригуващо.

Подател: Ричард Креймър

RichardKramer@LATimes.com

Относно: Re: днес

Дата: 2009, май 18 09:11

До: JackMcEvoy@LATimes.com

Джак, отбий се, когато имаш възможност.

РК

Сигурно ме викаше, за да ме осведоми кой ще замени Анджеला Кук в полицейската хроника. За пореден път щях да развеждам някой новоназначен репортер из Паркър Сентър и да го запознавам със същите хора, на които едва преди седмица бях представил Анджеला.

Реших да приключа по-бързо с този въпрос. Станах и тръгнах към стъклената стена. Креймър беше на бюрото си и пишеше имейл на някой друг злочест получател. Вратата бе отворена, ала почуках, преди

да вляза. Главният редактор вдигна поглед от екрана и ме покани с жест.

— Сядай, Джак. Как сме тази сутрин?

Настаних се на един от двата стола пред бюрото му.

— Не знам за теб, обаче аз съм добре. Като се има предвид всичко.

Креймър замислено кимна.

— Да, откакто предишния път седя на този стол, изтекоха удивителни десет дни.

Всъщност бях седял на другия, когато ми съобщи, че съм съкратен, но не си струваше да го поправам. Зачаках да чуя какво ще ми каже — на мен или на „нас“, ако продължеше да говори в множествено число.

— Имам добра новина за теб — започна той.

Усмихна се, премести някакъв документ от края към средата на бюрото, загледа го и продължи:

— Виждаш ли, Джак, според нас този случай с трупите в багажника ще има развитие. Независимо дали заловят убиеца скоро, ние дълго ще експлоатираме тази история. И затова смятаме, че ще имаме нужда от теб, Джак. С две думи — искаме да останеш.

Изгледах го неразбиращо.

— Искаш да кажеш, че не ме уволнявате, така ли?

Креймър продължи, сякаш нищо не съм го питал, сякаш изобщо не ме е чул.

— Предлагаме ти шестмесечно удължаване на договора, което влиза в сила при подписването му.

— Искаш да кажеш, че пак ще ме уволните, обаче след шест месеца.

Главният редактор завъртя документа и го побутна към мен, за да го прочета.

— Това е стандартно удължаване, каквото в бъдеще често ще използваме тук, Джак.

— Аз нямам договор. Как може да го удължите, след като изобщо нямам договор?

— Нарича се така, защото в момента си наш служител и имаш договор по подразбиране. Тъй че всякакви промени в положението,

които са договорно установени, се смятат за „удължаване“. Това просто е правен жаргон, Джак.

Не възразих, че не съществува дума „договорно“. Но докато преглеждах първата страница на документа, се натъкнах на един адски сериозен проблем.

— Според това тук ще получа трийсет хиляди долара за шест месеца.

— Да, това е стандартното заплащане при удължаване.

Бързо пресметнах наум.

— Я да видим, това са около осемнайсет хиляди по-малко, отколкото печеля за шест месеца сега. Значи искате да взимам по-малко, за да ви помогна да отразявате историята преди всички останали. Чакай да позная...

Вдигнах документа и го прелистих.

— Басирам се, че вече няма да получавам медицинска, стоматологична и пенсионна осигуровка. Нали така?

Не успях да открия такава клауза и заключих, че такава няма просто защото няма да имам осигуровки.

— Джак — успокоително отвърна Креймър. — Аз имам право да договарям допълнително някои финансови условия, но ще се наложи сам да си плащаш осигуровките. Вече така ще правим с тези неща. Това просто е повеят на бъдещето.

Пуснах договора на бюрото и погледнах главния редактор.

— Чакай да дойде твоят ред.

— Моля?

— Да не смяташ, че ще свърши с нас? С репортерите и ресорните редактори? Да не смяташ, че ако си добър войник и им вървиш по свирката, нищо не те заплашва?

— Джак, сега не обсъждаме моето положение...

— Не ми пука. Няма да подпиша този парцал. Предпочитам да рискувам и да остана безработен. И ще го направя. Но някой ден ще стигнат до теб и ще ти предложат да подпишеш такова нещо — тогава ще се чудиш как ще плащаш за зъболекаря на децата си, за лекарите, училището и всичко останало. И се надявам, че няма да имаш нищо против, защото това просто е повеят на бъдещето.

— Ти изобщо нямаш деца, Джак. И да ме заплашваш, понеже аз имам, е...

— Не те заплашвам и изобщо не става дума за това. Става дума за...

Безмълвно вперих поглед в него.

— Няма значение.

Станах, излязох от офиса и тръгнах право към бюрото си. По пътя си погледнах часовника, после извадих мобилния си телефон, за да видя дали случайно не съм пропуснал обаждане. Във Вашингтон приближаваше един, а още нямах вести от Рейчъл.

Седнах на работното си място и проверих телефона и имейла. Нямаше съобщения.

Досега бях избягвал да ѝ се натрапвам, но трябваше да знам какво става. Набрах номера на джиесема ѝ и директно се включи гласовата поща. Помолих я да ми позвъни при първа възможност и прекъснах връзката. За да се уверя, че телефонът ѝ не е повреден и че не е забравила да го включи след края на разпита, се обадох в хотел „Монако“ и поисках да ме свържат с нейната стая. Отговориха ми, че е напуснала сутринта.

В момента, в който затворих, стационарният ми телефон извънтя. Беше Лари Бърнард, който седеше на две бюра от мен.

— Какво искаше Креймър, да те назначи пак ли?

— Да.

— Какво?! Сериозно?

— С по-ниска заплата, естествено. Казах му да си го начука.

— Майтапиш ли се бе, човек? Държат те за ташаците. Къде другаде ще отидеш?

— Нямам намерение да работя тук за по-малко пари и без осигуровки. И точно това му заявих. Както и да е, трябва да тръгна. С проверките по историята за убийствата ли ще се занимаваш днес?

— Да, вече започнах.

— Нещо ново?

— Поне никой нищо не ми казва. Но пък още е много рано. Ей, вчера те гледах по Си Ен Ен. Биваше си те. Ама нали трябваше да интервюират Уинслоу? Затова включих телевизора. Цяла сутрин го обявяваха и после не го показаха.

— Там беше, обаче решиха, че не могат да го пуснат в ефир.

— Защо?

— Заради склонността му да използва нецензурни изрази във всяко изречение.

— А, ясно. Забелязах го, когато разговарях с него в петък.

— Трудно може да се пропусне. Ще се чуем по-късно.

— Чакай, къде отиваш?

— На лов.

— Моля?

Затворих телефона, взех лаптопа и папките и тръгнах към стълбището.

Някога редакцията наистина беше най-страхотното място за работа. Вече не. Хора като редакционния палач и невидимите сили зад него я правеха зловеща и потискаща. Трябваше да се махна. Чувствах се като човек без дом и служба. Ала все още имах кола, а в Лос Анджелис колата е всичко.

Потеглих на запад към плажа по 10-а магистрала. Движех се в посока, обратна на засиления трафик, и бързо се приближавах към чистия океански въздух. Не бях сигурен къде отивам, но шофирах с подсъзнателна решителност, сякаш ръцете на волана и кракът на педала знаеха нещо неизвестно на мозъка ми.

В Санта Моника минах по Четвърта улица и завих по Пико към плажа. Влязох в паркинга, на който Алонзо Уинслоу беше зарязал колата на Дениз Бабит. Бе почти съвсем пуст и спрях на същата редица, а може би и на същото място.

Слънцето още не беше разнесло морските изпарения и небето сивееше. Мъглата скриваше под покривалото си виенското колело на вълнолома.

„А сега накъде?“ — помислих си. Не бях получил никакви съобщения. Загледах се в група сърфисти, които се връщаха от утринното си излизане в морето. Те отидоха при колите и пикапите си, съблякоха мокрите си екипи и се изкъпаха с огромни кани вода, после се увиха с хавлии, смъкнаха боксерките си и си облякоха сухи дрехи. Такава беше отдавна установената традиция на спортуващия преди работно време сърфист. Лепенката на задната броня на субаруто на един ме накара да се усмихна.

„Не може ли всеки да си има дъска за сърф?“

„Това е възможно единствено в Лос Анджелис“, помислих си, докато отварях раницата и вадех бележника на Рейчъл. Бях изписал няколко листа със собствения си анализ на документацията. Обърнах на последната страница и я прочетох.

КАКВО Е ТРЯБВАЛО ДА ЗНАЕ

Дениз Бабит

1. Информация за предишен арест
2. Автомобил — обем на багажника
3. Месторабота
4. График — отвлечена след работа
5. Външност — телесен тип — жираф, дълги крака

Шарън Огълви

1. Заплаха от страна на съпруга
2. Неговия автомобил — обем на багажника
3. Месторабота
4. График — отвлечена след работа
5. Външност — телесен тип — жираф, дълги крака
6. Домашен адрес на съпруга

Двата списъка бяха кратки и почти се покриваха, но бях сигурен, че в тях се крие връзката между двете жени и техния убиец. От негова гледна точка, това като че ли бяха всички неща, които трябваше да знае, преди да направи своя ход.

Отворих прозорците на колата, за да нахлуе влажният морски въздух. Замислих се за неизвестния извършител и се запитах как е избрал точно тези две жертви точно от тези две места.

Елементарният отговор предполагаше, че ги е видял. И двете публично бяха показвали телата си. Ако е търсил конкретни физически дадености, можеше да е видял Дениз Бабит и Шарън Огълви на сцената.

Или в компютъра. Докато съставях списъците предишната вечер, потърсих и открих уебсайтовете на „Фаталните жени“ и „Снейк Пит“, на които имаше снимки на танцърките им. Всички момичета бяха

представени с многобройни фотографии, включително в цял ръст, на които се виждаха краката и стъпалата им. На сайта www.femmefatalesatthecleo.com имаше групови кадри, показващи танцьорките с високо вдигнати срещу обектива крака. Ако парафилията на извършителя се свеждаше до шини и привличане към телесен тип „жираф“, както смяташе Рейчъл, уебсайтът можеше да му е дал възможност да проучи жертвата си.

След избора на жертва убиецът трябваше да идентифицира жената и да попълни останалите точки от списъка. Това можеше да стане по интернет, ала аз имах друго предчувствие. Бях сигурен, че тук е замесено още нещо, че жените са свързани по още някакъв начин.

Съсредоточих се върху първите точки в двата списъка. Струваше ми се ясно, че в даден момент убиецът се е запознал с криминалното минало на жертвите си.

В случая с Дениз Бабит трябваше да е знаел за миналогодишния ѝ арест при купуване на наркотици и че това се е случило край жилищния комплекс Родия Гардънс. Тази информация лежеше в основата на идеята да остави трупа в багажника на колата ѝ в района: бе предполагал, че дори да я откраднат и преместят, в крайна сметка полицията пак ще я свърже с това място. Очевидното обяснение — жената отново е отишла там за дрога. Ловко отклоняване на вниманието от действителните факти.

Убиецът имаше достъп до криминалните досиета и на двете жертви, защото съдебните преписки бяха публични. Нищо в документите, с които разполагах, не загатваше, че информацията за развода на Огълви е била засекретена. Що се отнасяше до Дениз Бабит, съдебните процедури бяха публично достояние.

И тогава ме осени. Онова, което ми убягваше. Знаех, че Дениз Бабит е била арестувана година преди смъртта ѝ, но в момента на убийството съдебните процедури са продължавали. Нейният адвокат я беше включил в програма за досъдебна намеса — или на адвокатски жаргон, „пикай и покажи“. В рамките на извънболничната ѝ терапия веднъж месечно изследваха урината ѝ за употреба на наркотици и съдебната система чакаше да се увери, че се е поправила. В такъв случай обвиненията срещу нея щяха да бъдат свалени. Ако адвокатата ѝ го биваше, даже щеше да уреди да „изтрият“ ареста от досието ѝ.

Всичко това бяха само юридически подробности, ала сега откривах в тях нещо, което по-рано не бях забелязвал. Ако съдебната й процедура течеше, информацията още не би трябвало да е станала публична. А щом не беше публична и достъпна за всеки гражданин по интернет или в съдебния архив, как неизвестният извършител се е добрал до информацията, необходима, за да може да убие жертвата?

Известно време обмислях отговора на този въпрос и реших, че единственият начин е да получи данните от самата Дениз Бабит или от някой друг, пряко свързан с нейното дело — от прокурора или адвоката. Прелистих документите в папката й, намерих името на адвоката и му позвъних.

— „Дейли енд Милс“, тук е Нюана. Какво обичате?

— Може ли да говоря с Том Фокс?

— Тази сутрин господин Фокс е в съда. Да му предам нещо?

— Ще се върне ли по обяд?

Погледнах си часовника. Наближаваше единайсет. Отново ме жегна безпокойство, че Рейчъл не се обажда.

— Обикновено се връща за обяд, но днес няма гаранция.

Съобщих й името и номера си и й казах, че съм репортер от „Таймс“. Помолих я да предаде на Фокс, че се обаждам за нещо важно.

След като затворих, включих лаптопа си и заредих интернет картата. Реших да проверя теорията си и да се опитам да вляза в съдебните документи на Дениз Бабит.

Това ми отне дваайсет минути, но успях да открия — съвсем малко информация за ареста и съдебното преследване на Бабит в публично достъпния правен архив на щата и частната юридическа търсачка, за която се абонираше „Таймс“. Намерих обаче имейл адреса на нейния адвокат и му написах кратко съобщение с надеждата да го получи по мобилния си телефон и да ми се обади колкото може по-бързо.

Подател: Джак Макавой
JackMcEvoy@LATimes.com
Относно: Дениз Бабит
Дата: 2009, май 18 10:57
До: TFox@dalyandmills.com

Господин Фокс, аз съм репортер от „Лос Анджелис Таймс“ и работя по убийството на Дениз Бабит. Може би вече сте разговаряли с някой от колегите ми за делото на Дениз, но аз трябва спешно да се чуя с вас във връзка с нова насока в следствието, която проучвам. Моля, колкото може по-скоро ми позвънете или ми пратете имейл. Благодаря ви.

Джак Макавой

Пуснах съобщението. Оставаше ми само да чакам. Погледнах часа в долния ъгъл на компютърния екран и видях, че във Вашингтон вече минава два. Струваше ми се невъзможно изслушването на Рейчъл да продължава досега.

Лаптопът ми сигнализира и погледнах екрана. Бях получил отговор от Фокс.

Подател: Том Фокс
TFox@dalyandmills.com
Относно: RE: Дениз Бабит
Дата: 2009, май 18 11:01
До: JackMcEvoy@LATimes.com

Здравейте, не мога да отговоря на имейла Ви незабавно, защото тази седмица имам процес. При първа възможност с Вас ще се свържа или аз, или секретарката ми Мадисън. Благодаря Ви.

Том Фокс

Старши съдружник в адвокатска кантора „Дейли & Милс“ www.dalyandmills.com

Това беше автоматично генерирано съобщение, което означаваше, че адвокатът още не е прочел имейла ми. Имах предчувствието, че ще ми се обади най-рано по обяд — и то ако извадя късмет.

Погледнах уебсайта на кантората под съобщението и клигнах линка. Той ме отведе на страница, гръмко осведомяваща за услугите,

които фирмата предлагаше на евентуалните си клиенти. Адвокатите ѝ се занимаваха и с наказателно, и с гражданско право. Имаше прозорец с надпис „Какъв е Вашият случай?“, където посетителят на сайта можеше да въведе подробностите за проблема си и някой от юристите от кантората безплатно щеше да ги проучи и да даде мнението си.

Накрая видях списък на съдружниците и тъкмо се канех да кликна върху Том Фокс, за да прегледам биографията му, когато погледът ми спря върху линка най-отдолу на страницата.

Уебдизайн и оптимизация Уестърн Дейта Кънсълтънтс

Имах чувството, че са се сблъскали атоми — и че са създали нова безценна материя. Само за миг бях открил връзката. Уебсайтът на правната кантора се хостваше на същото място, където се намираха и сайтовете капани на неизвестния извършител. Прекалено голямо съвпадение, за да е случайност. Вътрешните портали се отвориха широко и адреналинът се изсипа в кръвта ми. Моментално кликнах линка и се прехвърлих на хоумпейджа на Уестърн Дейта Кънсълтънтс.

Уебсайтът предлагаше екскурзия из комплекса в Мейса, щата Аризона, който осигуряваше максимална сигурност и най-модерни услуги в областите на информационното съхраняване, хостинга и уеб базираните мрежови решения — каквото и да означаваше това.

Щракнах върху иконка с надпис „**Разгледай бункера**“ и отворих страница със снимки и описания на подземна сървърна „ферма“ — колокационен център, в който се съхраняваше информация на фирми и корпорации, денонощно достъпна за клиентите чрез високоскоростни фиброоптични връзки и опорни интернет провайдъри. Четирийсет сървърни кули се издигаха в идеално прави редици. Помещението имаше бетонна облицовка, инфрачервена мониторингова система и херметична изолация. Намираше се на шест метра под земята.

Уебсайтът агресивно рекламираше сигурността на Уестърн Дейта. „Каквото е влязло, не излиза, ако Вие не го пожелаете“. Компанията предлагаше на големи и малки фирми икономичен начин за съхранение и защита на информация чрез незабавно или периодично архивиране. Всеки удар с клавиша на компютър в

адвокатска кантора в Лос Анджелис можеше на мига да се запише и съхрани в Мейса.

Върнах се към папките си и извадих документите, които бях получил от Уилям Шифино в Лас Вегас. Сред тях бяха материалите по развода на семейство Огълви. Въведох в търсачката името на адвоката, представлявал Брайън Огълви по време на развода му, и получих адрес и телефонен номер, но не и уебсайт. Повторих операцията с адвоката на Шарън Огълви и този път намерих адрес, телефонен номер и уебсайт.

Влязох в уебсайта на „Олмън, Брадшоу & Уорд“ и скролнах до долния край на хоумпейджа. И хоп:

УЕБДИЗАЙН И ОПТИМИЗАЦИЯ Уестърн Дейта Кънсълтънтс

Бях потвърдил връзката, но не и конкретните подробности. Уебсайтовете на двете адвокатски кантори бяха създадени и хоствани от Уестърн Дейта. Трябваше да разбера дали фирмите съхраняват и архивните си дела в сървърите в Мейса. Известно време обмислях плана си, после отворих джиесема си, за да се обадя.

— „Олмън, Брадшоу енд Уорд“, какво обичате?

— Може ли да разговарям с управителя?

— Ще ви свържа с кабинета му.

Зачаках, като повтарях наум предварително подготвените си реплики. Надявах се, че планът ми ще сработи.

— Кабинетът на господин Кени, какво обичате?

— Казвам се Джек Макавой. Работя при Уилям Шифино и в момента подготвям уебсайт и система за информационно съхранение за кантората. Свързах се с Уестърн Дейта в Аризона и те посочиха „Олмън, Брадшоу енд Уорд“ като един от клиентите си тук във Вегас. Чудех се дали може да разговарям с господин Кени за отношенията ви с Уестърн Дейта.

— Днес господин Кени ще отсъства цял ден.

— Хммм. А може ли да разговарям с някой друг? Възнамеряваме днес да вземем окончателно решение.

— Господин Кени ръководи уеб присъствието и информационната колокация на нашата кантора. Трябва да разговаряте с него.

— Използвате ли Уестърн Дейта за колокация? Не бях сигурен дали е само за уебсайта.

— Да, използваме ги, обаче трябва да го обсъдите с господин Кени.

— Благодаря. Утре сутрин ще позвъня пак.

Затворих. Бях научил каквото ми трябва от „Олмън, Брадшоу & Уорд“. Обадих се в „Дейли & Милс“, повторих същия трик и получих същата информация от секретарката на управителя.

Имах предчувствието, че съм намерил връзката. И двете адвокатски кантори, представлявали двете жертви на неизвестния извършител, съхраняваха архивите си в Уестърн Дейта Кънсълтънтс в Мейса. Това трябваше да е мястото, където се бяха пресекли пътищата на Дениз Бабит и Шарън Огълви. Там ги беше открил и избрал убиецът.

Натиках папките в раницата и запалих колата.

По пътя за летището позвъних в Саутуест Еърлайнс и си купих двупосочен билет за самолета, който излиташе от Лос Анджелис в един и щеше да ме откара във Финикс за час. После наех кола и тъкмо обмислях наложителния си разговор с моя зам, когато телефонът ми иззвъня.

На дисплея пишеше „Непознат номер“ — Рейчъл най-последно ми се обаждаше.

— Ало?

— Аз съм, Джак.

— Крайно време беше, Рейчъл. Къде си?

— На летището. Връщам се.

— Смени си полета. Ще се срещнем във Финикс.

— Моля?!

— Открих връзката. Уестърн Дейта. Тръгвам натам.

— Какви ги говориш, Джак?

— Ще ти обясня, като се видим. Ще дойдеш ли?

Последва дълго мълчание.

— Ще дойдеш ли, Рейчъл?

— Да, Джак, ще дойда.

— Чудесно. Наел съм кола. Смени си полета и ми се обади, за да ми кажеш кога пристигаш. Ще те посрещна на Скай Харбър.

— Добре.

— Как мина изслушването? Май наистина е било дълго.

Отново колебание. Чух в далечината да обявяват полет.

— Рейчъл?

— Напускам, Джак. Вече не съм агент.

Рейчъл теглеше куфара си с една ръка и носеше куфарче с лаптоп в другата. Аз се бях наредил при шофьорите на лимузини, които държаха табелки с имената на пристигащите си пътници, и я видях, преди да ме забележи. Тя се заозърта насам-натам, без да обръща внимание на хората, които стояха точно пред нея.

Пресрещнах я и тя едва не се блъсна в мен. Спря и поотпусна ръце, но без да остави багажа си на земята. Очевидна покана. Пристъпих напред и я прегърнах. Не я целунах. Лицето ѝ се сгуши между шията и рамото ми. Мълчахме цяла минута.

— Здравсти — казах накрая.

— Здравсти.

— Тежък ден, а?

— Ужасно.

— Добре ли си?

— Ще се оправя.

Наведох се и издърпах дръжката на куфара от пръстите ѝ. После я завъртях към изхода за паркинга.

— Натам. Вече взех колата и запазих хотел.

— Чудесно.

Тръгнахме мълчаливо и аз я прегърнах през рамо. Не ми беше казала много по телефона, само че е била принудена да напусне, за да избегне обвинение в злоупотреба с държавни средства — самолета на ФБР, с който бе стигнала до „Нелис“, за да ми се притече на помощ. Нямах намерение да я притискам, но все някога трябваше да науча подробностите. И имената. Тя беше изгубила работата си, за да ме спаси. Щях да го преживея само ако направех опит да ѝ помогна. И не знаех друг начин, освен да пиша за това.

— Хотелът е много приятен — казах. — Но съм запазил само една стая. Не знаех дали искаш...

— Една стая е достатъчна. Вече не се налага да се пазя от такива неща.

Кимнах и реших, че вече не се налага да се въздържа от интимни отношения с човек, който е свързан със следствието. Явно каквото и да кажех или попитах, все я навеждах на мисли за изгубената ѝ работа и съсипеаната ѝ кариера. Опитах нова насока.

— Гладна ли си? Искаш ли да хапнеш нещо, или предпочиташ направо да отидем в хотела?

— Разкажи ми за Уестърн Дейта.

— Обадох им се и си определих среща. Трябвало да е утре, защото днес президентът им отсъствал.

Погледнах си часовника. Наближаваше шест.

— И без това сигурно вече са затворили. Тъй че ще идем утре в десет. Ще търсим някой си Макгинис. Явно е шефът.

— Вързаха ли се на измамата, за която ми спомена?

— Не е измама. Нося писмото от Шифино и това узаконява нещата.

— Можеш да се самоубедиш във всичко, а? Във вестника не се ли подчинявате на някакъв етичен правилник, който ви забранява да се представяте за други лица?

— Да, обаче винаги има неизяснени въпроси. Ще мина под прикритие, за да получа информация, до която иначе не бих могъл да се добера.

Свих рамене, сякаш исках да кажа „голяма работа“. Стигнахме до колата и сложих куфара ѝ в багажника.

— Джак, искам да отидем още сега — заяви Рейчъл, докато се качвахме.

— Къде?

— В Уестърн Дейта.

— Докато стигнем, ще мине шест и ще е затворено. Пък и не можеш да влезеш без насрочена среща, а нашата е утре.

— Добре де, няма да влизаме. Само ще поогледаме.

— Защо?

— Защото имам нужда да не мисля за случилото се днес във Вашингтон. Разбираш ли?

— Ясно. Отиваме.

Потърсих адреса в бележника си и го въведох в навигатора. Скоро пътувахме по магистралата на изток от летището. Нямаше много движение и стигнахме в Мейса след двацет минути и две прехвърляния на други магистралаи.

Уестърн Дейта Кънсълтънтс изглеждаше доста скромно на хоризонта на Макелипс Роуд в източния край на Мейса. Намираше се в район, рядко застроен със складове и малки фирми, заобиколени от храсти и кактуси. Едноетажната пясъчножълта сграда беше построена от бетонни тухли и имаше само два прозореца, от двете страни на входа. Номерът бе написан в горния ѝ десен ъгъл, ала нито по фасадата, нито на двора имаше каквито и да било други надписи.

— Сигурен ли си, че е тук? — попита Рейчъл, докато минавахме покрай адреса за пръв път.

— Да. Жената, която ми насрочи срещата, каза, че в имота нямало надписи. Било от съображения за сигурност — не искали да рекламират точно какво има там.

— По-малко е, отколкото си мислех.

— По-голямата част е подземна.

— Да де. Забравих.

Няколко преки след нашата цел имаше кафене, казваше се „Хайтауър Граундс“. Отбих, за да обърна, и повторно минахме покрай Уестърн Дейта. Този път фирмата се намираше от страната на Рейчъл и тя се завъртя на седалката си, за да я разгледа.

— Навсякъде има камери. Една, две, три... общо шест отвън.

— Според уебсайта и отвън, и вътре има камери — отвърнах. — Нали това им е стоката. Сигурност.

— Или наистина, или привидно.

Погледнах я.

— Какво искаш да кажеш?

Рейчъл сви рамене.

— Нищо особено. Просто всички тези камери изглеждат внушително. Обаче ако няма кой да наблюдава през тях, какво се получава?

Кимнах и отговорих:

— Само фасада, под която не се крие нищо.

— Точно така.

— Да обърна ли пак?

— Не, видях достатъчно. Вече съм гладна, Джак.

— Добре. Къде искаш да идем? Когато слизахме от магистралата, подминахме един ресторант за барбекю. Иначе онова кафене е единственото...

— Искам да идем в хотела. Ще си поръчаме румсървиз и ще атакуваме минибара.

Погледнах я и ми се стори, че зървам на лицето ѝ усмивка.

— Добре звучи.

Вече бях въвел адреса на „Меса Верде Ин“ в навигатора и стигнахме само за десет минути. Паркирах зад хотела и влязохме.

Качихме се в стаята, изухме си обувките и пихме ром „Пайрът“ от водни чаши, седнали един до друг и подпрени на многобройните възглавници на леглото.

Накрая Рейчъл въздъхна шумно, сякаш изхвърляше многобройните си днешни разочарования, и повдигна почти празната си чаша.

— Бива си го това.

Кимнах в знак на съгласие.

— И по-рано съм пил. Идва от остров Ангуила на Антилите. Ходих там на меден месец, в Кап Джулука. В стаята имаше бутилка такъв ром. Цяла бутилка, не от онези миниатюрни шишенца. Опукахме я за една нощ. Пихме го чисто, като сега.

— Не ми се слуша за медения ти месец.

— Извинявай. Пък и по-скоро беше като ваканция. Заминахме повече от година след сватбата.

Това прекъсна разговора за известно време. Загледах се в Рейчъл в огледалото на стената срещу леглото. След няколко минути тя поклати глава, сякаш в ума ѝ се е загнездила някаква лоша мисъл.

— Знаеш ли, Рейчъл. Майната им — казах. — За всяка бюрокрация е характерно да елиминира свободомислещите и работещите, хората, от които всъщност имат най-голяма нужда.

— Не ми пука какво е характерно за всяка бюрокрация. Аз бях агент от ФБР, по дяволите! Какво ще правя сега? Какво ще правим сега?

Хареса ми, че накрая използва множествено число.

— Ще измислим нещо. Кой знае, може да обединим способностите си и да станем частни детективи. Вече си го представям. „Уолинг и Макавой, дискретни разследвания“.

Тя пак поклати глава, но този път накрая се усмихна.

— Е, благодаря, че постави името ми първо на вратата.

— А, не се бой, ти си шефът. Ще използваме снимката ти и на билбордовете. Това ще ни осигури клиенти.

Сега вече тя наистина се засмя. Не знаех дали е ромът, или думите ми, но нещо я ободряваше. Оставих чашата си на нощното шкафче и се обърнах към нея. Очите ни бяха само на сантиметри разстояние.

— Винаги ще те поставям на първо място, Рейчъл. Винаги.

Този път тя ме хвана за тила и ме притегли за целувка.

След като се любихме, Рейчъл изглеждаше освежена, докато аз се чувствах напълно изтощен. Тя скочи гола от леглото, отиде при куфара си, отвори го и започна да рови вътре.

— Не се обличай — помолих я. — Не може ли да си полежим още малко?

— Няма да се обличам. Донесох ти подарък и знам, че е някъде тук... а, ето го.

Върна се при леглото и ми подаде черна филцова торбичка от бижутериен магазин. Отворих я и извадих сребърна верижка, на която висеше посребрен куршум.

— Сребърен куршум?! Да не преследваме върколак или нещо от този род?

— Не, *един* куршум. Спомняш ли си теорията за единствения куршум?

— А... да.

Засрамах се от неуместната си шега. Това беше важно за нея, а аз бях развалил момента с глупавата си реплика за върколака.

— Откъде го взе?

— Вчера имах много време за губене, затова се разходих в центъра и влязох в бижутерийния магазин до главната квартира на ФБР. Явно си познават кварталната клиентела, защото продават куршуми като бижута.

Кимнах и огледах украшението.

— Не е написано име. Ти каза, че според теорията всеки си има някъде куршум, на който е написано име.

Рейчъл сви рамене.

— Беше неделя и гравьорът сигурно е имал почивен ден. Предложиха ми да отида днес, ако искам да напиша нещо върху куршума. Както знаеш, нямах такава възможност.

Разкопчах верижката и понечих да ѝ я закача, но тя вдигна ръка и ме спря.

— Не, купих я за теб.

— Знам. Но искам да ми я подариш, когато напишеш името си върху куршума.

Рейчъл се замисли за миг и отпусна ръката си. Закопчах верижката на шията ѝ. Тя ме погледна усмихнато.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Сега вече умирам от глад.

За малко да се засмея на тази внезапна смяна на темата.

— Добре, тогава да си поръчаме румсървиз.

— Искам пържола. И още ром.

Обадихме се по телефона и успяхме да вземем душ, преди да донесат храната. Ядохме по хавлии, седнали един срещу друг на масичката, която донесе сервитьорът. Виждах сребърната верижка на шията ѝ, но дебелият бяла хавлия скриваше куршума. Косата ѝ беше мокра и невчесана. Помислих си, че ми се ще да схрускам Рейчъл за десерт.

— Онзи човек, дето ти е разказал теорията за единствения куршум, е полицай или агент, нали?

— Полицай.

— Познавам ли го?

— Дали го познаваш? Не съм сигурна, че някой изобщо го познава, включително самата аз. Но през последните години съм виждала името му в няколко твои репортажа. Защо те интересува?

Отговорих на въпроса ѝ с въпрос.

— Ти ли му показва вратата, или обратно?

— Мисля, че бях аз. Разбирах, че не е редно.

— Страхотно! Значи човекът, когото си разкарала, е въоръжен, а сега ти си с мен.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Това не е проблем. Може ли да сменим темата?

— Дадено. За какво ти се говори? Искаш ли най-после да ми разкажеш за случилото се във Вашингтон?

— Всъщност няма нищо за разказване. Просто ме приклешиха. Аз заблудих началника си за разпита в „Или“ и той ми позволи да взема самолета. Те пък провели бързо разследване и изчислили разходите. Била съм изразходвала реактивно гориво за около четиринайсет хиляди долара, което съответствало на злоупотреба с държавни средства в големи размери. В коридора чакаше прокурор и бяха готови да ми повдигнат обвинение, ако упорствам. Щяха да ме арестуват още на мига.

— Направо не е за вярване.

— Въпросът е, че аз наистина имах намерение да проведа разпита в „Или“ и всичко щеше да е наред. Обаче положението се промени, когато ти ми каза за изчезването на Анджела. Така и не стигнах до затвора.

— Това е върхът на бюрокрацията. Трябва да напиша статия за този случай.

— Не можеш, Джак. Такава е сделката. Подписах декларация за неразгласяване — и вече я наруших, като ти разказвам за изслушването. Но ако стигне до вестниците, сигурно в крайна сметка ще ми предявят обвинение.

— Не и ако материалът ги постави в толкова неудобно положение, че единственият им изход е да те върнат на работа.

Тя си наля още ром в чашката, донесена заедно с бутилката. После с пръсти извади кубче лед от водната си чаша, пусна го в рома и няколко пъти разлюля чашката, преди да отпие.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали няма да ти се наложи да разчиташ, че ще получат просветление, вместо да те вкарат в затвора.

Поклатих глава.

— Рейчъл, колкото и да са били необмислени или даже незаконни, твоите действия ми спасиха живота — на мен със сигурност, а навярно и на много други. Например на Уилям Шифино и на всички жертви, които този неизвестен извършител няма да убие, след като органите вече знаят за него. Това нищо ли не означава?

— Не разбираш ли, Джак? В Бюрото не ме обичат. Отдавна. Смятаха, че са ме натикали в ъгъла, но аз ги накарах да ме преместят от Южна Дакота. Открих начин да ги принудя, обаче това не им хареса и те не го забравиха. Както с всичко друго в живота. Само един грешен ход и ставаш уязвим. Изчакаха да допусна грешката, която ме направи уязвима, и я използваха. Няма значение колко души може да съм спасила. За това няма категорични доказателства. Но сметката за реактивното гориво? Виж, това е доказателство.

Предадох се. Не можех да я утеша. Тя пресуши рома, изплю леда в чашата и я наля пак.

— Пийни и ти малко, преди да съм изпила всичко.

Протегнах ѝ чашата си и Рейчъл я напълни догоре. Чукнахме се. Отпих голяма глътка. Ромът потече в гърлото ми меко като мед.

— Внимавай, с това нещо не е трудно да се натряскаш — предупредих я.

— Искам да се натряскам.

— Хубаво, но ако искаш да отидем навреме на срещата, утре трябва да тръгнем към девет и половина.

Тя пиянски тресна чашата си на масата.

— И какво? Точно какво ще правим утре, Джак? Знаеш, че вече нямам служебна карта. Даже нямам оръжие, а ти искаш просто ей така да се изтресем там?

— Искам да поогледам. Искам да видя дали той е там. После може да повикаме Бюрото, полицията или който друг кажеш. Обаче аз открих тази връзка и искам пръв да съм на мястото.

— И да напишеш за това във вестника.

— Възможно е, ако ми позволят. Но ще разкажа цялата тази история по един или друг начин. Затова искам да съм там първи.

— Само гледай да промениш името ми в книгата си, за да защитиш виновните.

— Естествено. Как искаш да те нарека?

Тя наклони глава настрани и замислено сви устни. После отново вдигна чашата си и отпи мъничко.

— Как ти звучи агент Мисти Монро?

— Като порнозвезда.

— Чудесно.

Остави чашата и лицето ѝ стана сериозно.

— Е... стига игри и забавления. Отиваме там и какво, просто ги питаме кой от тях е серийният убиец, така ли?

— Не, отиваме там и се държим като евентуални клиенти. Развеждат ни из сградата и се запознаваме с колкото може повече хора. Разпитваме за сигурността и кой ще има достъп до деликатните правни документи, които кантората ни ще архивира и съхранява при тях. Такива неща.

— И?

— И ще се надяваме, че някой ще се издаде или може би аз ще видя онзи тип с бакенбардите от Или.

— Ще успееш ли изобщо да го познаеш без дегизировка?

— Навярно не, но той не го знае. Може да ме види и да се опита да избяга. И тогава — хоп! — той е нашият човек.

— Планът ти не ми изглежда много сериозен, Джак, Като че ли го измисляш в движение.

— Може и да е така — и може би затова имам нужда от теб тук.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Изправих се, заобиколих масичката, застанах на едно коляно пред нея и поставих длан върху ръката ѝ.

— Виж, не ми трябва служебната ти карта и пистолетът ти, Рейчъл. Имам нужда от теб, защото ако някой във фирмата направи грешен ход, дори съвсем недоловим, ти ще го забележиш и ще го пипнем.

Рейчъл отблъсна ръката ми.

— Преувеличаваш. Ако смяташ, че чета мисли и мога...

— Не, Рейчъл, но ти имаш инстинкт. И го използваш така, както Меджик Джонсън играеше баскетбол. С познаването и усета за цялото игрище. Само след един петминутен телефонен разговор с мен ти откъсна самолет на ФБР и отлетя за Невада, защото разбра. Ти *разбра*, Рейчъл. И това ми спаси живота. Това е инстинкт. Затова утре имам нужда от теб.

Тя дълго ме гледа, после кимна толкова леко, че едва забелязах движението на главата ѝ.

— Добре, Джак. Ще съм до теб.

На сутринта ромът не ни се отрази особено благотворно. И двамата се движехме доста мудро, но все пак успяхме да тръгнем навреме от хотела, за да стигнем за срещата, но първо се отбихме в „Хайтауър Граундс“, за да влеем кофейн във вените си.

Порталът на Уестърн Дейта беше отворен и спрях почти до входа на сградата. Преди да угася двигателя, си допих кафето и зададох на Рейчъл един въпрос.

— Когато са идвали тук миналата седмица, агентите от офиса във Финикс съобщили ли са им за какво се отнася?

— Не, говорили са колкото може по-малко за следствието.

— Стандартна процедура. Ами съдебната заповед? В нея не е ли било изложено всичко?

Тя поклати глава.

— Заповедта беше издадена от разширен съдебен състав, който разследва измами в интернет. Използването на уебсайта „Груп в багажника“ попада в тази категория и това ни осигури прикритие.

— Добре.

— Ние си свършихме работата, Джак. Вие не свършихте своята.

— Какво искаш да кажеш?

Направи ми впечатление, че говори в първо лице множествено число. Тя явно не го забеляза.

— Питаш дали неизвестният извършител, който може да е тук, но може и да не е, е наясно, че Уестърн Дейта навярно ще привлекат известно внимание. Да, но не по вина на Бюрото. В репортажа за смъртта на Анджеа Кук, Джак, твойт вестник спомена, че следователите проверяват евентуална връзка с посетен от нея уебсайт. Сайтът не е назован, обаче това оставя на тъмно само вашите конкуренти и читатели. Неизвестният извършител сигурно знае за сайта, знае и че щом ние го разследваме, може би е въпрос на време да съберем две и две и пак да се появим тук.

— Кои „ние“?

— Те. Бюрото.

Кимнах. Имаше право. Репортажът в „Таймс“ издънваше работата.

— Тогава по-добре да побързаме, преди да се появят *те*.

Слязохме от колата. Взех спортното си сако от задната седалка и го облякох в движение. Носех новата риза, която си бях купил

предишния ден от магазин на летището, докато чаках самолета на Рейчъл. Бях с вратовръзката от предишния ден. Рейчъл носеше обичайната си „униформа“, тъмносин костюм и тъмна блуза, и имаше внушителен вид, ако и вече да не беше агент.

Трябваше да натиснем един бутон до вратата и да се представим по домофона, преди да ни отворят дистанционно. Озовахме се в малко преддверие и предположих, че сме разговаряли по домофона с жената, която седеше на рецепцията.

— Малко сме подранили — казах аз. — Имаме среща с господин Макгинис в десет.

— Да, госпожа Чавес ще ви разведе из сградата — любезно отвърна рецепционистката. — Сега ще проверя дали е готова да започне няколко минути по-рано.

Поклатих глава.

— Не, имаме среща с господин Макгинис, президента на компанията. Идваме от Лас Вегас, за да се видим с него.

— Съжалявам, но няма да е възможно. Господин Макгинис има неочакван ангажимент и в момента отсъства.

— Как така отсъства? Мислех, че компанията ви желае да привлече нашата кантора за клиент, и искахме да обсъдим конкретните ни изисквания лично с него.

— Един момент да се свържа с госпожа Чавес. Сигурна съм, че тя ще може да отговори на въпросите ви.

Взе слушалката и набра три цифри. Погледнах Рейчъл и тя повдигна вежди. Мислеше си същото като мен. Тук имаше нещо гнило.

Жената каза няколко тихи думи по телефона, затвори, погледна ни и се усмихна.

— Госпожа Чавес ще дойде веднага.

Това „веднага“ отне десет минути. Накрая вратата зад рецепцията се отвори и от нея излезе млада тъмнокоса и тъмнокожа жена. Заобиколи плота и ми подаде ръка.

— Господин Макавой, аз съм Йоланда Чавес, главен асистент на господин Макгинис. Надявам се, няма да възразите да ви разведе из нашата фирма.

Ръкувах се и представих Рейчъл.

— Имаме среща с Деклън Макгинис — заяви тя. — Останахме с впечатлението, че голяма кантора като нашата заслужава вниманието

на президента.

— Да, уверявам ви, че бихме искали да станете наши клиенти. Но господин Макгинис е болен. Надявам се да проявите разбиране.

Погледнах Рейчъл, свих рамене и казах:

— Е, щом все пак ще ни разведете наоколо, може да разговаряме с господин Макгинис, когато се почувства по-добре.

Чавес кимна, взе от рецепцията два клипборда и ни ги подаде.

— Първо трябва да получите разрешение за временен достъп. Ако подпишете тази декларация, ще ида да ксерографирам шофьорските ви книжки. И официалното писмо, за което споменахте.

— Наистина ли ви трябва документите ни? — опитах се да възразя.

Безпокоях се, че издадените ни в Калифорния шофьорски книжки може да я смутят, тъй като бяхме казали, че сме от Лас Вегас.

— Такъв е правилникът ни. Изискваме го от всички, които разглеждат фирмата ни. Без изключение.

— Радвам се да го чуя. Просто проверявах.

Усмихнах се. Нейното лице остана сериозно. С Рейчъл ѝ подадохме документите и Чавес ги проучи, за да се увери, че не са фалшифицирани.

— От Калифорния ли сте? Нали казахте, че...

— И двамата работим в кантората отскоро. Аз върша главно детективска работа, а Рейчъл ще отговаря за ИТ — след като реорганизираме ИТ системата си.

И пак се усмихнах. Чавес ме погледна, намести роговите си очила и поиска писмото от новия ми работодател. Извадих го от вътрешния джоб на самото си и ѝ го подадох. Тя го взе, каза, че ще се върне да ни вземе след десет минути, и излезе.

С Рейчъл седнахме на кушетката под един от прозорците и прочетохме формуляра, закачен за клипбордовете. Имаше кутийки за отмятане и долуподписаният декларираше, че не е служител на конкурентна фирма, няма да прави снимки и няма да разгласява или копира фирмените практики, процедури и тайни, разкрити по време на обиколката.

— Доста са сериозни — отбелязах.

— Конкуренцията в този бизнес е свирепа — съгласи се Рейчъл.

Подписах се и поставих датата. Тя последва примера ми.

— Какво мислиш? — прошепнах и хвърлих поглед към рецепционистката.

— За какво?

— За отсъствието на Макгинис и глупавото обяснение за причината. Първо му изникнал неочакван ангажимент, после бил болен.

Рецепционистката вдигна очи от компютърния екран и ги впери в мен. Не знаех дали ме е чула. Усмихнах ѝ се и тя бързо се наведе над монитора.

— Мисля, че трябва да поговорим за това по-късно — тихо отвърна Рейчъл.

— Ясно.

Изчакахме връщането на Чавес в мълчание. Тя ни подаде шофьорските книжки и в замяна ние ѝ връчихме клипбордовете. Чавес внимателно проучи подписите, после каза:

— Разговарях с господин Шифино.

— Нима? — попитах малко прекалено неделово.

— Да, за да удостоверя всичко. Той иска да му се обадите при първа възможност.

Кимнах енергично. Знаех, че обаждането е изненадало Шифино, но явно беше реагирал адекватно.

— Ще му се обадим веднага след обиколката — обещах.

— Няма търпение да вземе решение и да задвижи нещата — прибави Рейчъл.

— В такъв случай да започваме. Сигурна съм, че ще вземете правилно решение — рече Чавес.

Отключи вратата зад рецепцията с електронна карта, на която забелязах снимката ѝ. Влязохме в коридор и тя се обърна към нас.

— Преди да обиколим лабораториите за графичен дизайн и уеб хостинг, ще ви разкажа малко за нашата история и с какво се занимаваме тук.

Извадих репортерски бележник от задния си джоб и се приготвих да си водя записки. Грешен ход, Чавес моментално посочи бележника.

— Господин Макавой, спомнете си документа, който подписахте. Общите бележки са разрешени, но конкретни подробности не могат да се записват по никакъв начин.

— Извинете, забравих.

Прибрах бележника и й дадох знак да продължи.

— Уестърн Дейта е създадена едва преди четири години, за да задоволи растящото търсене на мащабно и сигурно информационно управление и съхранение. Тя е рожба на Деклън Макгинис, нашия президент и основател. Тези модерни съоръжения са проектирани от едни от най-способните и кадърни експерти в областта. Имаме близо хиляда клиенти — от малки адвокатски кантори до големи корпорации. В състояние сме да обслужваме компании от всякакъв калибър, намиращи се в която и да е точка на света.

— Може би ще ви е интересно да научите, че типичният ни клиент е американската адвокатска кантора. Ние сме стратегически създадени, за да предоставим пълен набор услуги, конкретно насочени към задоволяване нуждите на адвокатски фирми от всякакъв мащаб, без значение къде се намират. От уеб хостинг до колокация — ние ви осигуряваме всичко. — Описа пълен кръг с изпънати ръце, обхващайки цялата сграда, въпреки че се намирахме в коридор. — След като получава финансиране от различни инвеститори и след едногодишно търсене на най-подходящото място, отговарящо на съответните критерии, господин Макгинис се спира на Мейса. Търсил е район, в който да няма опасност от природни катаклизми и терористични атентати, но да е налице постоянен източник на енергия, позволяващ на компанията да гарантира денонощно функциониране. Също толкова важен е прекият достъп до основни мрежи с висока и надеждна трансферна скорост и тъмно влакно.

— „Тъмно влакно“ ли? — попитах и незабавно съжалих, че съм разкрил липсата си на познания в област, от която би трябвало да разбирам с оглед на „изпълняваната“ от мен длъжност. Рейчъл обаче се намеси и ме измъкна:

— Неизползвана фиброоптика. Съществуваща в мрежите, но неексплоатирана и свободна.

— Точно така — потвърди Чавес.

И отвори двукрилата врата.

— Освен тези изисквания към мястото, господин Макгинис проектира и построява това съоръжение със сигурност на най-високо ниво, изпълнявайки всички изисквания за хостинг по 330, СОКС и РП^[1].

Бях си научил урока. Този път само кимнах, като че ли знам точно за какво говори.

— Само още някои подробности за нашата сигурност — продължи Чавес. — Конструкцията на сградата е подсилена и може да издържи на земетресение от седма степен. Няма различни външни белези, които да предполагат информационно съхранение. Всички посетители трябва да имат разрешение за достъп и се заснемат с камери, чиито записи се съхраняват в продължение на четирийсет и пет дни.

Посочи сферичната камера на тавана над нас. Погледнах натам, усмихнах се и махнах с ръка. Рейчъл ме стрелна с очи: „Престани да се държиш като дете“, Чавес изобщо не забеляза. Беше прекалено погълната от представлението си.

— Всички охраняеми зони в сградата са защитени с електронни карти и биометрични скенери за длани. За сигурността и мониторинга отговаря мрежов оперативен център, който се намира в подземния бункер до колокационния център, или „фермата“, както го наричаме.

Продължи с описание на охладителната, електрическата и мрежовата система, тяхното двойно подсигуряване и множество подсистеми, но аз изгубих интерес. Бяхме влезли в огромна лаборатория, в която поне десетина служители разработваха и управляваха уебсайтовете на многобройните клиенти на Уестърн Дейта. Докато пресичахме помещението и погледът ми минаваше по екраните на бюрата, забелязах повтарящи се юридически мотиви — везните на правосъдието, съдийското чукче, — показващи, че клиентите са правни кантори.

Чавес ни запозна с ръководителя на лабораторията Дани О'Конър, графичен дизайнер, и той в рамките на пет минути ни разказа за персонализираните денонощни услуги, които сме щели да получим, ако фирмата ни подпише договор с Уестърн Дейта. Побърза да спомене, че според последните статистики все повече потребители се обръщали към интернет за всичките си потребности, включително търсене и установяване на контакт с правни кантори. Наблюдавах го в търсене на някакъв признак, че е нервен или ангажиран с нещо друго, освен с нас като потенциални клиенти. Стори ми се съвсем нормален и изцяло съсредоточен върху рекламната си реч. Заключих също, че е

прекалено топчест, за да е Бакенбарда. Това е единственото, което не можеш да промениш с дегизировка — да намалиш теглото си.

Огледах и служителите на бюрата с надеждата да видя, че някой ни поглежда изчервено или се спотайва зад екрана си. Половината бяха жени, така че можех да ги прескоча. Само че и никой от мъжете не ми приличаше на убиеца от Или.

— По-рано сте искали рекламата ви да е на гърба на телефонния указател — каза Дани. — Днес ще постигнете много повече с готин уебсайт, чрез който потенциалният клиент може да установи незабавна връзка.

Кимнах. Искаше ми се да му отговоря, че съм напълно наясно как интернет е променил света. Все пак бях сред прегазените от него. Вместо това заявих:

— Затова сме тук.

Прекарахме още десет минути с О'Конър и разгледахме различни уебсайтове на правни кантори, които фирмата проектираше и хостваше. Те варираха от елементарен хоумпейдж, съдържащ информация за връзка, до многостепенен сайт със снимки и биографии на всички адвокати в кантората, история и прессъобщения за нашумели дела, интерактивни медии и видеозаписи на юристи, съобщаващи на зрителите, че са най-добрите в бранша.

След като приключихме в лабораторията, Чавес отключи друга врата и излязохме в нов коридор, водещ към асансьор. За да го повика, тя отново използва електронната карта.

— Сега ще ви заведе долу в бункера. Там са нашият МОЦ, основните съоръжения и сървърната ферма, с която осигуряваме колокационни услуги.

За пореден път не успях да се съържа.

— МОЦ ли?

— Мрежов оперативен център — преведе Чавес. — Това всъщност е сърцето на фирмата.

Когато се качихме в асансьора, ни обясни, че формално ще се спуснем само един етаж, но това било на шест метра под земята. Дълбоко изкопаното в пустинята подземие правело бункера непристъпен и за хора, и за природните стихии. Пътуването с асансьора ни отне близо трийсет секунди и се зачудих дали се движи

толкова бавно, за да накара евентуалните клиенти да си помислят, че се спускат в центъра на земята.

— Има ли стълбище? — поинтересувах се.

— Да, има — отвърна Чавес.

Когато стигнахме и вратата се отвори, пред нас се разкри пространство, което тя определи като осмоъгълник. От тази осмостенна чакалня, освен асансьора, излизаха четири врати. Чавес посочи една от тях.

— Нашият МОЦ, главната мрежова зала и колокационната контролна зала, която води към сървърната ферма. Ще надникнем в мрежовия оперативен център и колокационния център, но само служителите с пълен достъп могат да влизат в мрежовата зала.

— Защо?

— Оборудването е прекалено важно и в основната си част е патентовано. Не го показваме на всеки, даже на най-старите си клиенти.

Пъхна картата в заключващото устройство на вратата на МОЦ и влязохме в тясно помещение, в което едва се побирахме и тримата.

— Във всяка зала в бункера се влиза през херметична система. Когато отворя с картата външната врата, задействам алармен сигнал вътре. В момента служителите могат да ни видят и да задействат аварийното блокиране, ако решат, че сме нарушители.

Махна с ръка към камерата на тавана и пъхна картата в четеца на следващата врата.

Мрежовият оперативен център се оказа малко разочароващ. Очаквах ракетен център на НАСА, а стояхме пред две редици компютри, на които трима служители наблюдаваха мултиплексни екрани, показващи дигитални и видео изображения. Нашата водачка обясни, че следят електрическата система, температурата, трансферната скорост и всички други измерими аспекти на услугите, предоставяни от Уестърн Дейта, както и двестата камери из сградата.

Всичко това изглеждаше много внушително, ала нищо не ми се струваше зловец или свързано с неизвестния извършител. Никой не ми приличаше на Бакенбарда. Никой не ахна, когато ме видя. Всички имаха доста отегчен вид от рутинната поява на евентуални клиенти, развеждани из сградата.

Не зададох никакви въпроси и търпеливо изчаках Чавес да продължи рекламната си реч, обръщайки се главно към Рейчъл, ИТ специалистка на адвокатската кантора. Докато поглеждах към служителите, които усърдно избягваха да забелязват присъствието ни, имах усещането, че всичко това е рутинно до театралност и че когато картата на Чавес е задействала алармения сигнал, те са скрили пасиансите от екраните си, затворили са комиксите и са се изпънали мирно, преди да минем през втората врата. Когато в сградата нямаше външни хора, херметичните шлюзове може би просто стояха отворени.

— Искате ли да отидем във фермата? — попита накрая Чавес.

— Естествено — отвърнах аз.

— Ще ви предам на нашия ГТ, който ръководи информационния център. Налага ми се да проведе още един кратък разговор по телефона, но после ще се върна да ви взема. С господин Карвър ще сте в добри ръце. Той е и нашият ГЕС.

Лицето ми вероятно издаваше, че съм объркан и се каня да задам въпрос.

— Главен технолог и главен експерт по сигурността — отговори Рейчъл, преди да успея да попитам.

— Да — потвърди Чавес. — Той е нашето плашило.

Минахме през поредния шлюз и влязохме в информационния център — слабо осветена зала, подобна на МОЦ, само че с три бюра, всяко с мултиплексен екран. На двете съседни седяха двама младежи, а на третото нямаше никого. Вляво от тях видях отворената врата на кабинет. Бюрата бяха разположени срещу два големи прозореца и стъклена врата, гледащи към просторно ярко осветено помещение с няколко редици сървърни кули. В уебсайта имаше снимка на тази зала. Фермата.

Двамата мъже се завъртяха на столовете си, за да ни погледнат, но почти незабавно се върнаха към работата си. За тях това беше поредният цирк. Носеха ризи и вратовръзки, макар че повече щяха да им отиват тениски и дънки.

— Кърт, мислех, че господин Карвър е в центъра — рече Чавес.

Единият от младежите пак се завъртя към нас — кръглолик хлапак на не повече от двайсет и пет, със смехотворен опит за брада.

Беше подозрителен горе-долу колкото цветя на сватба.

— Отиде във фермата да провери сървър седемдесет и седем. Получихме някакъв странен сигнал за него.

Чавес се приближи до пустото бюро, вдигна вградения в него микрофон и натисна бутона на ствола му.

— Господин Карвър, бихте ли се откъснали за няколко минути, за да разкажете на гостите ни за информационния център?

Няколко секунди не последва отговор и тя направи нов опит.

— Чувате ли ме, господин Карвър?

Изтекоха още няколко секунди и от монтирания на тавана високоговорител се разнесе дрезгав глас:

— Да, идвам.

Чавес се обърна към нас с Рейчъл и си погледна часовника.

— Добре. Той ще поеме тази част от обиколката ви и аз ще ви взема след двайсетина минути. С това обиколката ще приключи, освен ако нямате конкретни въпроси за сградата и нашите услуги.

Понечи да си тръгне, но очите ѝ за миг се спряха върху кашончето на стола пред свободното бюро.

— Тези вещи на Фред Стоун ли са? — попита Чавес, без да поглежда двамата младежи.

— Аха — потвърди Кърт. — Не успя да си вземе всичко. Събрахме ги и мислехме да му ги занесем. Ама вчера забравихме.

Чавес се намръщи само за секунда, после се обърна към вратата и излезе. Ние с Рейчъл останахме да чакаме. Накрая видях през стъклото мъж с бяла лабораторна престилка, който се приближаваше по една от пътеките между редиците сървърни кули. Висок, слаб и поне петнайсет години по-възрастен от Бакенбарда. Знаех, че човек може да се дегизира като по-стар. Но също като с по-малкото тегло, трудно можеш да станеш по-млад и нисък. Рейчъл незабелязано ми отпрати въпросителен поглед. Поклатих леко глава. „Не е той“.

— Ей го и наш'то плашило — обяви Кърт.

Обърнах се към него.

— Защо го наричате така? Защото е мършав ли?

— Щото пази фермата от 'сичките мръсни гадни птици.

Канех се да попитам какво иска да каже, когато Рейчъл пак осветли невежеството ми.

— Хакери, тролове, вирусносители. Той отговаря за сигурността на информационната ферма.

Кимнах. Мъжът с лабораторната престилка стигна до стъклената врата и се пресегна към невидимата ключалка вдясно от него. Чух металическо изщракване и той с плъзгане отвори вратата, влезе, затвори я и провери дали се е заключила. От сървърната зала ме лъхна студен въздух. Забелязах, че до вратата има електронен четец за длани — достъпът до самата ферма изискваше нещо повече от обикновената електронна карта. Над четеца беше монтирана кутия със стъклена вратичка, в която имаше два противогаса.

— Здравейте, аз съм Уесли Карвър, главен технолог на Уестърн Дейта.

Подаде ръка първо на Рейчъл, която я стисна и му се представи. После се ръкува и с мен и каза:

— Значи Йоланда ви е оставила на мен, така ли?

— Каза, че ще се върне да ни вземе след дващсет минути — отвърнах.

— Е, тогава ще се опитам да ви забавлявам през това време. Запознахте ли се с дежурната смяна? Това са Кърт и Мазу, нашите главни администратори. Те ръководят нещата тук, докато аз се мотая из фермата и преследвам хората, които си мислят, че могат да превземат стените на двореца.

— Хакерите ли? — попита Рейчъл.

— Да. Нали разбирате, такива места са предизвикателства за хората, които си нямат друга работа. Непрекъснато трябва да сме нащрек. Засега се справяме. Докато сме по-добри от тях, няма да има проблеми.

— Радвам се да го чуя — обадох се аз.

— Обаче всъщност не сте дошли да чуете това. Тъй като Йоланда ми е предала жезъла, ще ви разкажа малко за това какво правим тук, искате ли?

Рейчъл му кимна.

— Да, ако обичате.

Карвър се обърна към прозорците на сървърната зала.

— Това тук всъщност е сърцето и мозъкът на звяра. Сигурен съм, че Йоланда вече ви е обяснила — информационното съхранение, колокацията, сухият док, както искате го наречете, е главната услуга,

която предлагаме в Уестърн Дейта. О'Конър и неговите момчета от отдел „Уебдизайн и хостинг“ може и добре да си вършат работата, обаче никъде другаде няма да намерите нещо като това тук долу.

Кърт и Мазу си кимнаха и удариха юмруци. А бе — хлапета.

— Никой друг аспект на дигиталния делови свят не се развива толкова светкавично — продължи Карвър. — Сигурно, чисто съхранение и достъп до жизненоважни фирмени записи и архиви. Модерна и надеждна връзка. Ето какво предлагаме. Освобождаваме ви от необходимостта сами да изградите тази инфраструктурна мрежа. Предлагаме предимството на собствената ни директна, високоскоростна опорна интернет система. Защо да я изградите в задната стаичка на фирмата си, когато може да я имате тук, със същия достъп, без излишни разходи и усилия да я управлявате и поддържате?

— Вече ни убедиха в това, господин Карвър — каза Рейчъл. — Затова сме тук, затова разглеждаме и други фирми. Бихте ли ни разказали малко за фирмата и вашия персонал? Защото точно това ще определи избора ни. Няма нужда да рекламирате продукта. Трябва да ни убедите в хората, на които поверяваме нашата информация.

Допадна ми това, че отдалечава разговора от техниката и го насочва към хората. Карвър вдигна показалец.

— Точно така. Винаги всичко се свежда до хората, нали?

— Обикновено — съгласи се Рейчъл.

— Тогава ми позволете накратко да ви разкажа какво имаме тук и после може да се оттеглим в кабинета ми, за да обсъдим въпроса за персонала.

Мина покрай бюрата и застана точно пред големите прозорци, които гледаха към сървърната зала. Ние го последвахме.

— Проектирах информационния център с оглед на най-новите технологии и системи за сигурност. Това, което виждате пред себе си, е нашата сървърна зала. Фермата. Големите продълговати кули побират около хиляда индивидуални сървъра, с които нашите клиенти имат пряка връзка. Това означава, че ако подпишете договор с Уестърн Дейта, вашата фирма ще има собствен сървър или сървъри в тази зала. Информацията ви няма да се смесва в сървъра с тази на друга компания. Получавате собствен сървър със стомегабитова връзка. Това ви осигурява моментален достъп до съхраняваната тук информация, където и да се намирате. Позволява ви периодично или незабавно

архивиране. Ако се налага, всеки удар по клавиш на ваш компютър в... къде се намира фирмата ви?

— В Лас Вегас — отвърнах аз.

— Тогава нека е в Лас Вегас. И какъв е бизнесът ви?

— Правна кантора.

— А, поредната правна кантора. Тъй че, ако се налага, всеки удар по клавиш на компютър във вашата кантора може незабавно да се архивира и съхрани тук. С други думи, никога няма да изгубите нищо. Нито знак. Компютърът в Лас Вегас може да бъде поразен от мълния, но последната написана на него дума ще се пази на сигурно място при нас.

— Е, да се надяваме, че няма да се стигне дотам — усмихна се Рейчъл.

— Няма, разбира се — бързо и сериозно отвърна Карвър. — Просто ви обяснявам параметрите на предлаганите от нас услуги. А сега, за сигурността. Каква полза да архивирате всичко тук, ако не е в безопасност?

— Абсолютно — съгласи се Рейчъл и мина пред мен до прозореца.

Разбрах, че иска да осъществи пряка връзка с Карвър. Нямах нищо против. Отстъпих половин крачка назад и ги оставих един до друг пред прозореца.

— Вижте, тук става дума за две различни неща — продължи Карвър. — За сигурността на сградата и безопасността на информацията. Първо да поговорим за сградата.

Повтори много от нещата, които вече бяхме чули от Чавес, ала Рейчъл не го прекъсна. Накрая стигна до информационния център и ни съобщи нещо ново.

— Тази зала е напълно обезопасена. Първо, всички стени, подът и таванът са от шейсетсантиметров лят бетон, двойно подсилен и с каучукова мембрана, пазеща го от течове. Тези прозорци са от противоударно и бронебойно ламинирано стъкло. Може да стреляте по него с двуцевка и сигурно само ще пострадате от рикошета. Тази врата е единственият вход и изход и се отваря с биометрично сканиране на дланта.

Посочи устройството до стъклената врата.

— Достъп до сървърната зала имат само сървърните администратори и ръководният персонал. Биометричният скенер отключва вратата, след като прочете и потвърди три различни характеристики — отпечатък, вени и форма на дланта. Освен това проверява пулса. Така никой не може да ми отреже ръката и да я използва, за да проникне в сървърната ферма.

Карвър се усмихна, ала ние с Рейчъл не реагирахме.

— Ами при извънредни ситуации? — попитах аз. — Възможно ли е някой да остане заключен вътре?

— Не, разбира се. Отвътре просто натискате освобождаващ бутон, който отваря ключалката. После плъзгате вратата. Системата има за цел да не допуска нарушители, не да затваря хора вътре.

И ме погледна, за да се увери, че разбирам. Кимнах.

Карвър се отдръпна назад и посочи трите дигитални температурни датчика над централния прозорец на сървърната зала.

— Температурата във фермата е деветнайсет градуса. Разполагаме с резервен източник на електроенергия и охлаждаща система. Що се отнася до пожарната безопасност, използваме тристепенна защита. Имаме стандартна СМРЗД с...

— Какво е СМРЗД? — полюбопитствах аз.

— Система за много ранно засичане на дим с лазерни детектори. В случай на пожар СМРЗД задейства поредица от аларми, а накрая и инсталация за сухо гасене.

Карвър посочи редица червени резервоари на задната стена.

— Това са нашите резервоари с въглероден диоксид. В случай на пожар въглеродният диоксид нахлува в залата и потушава пламъците, без да повреди електрониката и информацията на клиентите.

— Ами хората? — попитах аз.

Той отново се отдръпна назад от Рейчъл, за да ме погледне.

— Много точен въпрос, господин Макавой. Тристепенната алармена система дава на персонала в сървърната зала шейсет секунди, през които да я напуснат. Освен това правилникът за работа в залата изисква всеки да носи дихателна маска в случай на НТО.

Извади от джоба на престилката си противогаз, подобен на двата закачени до вратата.

— Какво е НТО?

— Най-тежки обстоятелства — преведе Рейчъл.

Главният технолог прибра дихателната маска в джоба си.

— Да видим, какво друго мога да ви разкажа? Ние сами произвеждаме сървърните стойки в работилницата до склада в бункера. Имаме голям запас от сървъри и съответната електроника и можем да задоволим всички нужди на клиентите си. В състояние сме да заменим всяка част във фермата в рамките на един час след нейното дефектиране. Нашата надеждна и безопасна инфраструктурна мрежа обхваща цялата страна. Имате ли въпроси по този аспект на дейността ни?

Аз нямах, защото общо взето бях на „вие“ с техниката. Рейчъл обаче кимна, че е разбрала, а после каза:

— Значи всичко пак се свежда до хората. Колкото и добре да сте построили капана за мишки, всичко винаги се свежда до хората, които работят с него.

Карвър вдигна ръка към брадичката си и кимна. Гледаше към сървърната зала, но виждах отражението на лицето му в дебелото стъкло.

— Хайде да отидем в кабинета ми, за да обсъдим тази страна от нашата дейност.

Последвахме го. Пътьом надникнах в кашончето върху стола на свободното бюро. По-голямата част от съдържанието му явно се състоеше от лични вещи. Списания, роман от Уилям Гибсън, кутия цигари „Американ Спирит“, чаша за кафе със снимка от „Стар Трек“, пълна с химикалки, моливи и евтини запалки. Имаше и няколко флаша, връзка ключове и айпод.

Влязохме в кабинета, Карвър затвори вратата и ни посочи два стола пред стъклената маса, която използваше за бюро. На стойка с въртящо се рамо имаше два десетинчов монитор и той го отмести, за да ни вижда. Под стъклото на бюрото забелязах втори, по-малък екран, който показваше картина от сървърната зала. Мазу току-що беше влязъл във фермата и вървеше между редиците сървърни кули.

— Къде сте отседнали? — попита главният технолог, докато минаваше зад работната си маса.

— В „Меса Верде“ — отвърнах аз.

— Хубав хотел. В неделя дават страхотни обеда.

Седна на стола си и заяви:

— Искате да поговорим за хората. — Гледаше Рейчъл в очите.

— Да. Благодаря за обиколката на сградата, но честно казано, дойдохме за друго. Всичко, което ни показахте с госпожа Чавес, може да се види във вашия уебсайт. Тук сме, за да придобием представа за хората, с които евентуално ще работим и на които ще поверим нашата информация. Жалко, че не успяхме да се запознаем с Деклън Макгинис. Честно казано, това малко ни разколебава. Не получихме правдоподобно обяснение за тенекията, която ни върза.

Карвър вдигна ръце в знак, че се предава.

— Йоланда няма право да обсъжда въпроси, свързани с личния състав.

— Надявам се, че разбирате нашето положение — продължи Рейчъл. — Дойдохме да установим връзка, а човекът, който трябваше да е тук, отсъства.

— Напълно ви разбирам. Но ви уверявам, че макар Деклън да е директор на фирмата, състоянието му с нищо не може да повлияе на дейността ни. Той просто си взе няколко дни отпуска.

— Е, това е смущаващо, понеже е третото различно обяснение, което получаваме. И не прави добро впечатление.

Карвър кимна и тежко въздъхна.

— Ако можех да ви кажа повече, щях да го направя. Но разберете, ние тук продаваме поверителност и безопасност. И това започва със собствения ни личен състав. Ако не приемате това обяснение, може би ние не сме фирмата, която търсите.

Беше теглил чертата. Рейчъл капитулира.

— Добре, господин Карвър. Тогава ни разкажете за хората, които работят при вас. Информацията, която евентуално ще съхраняваме тук, е от извънредно деликатен характер. Как ще гарантирате сигурността й? Видях вашите двама... как ги наричате, сървърни администратори ли? Видях ги и трябва да призная, че ми приличат тъкмо на такива хора, от каквито защитавате фирмата си.

Той се усмихна широко и кимна.

— Честно казано, Рейчъл... може ли да ви наричам Рейчъл?

— Моля.

— Честно казано, когато Деклън е тук и знам, че ще идват на обиколка перспективни клиенти, обикновено пращам онези двамата да пушат навън. Само че действителността в нашата фирма и във външния свят е такава — тези младежи са най-способните в бранша.

Откровен съм с вас. Да, няма съмнение, че някои наши служители са се занимавали с хакерство и са правили бели, преди да постъпят при нас. Понякога само лукава лисица може да пипне лукава лисица или поне да разбира начина ѝ на мислене. Но криминалното минало и склонности на всеки служител тук грижливо се проверяват, както и характерът и психологическите им особености.

— Наш служител никога не е нарушавал фирмените правила, нито своеволно е прониквал в информация на клиент, ако това ви безпокои — продължи той. — Ние не проверяваме само годността на кандидата за съответното място. Внимателно наблюдаваме хората си и впоследствие, когато почнат работа при нас. Може да се каже, че ние сами сме си най-добрите клиенти. Всеки удар по клавиш в тази сграда се архивира. Можем да следим какво прави служителят в реално време или какво е правил във всеки даден момент. И редовно използваме тези две възможности на случаен принцип.

С Рейчъл едновременно кимнахме. Но знаехме нещо, което Карвър или не подозираше, или ловко скриваше. Някой тук *все пак* беше прониквал в информация на клиент. Убиец, който дебнеше плячката си в дигиталните полета на фермата.

— Какво се е случило с човека, който е работил там? — попитах и посочих с палец външното помещение. — Струва ми се, споменаха, че се казвал Фред. Явно е напуснал и всичките му вещи са опаковани. Защо си е тръгнал, без да ги вземе?

Карвър се поколеба. Виждах, че е предпазлив.

— *Още*, господин Макавой. *Още* не ги е взел. Но ще го направи — затова сме му ги приготвили.

Забелязах, че за него продължавам да съм „господин Макавой“, докато с Рейчъл беше минал на малко име.

— Уволнихте ли го? Какво е направил?

— Не, не сме го уволнили. Напусна по неизвестни причини. Не дойде на смяна в петък вечер и ми прати имейл, че напускал, за да се занимава с други неща. Това е всичко. Тия хлапета много се търсят. Предполагам, че някой конкурент е примамил Фреди. Ние плащаме добре, обаче другаде винаги може да дават повече.

Кимнах, сякаш съм напълно съгласен, ала си мислех за съдържанието на кашона и още някои подробности. От ФБР идват и

разпитват за уебсайта „Труп в багажника“. Това се случва в четвъртък. В петък Фреди напуска, без дори да си прибере айпода.

Ами Макгинис? Канех се да попитам дали неговото изчезване е свързано с внезапното напускане на Фреди, но ме изпревари алармата на шлюза. Екранът под стъкленото бюро на Карвър автоматично превключи на камерата в шлюза. Видях Йоланда Чавес — връщаше се да ни вземе. Рейчъл се наведе напред и неволно придаде настойчивост на въпроса си.

— Каква е фамилията на Фреди?

Сякаш помежду им имаше предписано буферно пространство, Карвър се отдръпна на разстояние, равно на приближаването на Рейчъл. Тя продължаваше да се държи като агент: задаваше директни въпроси и очакваше пълни отговори заради авторитета на Бюрото.

— Защо питате за фамилията му? Той вече не работи тук.

— Просто така...

Беше я приклецил. Нямах верен отговор, поне от негова гледна точка. Самият ѝ въпрос хвърляше подозрение върху мотивите ни. Добре, че ни спаси Чавес, която подаде глава в кабинета и попита:

— Е, готови ли сме?

— Готови сме — отвърна Карвър. Не сваляше очи от Рейчъл. — Имате ли други въпроси, на които мога да отговоря?

Рейчъл ме погледна. Поклатих глава и казах:

— Като че ли видяхме всичко, което ни трябваше. Благодаря ви за информацията и обиколката.

— Да, и аз ви благодаря — включи се Рейчъл. — Фирмата ви е много внушителна.

— Тогава ще ви кача горе и ще ви заведа при представител на счетоводството, ако желаете — каза Чавес.

Рейчъл стана и се обърна към вратата. Отместих стола си назад и също станах. Още веднъж благодарих на Карвър и му протегнах ръка над бюрото.

— Беше ми приятно да се запознаем, Джек — каза той. — Надявам се пак да се видим.

Кимнах. Бях влязъл в списъка с малките имена.

— И аз.

В колата беше като в пещ. Бързо завъртях ключа, настроих климатика на максимум и отворих своя прозорец, докато купето се поохлади.

— Какво мислиш? — политах Рейчъл.

— Първо да се махнем отгук.

— Добре.

Воланът опари ръцете ми. Изкарах колата на заден, като използвах само възглавничката на лявата си длан. Но не потеглих веднага към изхода, а към отсрещния ъгъл на паркинга и направих обратен завои зад сградата на Уестърн Дейта.

— Какво правиш? — попита Рейчъл.

— Просто искам да видя какво има тук. Имаме право. Ние сме перспективни клиенти, нали така?

Докато обръщах и се насочвах към изхода, зърнах задната стена на сградата. Още камери. И врата. Пейка под малък навес. От двете ѝ страни имаше пепелници с пясък, а на пейката седеше сървърният администратор Мазу. Пушеше.

— Пушалнята — каза Рейчъл. — Сега доволен ли си?

Махнах на Мазу през отворения прозорец и той ми кимна. Продължихме към портала.

— Нали работеше в сървърната зала? Видях го на екрана на Карвър.

— Е, когато зависимостта те призове...

— Представяш ли си, да излезеш тук посред лято само за да пушиш? Направо ще се изпържиш, въпреки навеса.

— Нали затова произвеждат защитните кремове с висок фактор.

Щом излязохме на шосето, затворих прозореца. Уестърн Дейта вече не се виждаше и реших, че спокойно мога да повтора въпроса си.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че за малко не се издъних. А може и да съм се издънила.

— Имаш предвид накрая ли? Според мен всичко е наред. Чавес ни спаси. Само не бива да забравяш, че вече нямаш служебна карта, която ти отваря всички врати и кара хората да треперят и да отговарят на въпросите ти.

— Мерси, Джак. Няма да го забравя.

Осъзнах, че е прозвучало грубо.

— Извинявай, Рейчъл. Не исках да кажа...

— Няма проблем. Знам какво искаше да кажеш. Просто съм докучлива, защото си прав и го разбирам. Не съм такава, каквато бях допреди едно денонощие. Сигурно трябва пак да се уча на обноски. Свършено е с времето, когато прегазвах хората със сила и могъщество.

Погледна през прозореца, за да скрие лицето си от мен.

— Виж, в момента не ме вълнуват обноските ти. А интуицията ти. Какво мислиш за Карвър и останалите? Какво ще правим сега?

Рейчъл отново завъртя глава към мен.

— Повече ме интересуват онези, които не видяхме там.

— Фреди ли имаш предвид?

— И Макгинис. Трябва да разберем кой е този Фреди, дето е напуснал, и каква е връзката с Макгинис.

Кимнах. Бяхме на една и съща страница.

— Смяташ, че има връзка между напускането на Фреди и отсъствието на Макгинис, така ли?

— Ще узнаем едва когато разговаряме и с двамата.

— Да, но как ще ги намерим? Даже не знаем фамилията на Фреди.

Тя се поколеба, после каза:

— Мога да опитам да се обадя тук-там, да видя дали някой още иска да разговаря с мен. Сигурна съм, че когато миналата седмица са отишли във фирмата със съдебната заповед, са взели списък на всички служители. Това е стандартна процедура.

Реших, че надеждите ѝ са напразни. В бюрокрацията на органите напускането е окончателно. Та какво остава за ФБР. Редиците на Бюрото са толкова стегнати, че в тях не могат да проникнат дори истински ченгета. Помислих, че е крайно време Рейчъл да се пробуди, ако наистина смята, че старите ѝ другари ще разговарят с нея, ще проверят имената и ще ѝ съобщят информацията. Скоро щеше да открие, че е навън — и гледа вътре през петнайсетсантиметрово стъкло.

— Ами ако не се получи?

— Тогава не знам — отсеке тя. — Предполагам, че ще трябва да го направим по стария начин. Връщаме се, седим и чакаме приятелчетата на Фреди да си тръгнат от работа. Или ще ни отведат при него, или можем да им измъкнем адреса му.

Този план ми хареса. Само дето не бях сигурен, че ще го открием. Имах предчувствието, че Фреди е духнал.

— Идеята ти ми допада, но нещо ми подсказва, че Фреди отдавна го няма. Че не само е напуснал. Че е изчезнал.

— Защо?

— Погледна ли в онова кашонче?

— Не, бях прекалено ангажирана да ангажирам вниманието на Карвър. Ти трябваше да погледнеш.

Това беше нещо ново за мен, но се усмихнах. За пръв път забелязвах, че ме третира като партньор.

— Нима? С това ли се занимаваше там долу?

— Абсолютно. Какво имаше в кашончето?

— Неща, които не зарязваш, ако просто напускаш работа. Цигари, флашове и айпод. За хлапетиите на тази възраст айподът е незаменим. А и хронологията на събитията. ФБР се появява във фирмата и на другия ден той изчезва. Струва ми се, че няма да го открием в Мейса.

Рейчъл не отговори. Погледнах я и видях, че челото ѝ е намръщено.

— За какво си мислиш?

— Че сигурно си прав. Й това ме навежда на заключението, че трябва да повикаме специалистите. Както казах, сигурно вече имат името му и могат бързо да го проверят. Ние само се разтакаваме на празни обороти.

— Още не, Рейчъл. Нека поне да видим какво ще успеем да открием днес.

— Това не ми харесва. Трябва да им се обадим.

— Още не.

— Виж, ти направи връзката. Каквото и да се случи, ще ти отдадат дължимото.

— Това не ме интересува.

— Тогава защо го правиш? Не ми казвай, че пак е задето ти взеха репортажа. Не го ли преживя вече?

— Ти преживя ли факта, че вече не си агент?

Тя не отговори и отново се загледа през прозореца.

— Също като мен — продължих аз. — Това е последният ми репортаж и е важен. Пък и така може да си осигуриш обратен билет за

ФБР. Ако разкриеш неизвестния извършител, ще те върнат на работа.

Рейчъл поклати глава.

— Джак, ти нищо не знаеш за Бюрото. Там няма отменени решения. Аз напуснах, защото ме заплашиха със съдебно преследване. Не разбираш ли? Мога да открия Осама бен Ладен, скрит в пещера в Грифит Парк, и пак няма да ме върнат на работа.

— Добре, добре. Извинявай.

Продължихме в мълчание. Скоро видях отдясно ресторант — „Роузис Барбекю“. Беше рано за обяд, но след напрежението да се представям за друг през последния час бях изгладнял. Отбих.

— Хайде да хапнем, да се обадим тук-там и после да се върнем и да почакаме Кърт и Мазу да си тръгнат — предложих.

— Дадено, партньоре — съгласи се Рейчъл.

[1] ЗЗО — Закон за здравното осигуряване. СОКС — Закон за реформата на отчетността в публичните компании и защитата на инвестициите „Сарбанес-Оксли“. РП — Ревизионен правилник. — Б.пр. ↑

15. ФЕРМАТА

Карвър седеше в кабинета си и превключваше камерите. Над сто изгледа от сградата и околността. Всички под негово управление. В момента въртеше външната камера, монтирана на един от горните предни ъгли на постройката. Като движеше обектива и настройваше фокуса, можеше да следи движението по Макелипс Роуд.

Не му отне много време да ги забележи. Знаеше, че ще се върнат. Разбираше от мисловни процеси.

Макавой и Уолинг бяха паркирали до стената пред обществения склад. Наблюдаваха Уестърн Дейта, докато той наблюдаваше тях. Само че Карвър не го правеше толкова очевидно.

Поигра си с идеята да ги остави да се пържат там. Да почака още, преди да им даде каквото искат. Ала после реши да задейства нещата. Вдигна слушалката и набра три цифри.

— Мазу, ела за малко, ако обичаш. Отключено е.

Остави телефона и зачака. Младежът отвори вратата, без да чука, и влезе.

— Затвори — нареди Карвър.

Младият компютърен гений се подчини, после се приближи до работната маса.

— Какво има, шефе?

— Искам да занесеш на Фреди кашона с вещите му.

— Нали каза, че бил духнал?

Карвър го погледна. Някой ден щеше да вземе на работа човек, който не възразяваше срещу всяка негова дума.

— Казах, че може да е духнал. Но това не е от значение. Ония хора, дето идваха днес, видяха кашона на проклетото му бюро и разбраха, че или сме уволнили някого, или имаме проблем с течеството. И в двата случая това не внушава доверие в перспективните ни клиенти.

— Разбирам.

— Хубаво. Тогава вземи кашона, стегни го на багажника на мотоциклета си и го закарай в склада на Фреди. Знаеш къде е, нали?

— Да, ходил съм.

— Добре тогава, върви.

— Но с Кърт сме започнали да разглобяваме трийсет и седма, за да видим откъде идва прегряването.

— Той ще се справи и сам. Искам да занесеш кашона.

— И после пак ли да бия целия този път?

Карвър си погледна часовника. Мазу намекваше да го освободи за останалата част от работния ден. Той и не подозираше нещо, което шефът му вече знаеше — младежът нямаше да се върне, поне днес.

— Добре — отвърна Карвър, като се престори на ядосан, че са го приклезили. — Освобождавам те за днес. Побързай, преди да съм се отказал.

Мазу излезе. Карвър напрегнато наблюдаваше камерите в очакване да го проследи, когато се качи на любимия си мотоциклет. Сякаш се бави цяла вечност, докато стигне до паркинга. Главният технолог си затананика. Върна се към старата си вярна подкрепа, песента на Дорс, прониквала във всички кътчета на живота му, откакто се помнеше. Скоро тихо запя двата си любими стиха и се усети, че ги повтаря все по-бързо и по-бързо, вместо да продължи с текста.

Убиец на пътя те чака и мислите му като жаба скачат
Убиец на пътя те чака и мислите му като жаба скачат
Убиец на пътя те чака и мислите му като жаба скачат
Убиец на пътя те чака и мислите му като жаба скачат
Ако го качиш на автостоп...

Накрая Мазу се появи в кадър и почна да нагласява кашончето върху малкия багажник зад седалката. Пушеше цигара и Карвър видя, че е изгоряла почти до филтъра. Това обясняваше забавянето. Младежът беше отишъл на пейката зад сградата, може би, за да побъбри с другите пушачи.

Кашонът най-после бе здраво завързан за багажника. Мазу хвърли фаса, сложи си каската, яхна мотора и излезе през отворения портал.

Карвър го проследи по целия път, после насочи камерата към обществения склад. Макавой и Уолинг бяха забелязали кашона и се бяха хванали на въдицата. Репортерът потегляше след мотоциклетиста.

16. ТЪМНО ВЛАКНО

Бяхме намерили сенчесто място до предната стена на един обществен склад и тъкмо се бяхме приготвили за дълго, потно и безплодно чакане, когато извадихме късмет. От портала на Уестърн Дейта излезе мотоциклетист и пое на запад по Макелипс Роуд. Нямахме как да разберем кой е, защото носеше каска, но с Рейчъл познахме кашона, стегнат с ластици на багажника.

— Проследи кашона — нареди Рейчъл.

Запалих двигателя и бързо потеглих по Макелипс. Следенето на мотоциклет с евтина кола под наем не отговаряше на представата ми за добър план, но нямахме алтернатива. Настъпих газта и бързо се доближих на стотина метра от кашона.

— Не се приближавай много! — възбудено възкликна Рейчъл.

— Не се приближавам, само се опитвам да го настигна.

Тя нервно се наведе напред и опря длани на таблото.

— Така няма да се получи. И с четири периодично разменящи се коли е трудно да следиш мотор, а само с една ще е истински кошмар.

Вярно си беше. Моторите с лекота лавират между автомобилите. Повечето мотоциклетисти явно презират самата идея за пътна маркировка.

— Искаш ли да спра и ти да седнеш зад волана?

— Не, просто прави каквото можеш.

През следващите десет минути успях да не изостана от кашона, въпреки постоянно спирация и потеглящ трафик. След това пак извадихме късмет — мотоциклетът зави по един изход за магистралата и се качи на Двеста и втора към Финикс. Там нямах проблем да поддържам дистанцията. Цели петнайсет километра се движехме с превишена скорост. Следвах го през две ленти и на стотина метра назад. След петнайсет минути той отби по шосе 10, а после по шосе 17 през сърцето на Финикс.

Рейчъл задиша по-спокойно и се отпусна назад на седалката си. Дори реши, че сме се прикрили достатъчно добре, и ми каза да ускоря,

за да разгледа по-отблизо мъжа на мотора.

— Това е Мазу — заключи след малко. — Познах го по дрехите.

Втренчих се в мотоциклетиста. Не бях сигурен. Не бях запомнил в такива подробности видяното в бункера. Рейчъл обаче беше — едно от нещата, които я правеха толкова добра в нейната област.

— Щом казваш. Според теб къде отива?

Отново поизостанах, за да не ни забележи.

— Носи кашона на Фреди.

— Знам. Но защо точно сега?

— Може да е в обедна почивка, а може и да е свършил за днес. Има много обяснения.

Нещо във версията ѝ ме смущаваше, ала нямах време да мисля за това. Моторът пресече четири ленти пред мен и се насочи към следващия изход. Повторих маневрата и завих след него, като оставих една кола помежду ни. Хванахме зелен светофар и продължихме на запад по Томас Роуд. Съвсем скоро навлязохме в район със складове, в който малки фирми и художествени галерии се опитваха да завладеят територия, явно отдавна изоставена от промишлени производители.

Мотористът спря пред едноетажна тухлена сграда и слезе от мотора. Спрях до тротоара на половин пряка от сградата. Нямах почти никакъв трафик и наоколо не бяха паркирани много автомобили. Младежът обаче изобщо не се оглеждаше за преследвачи. Свали си каската — наистина беше Мазу — и я преметна на фара. После откачи ластиците, вдигна кашона от багажника и го понесе към голяма плъзгаща се врата отстрани на постройката.

На верига висеше кръгла тежест като онези, които поставят на щангите. Мазу я хвана и удари с нея по вратата: чух трясъка от половин пряка, при затворени прозорци. Младежът зачака, ние също, ала никой не отвори. Мазу отново блъсна тежестта във вратата и постигна аналогичен отрицателен резултат. Заобиколи до голям прозорец, толкова мръсен, че нямаше нужда от щори, изтърка част от мръсотията с длан и надникна вътре. Нямах представа дали е видял някого, но се върна при вратата и я удари за трети път. Накрая явно му писна, защото хвана bravата и натисна вратата. За негова и наша изненада тя с лекота се плъзна настрани. Оказа се отключена.

Мазу се поколеба и за пръв път се огледа. Погледът му не спря върху колата ми, а бързо се върна върху отворената врата. Чухме го да

вика Фреди. След няколко секунди влезе и затвори вратата.

— Какво мислиш? — попитах аз.

— Мисля, че трябва да влезем и ние. Фреди очевидно го няма и кой знае дали Мазу ще заключи, или пък ще реши да вземе нещо важно за следствието. В такава неконтролирана ситуация трябва да сме на място.

Превключих на скорост и изминах оставащата половин пряка до сградата. Рейчъл изскочи навън и забърза към плъзгащата се врата още преди да успея да паркирам. Последвах я.

Тя откряна вратата, колкото да се вмъкнем, и забърза напред в сумрака. Последвах я.

През пет-шест метра в просторното помещение се издигаха стоманени колони, които носеха покрива. Стени от гипсокартон го разделяха на участъци за живот, работа и физически упражнения. Забелязах лежанка с щангите, от които идваше чукалото на вратата. Имаше също баскетболен кош и поне половин игрище място. Понататък видях скрин и неоправено легло. До една от вътрешните стени имаше хладилник и маса с микровълнова фурна, но не и мивка, печка и каквото и да е друго, напомнящо кухня. Мазу беше оставил кашончето на масата до микровълновата, ала от самия него нямаше и следа.

Настигнах Рейчъл до една от преградите от гипсокартон и до външната стена видяхме работно място. На лавици над бюрото имаше три екрана, под него — компютър. Клавиатурата обаче липсваше. Лавиците бяха задръстени с компютърна литература, кутии от софтуер и електронни части. Мазу го нямаше и там.

— Къде се е дянал? — прошепнах.

Рейчъл вдигна ръка да замълча, отиде до бюрото и разгледа мястото, където трябваше да е клавиатурата.

— Взел я е — каза тихо. — Знае какво можем да...

Прекъсна я звук от пускане на вода в тоалетна. Идваше от отсрещния ъгъл на склада и го последва шум от отваряне на врата. Рейчъл посегна към най-близката лавица, грабна една кабелна връзка, после ме хвана за лакътя и ме затегли към „спалнята“. Заставахме с гръб към междинната стена и зачакахме Мазу. Чувах стъпките му по бетонния под — приближаваха се. Рейчъл мина покрай мен и се приближи до ръба на стената. В момента, в който младежът се появи, тя се хвърли напред, сграбчи го за китката и врата и го метна върху

леглото още преди да е разбрал какво става. Той падна тежко по очи и Рейчъл ловко скочи върху гърба му и извика:

— Не мърдай!

— Чакайте! Какво...

— Не се съпротивлявай! Казах да не мърдаш!

Изви ръцете му отзад и бързо ги стегна с кабелната връзка.

— Какво искате? Нищо не съм направил!

— Какво правиш тук?

Той се опита да погледне назад, но Рейчъл заби лицето му в матрака.

— Попитах какво правиш тук!

— Дойдох да донеса нещата на Фреди и просто реших да ползвам кенефа.

— Влизането с взлом е тежко престъпление.

— Не съм влизал с взлом. И нищо не съм откраднал. Фреди няма нищо против. Можете да го попитате.

— Къде е Фреди?

— Не знам. А вие коя сте?

— Няма значение. Кой е Фреди?

— Какво? Той живее тук.

— Какъв е той?

— Не знам. Фреди Стоун. Работим заедно. Тъй де, вече не... ей, ти! Ти си оная жена, дето днес идва на обиколка. Какви ги вършиш бе?

Рейчъл се смъкна от гърба му, защото вече нямаше смисъл да се крие. Мазу се претърколи по гръб и се надигна на лакти. Премести ококорените си очи от Рейчъл към мен и пак ги върна към нея.

— Къде е Фреди? — попита тя.

— Не знам. Никой не го е виждал.

— Откога?

— Ти откога мислиш? Откакто напусна. Какво става бе? Първо ФБР, сега вие двамата. Кой сте вие?

— Не мисли за това. Къде би могъл да иде Фреди?

— Нямам представа. Откъде да знам?

Мазу рязко се изправи, като че ли имаше намерение просто да си тръгне с вързани зад гърба ръце. Рейчъл грубо го блъсна върху леглото.

— Не можете да се държите така с мене! Даже ми се струва, че не сте ченгета. Искам адвокат.

Тя заплашително пристъпи към леглото и заговори тихо и спокойно:

— Щом не сме ченгета, защо смяташ, че ще ти осигурим адвокат?

В очите на Мазу проблесна страх: беше разбрал, че се е натъкнал на нещо, от което може би няма да успее да се измъкне.

— Вижте, ще ви кажа всичко, каквото знам. Само ме пуснете.

Аз продължавах да се облягам на стената и се опитвах да си придам вид, сякаш това е поредният ми работен ден, в който хората понякога стават случайни жертви в нормалния ход на нещата.

— Къде мога да намеря Фреди? — попита Рейчъл.

— Нали ви казах! — изхленчи Мазу. — Не знам. Щях да ви кажа, ако знаех, ама не знам!

— Фреди хакер ли е?

Тя посочи стената, зад която беше бюрото.

— По-скоро трол. Обича да се ебава с хората, прави им гадости.

— Ами ти? Правил ли си такива неща с него? Не лъжи.

— Веднъж. Ама не ми хареса да прецаквам хората без причина.

— Как се казваш?

— Матю Мардсън.

— Добре, Матю Мардсън. Ами Деклън Макгинис?

— Какво Макгинис?

— Къде е?

— Не знам. Бил пратил имейл, че е болен и ще си остане вкъщи.

— Вярваш ли на това?

Той сви рамене.

— Не знам. Сигурно.

— Някой разговарял ли е с него?

— Не знам. Тия неща са над моето ниво.

— Това ли е всичко?

— Всичко, което знам!

— Тогава се изправи.

— Какво?

— Изправи се и се обърни с гръб към мен.

— Какво ще правите?

— Казах да се изправиш и да се обърнеш. Няма значение какво ще правя аз.

Мазу неохотно се подчини. Ако можеше, щеше да завърти глава на сто и осемдесет градуса, за да следи Рейчъл. Обаче трябваше да се задоволи с близо сто и дваайсет.

— Казах ви всичко, което знам — отчаяно изломоти той.

Рейчъл пристъпи към него и заговори в ухото му:

— Ако разбере, че си ни излъгал, ще те намеря.

После го хвана за кабелната връзка, дръпна го покрай стената в работния участък, взе ножица от лавицата и преряза връзката.

— Махай се отгук и не казвай на никого за случилото се. Ако се раздрънкаш, ще разберем.

— Няма. Обещавам.

— Върви!

Той едва не се подхлъзна на гладкия под, докато се обръщаше към вратата. Разстоянието беше голямо и гордостта му го напусна на три метра от свободата. Мазу ги взе тичешком, отвори вратата и я затръшна след себе си. След пет секунди чух рева на мотора.

— Хареса ми как го метна на леглото — отбелязах. — Струва ми се, че вече съм виждал нещо подобно.

Рейчъл бегло се усмихна и отново стана делова.

— Не знам дали ще изтърчи при ченгетата, но предлагам да не се мотаем дълго тук.

— Тогава да си плюем на петите.

— Не, още не. Ще поогледаме, ще видим какво можем да открием за този тип. Десет минути, после се махаме. Не оставяй отпечатъци.

— Страхотно. И как да го постигна?

— Ти си репортер. Носиш ли вярната си химикалка?

— Естествено.

— Ами тогава я използвай. Десет минути.

Но не ни трябваша десет минути. Съвсем скоро стана ясно, че липсва всичко дори далечно свързано с личността на Фреди Стоун. Като използвах химикалката си, за да отварям шкафове и чекмеджета, установих, че са празни или съдържат кухненски прибори и опаковки с храна. В хладилника нямаше почти нищо. Във фризера открих няколко кутии замразена пица и празна форма за лед. Проверих в и под

бюфета. Нищо. Надникнах под леглото и между матрака и скарата. Пак същото. Даже кошчетата за боклук бяха празни.

— Да вървим — каза Рейчъл.

Изправих се и видях, че тя вече е до вратата. Носеше под мишница кашончето, който беше оставил Мазу. Спомних си, че вътре има няколко флаша. Може би те съдържаха нужната ни информация. Затворих фризера и побързах след нея, ала когато излязох, тя не беше при колата. Обърнах се и я зърнах да завива зад ъгъла на сградата.

— Ей!

Затичах след нея. Рейчъл решително крачеше по уличката.

— Къде отиваш?

— Вътре имаше три кошчета — извика тя през рамо. — И трите празни.

И спря до първия от двата големи контейнера, поставени в ниши от двете страни на уличката. Когато я настигнах, ми подаде кашона на Фреди Стоун.

— Подръж го.

Отметна тежкия стоманен капак и той с трясък се блъсна в задната стена. Надникнах в кашончето и видях, че някой, навярно Мазу, е взел цигарите. Съмнявах се, че ще липсват на Фреди.

— Нали провери в кухненските шкафове? — попита Рейчъл.

— Да.

— Имаше ли чували за смет?

Трябваше ми време, за да загрея.

— Хм, да, да, в един кашон под мивката.

— Черни или бели?

— Хм...

Затворих очи и се опитах да си представя какво съм видял под мивката.

— Черни. Черни с червена лента за стягане.

— Добре. Това ни улеснява.

Вече ровеше в контейнера. Беше наполовина пълен и вонеше отвратително. Повечето боклуци не бяха в чували, а бяха изхвърлени направо от кофите.

Имаше много строителни отпадъци. Останалото бе гнилоч.

— Да проверим в другия.

Пресякохме уличката до отсрещната ниша. Оставих кашона на земята и отворих тежкия капак. Смрадта беше още по-силна и в първия момент си помислих, че сме открили Фреди Стоун. Отдръпнах се и се извърнах, задишах през устата, за да се избавя от миризмата.

— Не бой се, не е той — успокои ме Рейчъл.

— Откъде знаеш?

— Знам как вони разлагащ се труп. Още по-гадно е.

В контейнера имаше найлонови чували, поне половината черни. Повечето бяха съдрани и от тях се изсипваше зловонен боклук.

— Твоите ръце са по-дълги — каза Рейчъл. — Извади черните.

— Ризата ми е чисто нова — опитах се да възразя, докато бърках вътре.

Измъкнах всички черни чували, които не бяха скъсани и съдържанието им не се виждаше. Рейчъл почна да ги отваря — раздираше найлона така, че боклукът да не се изсипе. Все едно им правеше аутопсия.

— Разкъсвай ги и ти и не смесвай боклука от различни чували — нареди ми.

— Ясно. Какво търсим? Не знаем даже дали са от жилището на Стоун.

— Така е, но трябва да ги прегледаме. Може нещо да се върже.

Първият чувал, който отворих, съдържаше главно конфети от нарязани документи.

— Виж какво открих.

Рейчъл се обърна да погледне.

— Може да са негови. До бюрото имаше машина за унищожаване на документи. Отдели този чувал настрана.

Подчиних се и продължих със следващия. Вътре имаше обикновен домашен боклук. Веднага познах една от празните кутии от храна.

— И това е негово. Във фризера имаше същите пици за микровълнова.

Тя отново погледна към мен.

— Добре. Търси нещо лично.

Нямаше нужда да ми го казва, ала не възразих и предпазливо бръкнах в чувала. Всичко идваше от кухнята. Кутии от храна, консерви, гнили бананови кори и огризки от ябълки. Установих, че не е

чак толкова зле, колкото би могло. В склада имаше само микровълнова фурна. Това ограничаваше възможностите за избор и храната идваше в чисти опаковки, които можеха да се затворят херметично, преди да бъдат изхвърлени.

На дъното на чувала имаше вестник. Внимателно го извадих, като си мислех, че датата на изданието може да ни ориентира кога е изхвърлен чувалът. Вестникът беше сгънат на четири, за да е удобен за носене. Оказа се „Лас Вегас Ривю Джърнъл“ от предишната сряда. Денят, в който бях във Вегас.

Разгънах го и на първа страница видях снимка на мъж, чието лице беше надраскано с черен маркер. Някой му бе нарисувал слънчеви очила, дяволски рога и съответната остра брадичка. Върху снимката имаше следа от чаша кафе, която частично скриваше името, написано със същия маркер.

— Намерих вегаски вестник, върху който е написано име.

Рейчъл веднага вдигна очи от чувала, в който ровеше.

— Какво име?

— Зацапано е с отпечатък от кафена чаша. Джорджет някоя си. Започва с „В“ и свършва на „ман“.

Вдигнах вестника и го обърнах към нея. Тя го погледна и по очите ѝ видях, че е познала името.

— Това е! Ти го откри.

— Какво съм открил?

— Той е нашият човек. Спомняш ли си имейла до затвора в Или, заради който преместили Огълви в изолатора? От секретарката на директора.

— Да.

— Тя се казва Джорджет Брокман.

Все още клекнал до разкъсания чувал, се вторачих в Рейчъл, докато логически подреждах фактите. Имаше само една причина Фреди Стоун да напише това име върху ласвегаски вестник. Беше ме проследил до Вегас и знаеше, че отивам в „Или“, за да разговарям с Огълви. Той бе човекът, който искаше да ме изолира наред пустошта. Бакенбарда. Неизвестният извършител.

Рейчъл дръпна вестника от ръката ми. Заключениеята ѝ бяха същите като моите.

— Той те е следил в Невада. Открива името ѝ и си го записва, докато хаква база данните на затвора. Това е връзката, Джак. Ти успя!

Исправих се.

— *Ние* успяхме, Рейчъл. А сега?

Тя отпусна вестника и на лицето ѝ се изписа тъжно изражение.

— Мисля, че повече нищо не бива да пипаме тук. Трябва да повикаме Бюрото.

Отлично оборудваното ФБР винаги е готово за всичко. Час след като Рейчъл се обади в регионалния офис, бяхме разделени в помещения за разпити в превозно средство с големината на автобус, паркирано пред жилището на Фреди Стоун. Вътре ни разпитваха агенти, докато техни колеги търсеха в склада и на съседната уличка още следи от участието на Стоун в убийствата, както и податки за местонахождението му в момента.

Естествено, във ФБР не ги наричаха „помещения за разпити“ и щяха да възразят срещу името, което дадох на тази преоборудвана каравана — „Гуантанамо Експрес“.

Наричаха я „мобилен център за разговор със свидетели“.

Отведоха ме в куб без прозорци с размери три на три. Разпитваше ме агент Джон Бантъм, едър здравеняк, който сякаш изпълваше цялото помещение. Крачеше пред мен и периодично се пляскаше по бедрото с бележника си, струва ми се, за да ме накара да си мисля, че следващата му мишена може да е главата ми.

Въртя ме на шиш цял час — разпитваше ме как съм направил връзката с Уестърн Дейта и за всичките ни ходове с Рейчъл. През цялото време следвах съвета, който ми даде тя, преди да пристигнат федералните сили: „Не лъжи. Престъпление е да лъжеш федерален агент. Щом го извършиш, вече са те пипнали. Не лъжи за нищо“.

Затова казвах истината, но не цялата. Отговарях само на зададените ми въпроси и не разкривах подробности, за които не съм изрично попитан. Бантъм изглеждаше ядосан, че все не може да ми зададе правилния въпрос. Пот покриваше черната му кожа. Помислих си, че е възплъщение на яда на цялото Бюро от факта, че един вестникарски репортер е направил връзка, която те са пропуснали. Така или иначе, той не беше доволен от мен. Разговорът ни премина от

приятливо събеседване в напрегнат разпит и този разпит продължаваше ли, продължаваше.

Накрая чашата преля и станах от сгъваемия стол, на който бях настанен. Дори когато се изправих, Бантъм пак стърчеше цели петнайсет сантиметра над мен.

— Вижте, казах ви всичко, което знам. Имам да пиша репортаж.

— Седнете, Не сме свършили.

— Това е доброволен разговор. Не сте този, който ще ми каже кога е свършил. Отговорих на всичките ви въпроси и сега само ги повтаряте, опитвате се да ме вкарате в противоречие. Това няма да се случи, защото ви казах истината. Може ли вече да си вървя?

— Мога да ви арестувам на мига, задето сте влезли с взлом и сте се представили за федерален агент.

— Е, щом ще си измисляте, можете да ме арестувате за каквото си щете. Но аз не съм влязъл с взлом.

Последвах друг човек в склада, когато го видяхме да влиза и решихме, че може да извърши престъпление. И не съм се представял за федерален агент. Онзи хлапак може и да ни е взел за агенти, но никой от нас не е казвал или вършил нещо, с което да сме дали основания за това.

— Седнете. Не сме приключили.

— Според мен приключихме.

Бантъм удари с бележника по крака си и се обърна с гръб към мен. Отиде при вратата, после пак се обърна.

— Трябва да отложите публикуването на репортажа си.

Кимнах. Най-после бяхме стигнали до въпроса.

— Ето за какво била цялата работа! Целият този разпит. И всичките ви заплахи.

— Това не беше разпит. Повярвайте ми, иначе щяхте да разберете.

— Няма значение. Не мога да отложам публикуването на репортажа. Това е важен напредък във важно разследване. Пък и ако лицето на Стоун се появи в медиите, ще го заловите по-лесно.

Той поклати глава.

— Още не. Нужно ни е едно денонощие, за да анализираме всичко, което открихме тук и на другите места. Трябва да го направим,

преди той да научи, че сме по следите му. После лицето му спокойно може да се появи в медиите.

Седнах на сгъваемия стол. Обмислях възможностите. Бях длъжен да обсъждам подобни сделки с редакторите си, но вече бях отминал този етап. Това беше последният ми репортаж и разчитах само на собствената си преценка.

Бантъм взе един облегат на стената стол, разгъна го и седна за пръв път от началото на разпита. Точно срещу мен.

Погледнах си часовника. Наближаваше четири. Редакторите в Лос Анджелис скоро щяха да се съберат на ежедневната си планьорка и да подготвят първата страница за следващото издание.

— Ето какво ще направя — взех решение накрая. Днес е вторник. Ще изчакам с репортажа и ще го напиша утре за изданието в четвъртък. Няма да го пуснем на уебсайта и телеграфните агенции няма да го разпространят преди четвъртък сутринта. По телевизиите ще се появи още по-късно.

Пак си погледнах часовника.

— Това ще ви даде цели трийсет и шест часа. Най-малко.

Бантъм кимна.

— Добре. Мисля, че ще ни стигнат.

И понечи да се изправи.

— Почакайте, това не е всичко. *Ето* какво искам в замяна. Логично е да искам изключителните права. Този напредък в следствието е благодарение на мен, затова материалът е мой. Никакво изтичане на информация, никакви пресконференции, преди репортажът ми да излезе на първа страница на „Таймс“.

— Това не е проблем. Ще...

— Не съм свършил. Има още. Искам достъп. Искам да бъда включен в системата. Искам да знам какво става. Искам да участвам.

Той се подсмихна и поклати глава.

— Не можете да участвате. Ако искате да участвате, вървете в Ирак. Ние не включваме цивилни лица, особено репортери, в разследванията си. Това може да е опасно и усложнява всичко. А може и да провали съдебното преследване.

— Тогава нямаме сделка и трябва веднага да се обадя на своя редактор.

Бръкнах в джоба си да извадя мобилния си телефон. Жестът ми беше театрален, но се надявах да окаже нужното въздействие.

— Добре, почакайте — спря ме Бантъм. — Аз не мога да взема това решение. Стойте тук, скоро ще се върна.

Той се изправи и тръгна към вратата, после отново се обърна към мен.

— Нали няма да бързате да се обаждате по телефона?

— Зависи колко ще ме държите тук.

Агентът кимна, излезе и затвори вратата. Станах и натиснах бравата. Както предполагах, беше заключено. Извадих джиесема си и проверих дисплея. Нямаше сигнал. Толкова за театралния ми жест. Звукоизолацията на куба сигурно спираше вълните и Бантъм го знаеше. Молбата му да не се обаждам по телефона явно бе само феберейска тактика за психологически натиск.

Останах на твърдия сгъваем стол още цял час. От време на време силно хлопах по вратата или крачех из тясното помещение като Бантъм. Изолацията започваше да ми въздейства. Все си поглеждах часовника и проверявах телефона, макар да знаех, че няма сигнал и че това положение няма да се промени. По някое време реших да проверя параноичната си теория, че ме наблюдават и подслушват. Отворих джиесема и обиколих ъглите като човек, който следи гайгеров брояч. В третия ъгъл се престорих, че съм хванал сигнал, набрах някакъв номер и поведох възбуден разговор с моя редактор: съобщих му, че съм готов да продиктувам репортаж за важен напредък в идентифицирането на серийния убиец.

Бантъм обаче не се втурна във фургона и това доказваше една от две възможности. Или помещението не се подслушваше, или агентите, които ме наблюдаваха, знаеха, че мобилната ми връзка е блокирана и не съм в състояние да проведа такъв разговор.

В 17:15 вратата най-после се отвори. Само че не влезе Бантъм. А Рейчъл Уолинг. Изправих се. Очите ми сигурно издадоха изненадата ми, ала успях да озаптя езика си.

— Седни, Джек — каза тя.

Поколебах се, но се подчиних.

Рейчъл се настани на стола срещу мен. Погледнах я и посочих тавана, като въпросително повдигнах вежди.

— Да, слушат ни — потвърди тя. — И ни наблюдават. Но можеш да говориш свободно, Джак.

Свих рамене.

— Е, нещо ми подсказва, че си понатежала, откакто се видяхме последния път. Дали не е от служебната карта и пистолета?

Тя кимна и каза:

— Всъщност още нямам служебна карта и пистолет, но скоро ще получа.

— Не ми казвай, ще се сетя! Открила си Осама бен Ладен в Грифит Парк?

— Не точно.

— Но са те върнали на работа.

— Формално оставката ми още не е подписана. Бюрокрацията действа мудро, нали знаеш. Извадих късмет. Позволиха ми да я оттегля.

Наведох се напред и прошепнах:

— Ами самолетът?

— Няма нужда да шепнеш. Самолетът вече не е проблем.

— Надявам се, че го имаш в писмена форма.

— Имам всичко, което ми трябва.

Кимнах. Разбирах за какво става дума. Беше използвала всичките си възможности за оказване на натиск, за да сключи сделка.

— Значи искат в пресата да излезе, че неизвестният извършител е разпознат като Фреди Стоун от агент, а не от човек, когото току-що са изхвърлили от Бюрото.

— Нещо подобно. Сега ми възложиха да се заема с теб. Няма да те допуснат в системата, Джак. Това е гаранция за катастрофа. Спомняш си какво се случи с Поета.

— Сега е друго.

— Въпреки това няма да се получи.

— Виж, може ли да излезем от този куб? Може ли просто да се разходим някъде, където няма скрити камери и микрофони?

— Естествено.

Рейчъл стана, отиде до вратата, почука два пъти и след кратка пауза още веднъж. Отвън отвориха незабавно. Когато излязохме в тесния коридор, водещ към предната част и изхода на автобуса,

забелязах, че Бантъм е зад вратата. Почуках по същия начин като Рейчъл и въздъгнах:

— Ех, да бях знаел комбинацията! Можех да си тръгна още преди час.

Той не намери в репликата ми нищо смешно. Изхъмках и последвах Рейчъл навън.

Около склада и уличката все още кипеше оживление. Неколцина агенти и криминалисти събираха вещественни доказателства, правеха измервания и снимки, водеха си записки върху клипбордове.

— Всички тези хора... намериха ли нещо, което ние да сме пропуснали?

Тя се усмихна лукаво.

— Засега не.

— Бантъм спомена, че Бюрото претърсва и други места — в множествено число. Кой?

— Виж, Джак, преди да поговорим, трябва да изясним нещо. Ти не си включен в системата и не участваш в следствието. Аз съм твоята свързка, твойт източник, стига да отложиш публикуването на репортажа с един ден, както си предложил.

— Предложението е в сила при пълен достъп.

— Стига, Джак, това е невъзможно. Но имаш мен и можеш да ми вярваш. Върни се в Лос Анджелис и утре напиши репортажа си. Ще ти разкажа всичко, което мога.

— Виж, тъкмо от това се опасявах — казах. — Ще ми разкажеш всичко, което можеш. Кой определя какво можеш да ми разкажеш?

— Ще ти разкажа всичко, което знам.

— Но дали ще знаеш всичко?

— Стига, Джак. Престани със семантичните анализи. Вярваш ли ми? Нали така каза миналата седмица, когато изневиделица ми позвъни от пустинята?

Вгледах се в очите ѝ за миг, после се обърнах към уличката.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава не ти трябва повече. Върни се в Лос Анджелис. Утре ми се обаждай всеки час, ако искаш, и ще ти разказвам всичко, което знаем. Ще си в крачка до последния момент, в който пуснеш репортажа във вестника. Историята ще е твоя и на никой друг. Обещавам ти го.

Не отговорих. Взирах се в уличката, където неколцина агенти и криминалисти правеха дисекция на откритите от нас черни чували. Документираха всеки отделен боклук като археолози на разкопки в Египет.

Рейчъл започваше да губи търпение.

— Уговорихме ли се, Джак?

Погледнах я.

— Да, уговорихме се.

— Единствената ми молба е, когато напишеш репортажа, да ме представиш като агент. Да не споменаваш за оставката ми и нейното оттегляне.

— Ти ли го искаш, или Бюрото?

— Има ли значение? Ще го направиш ли?

Кимнах.

— Да, Рейчъл, ще го направя. Тайната ти е на сигурно място.

— Благодаря.

Обърнах се към нея.

— Какво става в момента? Какви са тези други места, за които спомена Бантъм?

— Имаме агенти в Уестърн Дейта и в дома на Деклън Макгинис в Скотсдейл.

— И какво казва Макгинис?

— Засега нищо. Няма го.

— Изчезнал ли е?

Рейчъл сви рамене.

— Не сме сигурни дали е изчезнал доброволно, или насилствено, но го няма. Заедно с кучето му. Възможно е след посещенията на агентите в четвъртък самият той да е направил някакво разследване. Може да е стигнал прекалено близо до Стоун и Стоун да е реагирал. Има и друга възможност.

— Да действат заедно ли?

Тя кимна.

— Да, в екип. Макгинис и Стоун. И да са заедно, където и да се намират.

Замислих се за това. Имаше прецеденти. Хилсайдският удушвач всъщност се оказа двама братовчеди. И преди, и след тях имаше серийни убийци, действали в екип. Сещах се за Битейкър и Норис.

Двама от най-отвратителните сексуални престъпници в историята някак си се бяха намерили и се бяха събрали в Калифорния. Бяха записвали на касети изтезанията на жертвите си. Веднъж един полицаи ми даде запис на такъв „сеанс“, проведен в каравана. Изключих го още след първия писък на паника и болка.

— Разбираш ли, Джак? Затова ни е нужно време, преди да се включат медиите. И двамата са имали лаптопи и са ги взели със себе си. Обаче са имали и настолни компютри в Уестърн Дейта, и те са при нас. В момента от Куонтико пристига ГИЕУ. Ще кацнат след...

— Какво е ГИЕУ?

— Група за извличане на електронни улики. В момента пътуват насам със самолет. Ще се заемат със системата на Уестърн Дейта и ще видим какво ще научим. Спомни си и какво вече успяхме да установим днес. Онази сграда се подслушва и наблюдава. Архивираните записи също би трябвало да ни помогнат.

Кимнах. Все още си мислех за Макгинис и Стоун, които действаха като екип. Екип убийци.

— Ти на какво мнение си? — попитах. — Един ли е неизвестният извършител, или са двама?

— Още не съм готова да отговоря със сигурност. Според мен обаче са екип.

— Защо?

— Нали се сецаш за версията, която измислихме онази вечер? Неизвестният извършител идва в Лос Анджелис, примамва Анджела в дома ти, убива я и взема самолет за Лас Вегас, за да те проследи.

— Да.

— Ами, Бюрото провери всички самолети, излетели от международното летище и Бърбанк за Вегас онази нощ. Само четирима пътници са си купили билети на момента. Всички останали са имали резервации. Наши агенти открили и разпитали трима от тях. Чисти са. Четвъртият, естествено, си ти.

— Може да е пътувал с кола.

Тя поклати глава.

— Възможно е. Но тогава защо е пратил пистолета по куриерска служба? Разбираш ли? Пратката има смисъл само ако е пътувал със самолет или я е получил някой друг.

— Партньорът му.

Всичко започваше да ми се струва логично.

— Значи Анджела влиза в сайта капан и ги предупреждава. Те прочитат електронната ѝ поща. Прочитат и моята. И в отговор единият заминава за Лос Анджелис, за да се погрижи за нея, а другият — за Вегас, за да се погрижи за мен.

— Да. Така виждам нещата.

— Чакай, чакай. Ами телефонът ѝ? Нали Бюрото е установило, че убиецът ми се е обадил по нейния телефон от вегаското летище? Как е стигнал телефонът...

— С куриерската пратка. Пратил е твоя пистолет и нейния телефон. Знаели са, че така още по-тясно ще те свържат с убийството ѝ. След твоето самоубийство полицията е щяла да открие нейния телефон в стаята ти. После, след като планът им се провалил, Стоун ти се е обадил от летището. Може просто да му се е приказвало, но може и да е искал да ти внуши, че има само един убиец, който е отишъл от Лос Анджелис във Вегас.

— Стоун ли? Искаш да кажеш, че Макгинис е отишъл в Лос Анджелис при Анджела, а Стоун — във Вегас при мен.

— Да. Ти каза, че мъжът с бакенбардите е най-много на трийсет. Стоун е на двацет и шест, а Макгинис — на четирийсет и шест. Можеш да се дегизираш, но е много трудно да скриеш възрастта си, без да се издадеш. И е много по-трудно да се престориш на по-млад, отколкото на по-стар. Басирам се, че твоят човек с бакенбардите е Стоун.

Беше логично.

— Има още нещо, което показва, че си имаме работа с екип — продължи Рейчъл. — През цялото време е било пред очите ни.

— А именно?

— Нещо недоизяснено в убийството на Дениз Бабит. Оставили са я в багажника на собствената ѝ кола в южната част на Лос Анджелис, където я е открил Алонзо Уинслоу.

— И какво?

— Ако убиецът е действал сам, как е напуснал района, след като е оставил колата ѝ? Било е късно през нощта в квартал, населен предимно с чернокожи. Автобус ли е взел, или е повикал такси и го е изчакал на тротоара? Родия Гардънс е на километър и половина от най-близката спирка на метрото. Бял мъж пеша посред нощ в квартал на

чернокожи? Съмнявам се. Завършекът на едно толкова добре подготвено убийство не може да е планиран така. Нито една от тези версии не звучи много логично.

— Значи някой е откарал онзи, който е оставил колата ѝ на паркинга.

— Позна.

Кимнах и замълчах, обмислях новата информация.

— Трябва да се залавям за работа, Джак — каза Рейчъл. — А ти трябва да излетиш за Лос Анджелис.

— Каква е задачата ти? Освен мен, имам предвид.

— Ще работя с ГИЕУ в Уестърн Дейта.

— Затворили ли са фирмата?

— Повече или по-малко. Пратили са всички да си вървят вкъщи, освен персонала, необходим да поддържа системите и да помага на колегите от ГИЕУ. Карвър в бункера, струва ми се, и О'Конър горе, може би и още неколцина.

— Това ще ги съсипе.

— Нищо не можем да направим. Пък и щом президентът на компанията и неговият млад помощник са ровили в архивираната информация, за да търсят жертви за общите си смъртоносни наклонности, мисля, че клиентите им имат право да го знаят. Пък каквото ще да става.

— Ясно.

— Трябва да тръгваш, Джак. Казах на Бантъм, че ще се справя сама. Искане ми се да те прегърна, но сега не е моментът. И внимавай много. Обаждай ми се за всичко и естествено, веднага ако някой от тези двамата ти се обади пак.

Кимнах.

— Добре. Ще се върна в хотела да си взема багажа. Да ти запазя ли стаята?

— Не, сега ми плаща Бюрото. Остави куфара ми на рецепцията. По-късно ще ида да си го прибера.

— Добре, Рейчъл. И ти внимавай много.

Докато се обръщах към колата си, я стиснах за китката. Не ми пукаше, че Бантъм или някой друг агент от автобуса може да ни гледа.

След минути вече виждах склада в огледалото. Саутуест Еърлайнс ме бяха включили в списъка на чакащите за полет до Лос

Анджелис, ала не можех да се съсредоточа върху нищо друго, освен върху мисълта, че неизвестният извършител всъщност са двама убийци, действащи в съдружие.

Тази мисъл, че двама души действат на една и съща дължина на вълната на сексуалния садизъм и убийството, усилваше ужаса, пораздан от такива страшни неща, повече от двойно. Спомних си термина, използван от Йоланда Чавес по време на обиколката в Уестърн Дейта. „Тъмно влакно“. Можеше ли да има нещо по-дълбоко и тъмно в човешката същност от желанието да бъдат споделени неща като сполетелите Дениз Бабит и другите жертви? Съмнявах се. Самата мисъл ме вледеняваше до дъното на душата ми.

17. ФЕРМАТА

Тримата агенти от групата за извличане на електронни улики бяха реквизирали трите бюра в контролната зала. Карвър нервно се разхождаше зад тях и сегиз-тогиз надзърташе над раменете им към екраните. Не се боеше, защото знаеше, че ще открият само каквото иска той. Но трябваше да се преструва на разтревожен. В края на краищата случващото се застрашаваше репутацията на Уестърн Дейта и бизнеса им в цялата страна.

— Успокойте се, господин Карвър — каза агент Торес. — Предстои ни дълга нощ и като крачите така, само ще я направите още по-тежка, и за себе си, и за нас.

— Извинявайте — отвърна главният технолог. — Просто се безпокоя до какво ще доведе всичко това, нали разбирате?

— Да, господине, разбираме. Защо не...

Прекъсна го мелодията на „Ездачи в бурята“ — разнесе се от джоба на лабораторната престилка на Карвър.

— Извинете. — Той извади джиесема и се обади.

— Аз съм — чу гласа на Фреди Стоун.

— Привет — бодро за пред агентите поздрави Карвър.

— Откриха ли го вече?

— Още не. Ще съм зает тук известно време.

— Тогава аз ще действам по плана, нали?

— Играта просто ще трябва да почне без мен.

— Това е моето изпитание, познах ли? Трябва да ти се докажа.

Каза го с нотки на негодувание.

— След случилото се миналата седмица с удоволствие ще почакам.

Оттатък последва мълчание. След няколко секунди Стоун смени темата.

— Ония агенти знаят ли вече кой съм?

— Нямам представа, но в момента нищо не мога да направя по този въпрос. Работата е на първо място. Идната седмица със сигурност

ще съм свободен и ще можеш да ми вземеш парите тогава.

Карвър се надяваше, че слушащите го агенти ще вземат репликите му за покерджийски разговор.

— Ще се срещнем там, нали? — попита Стоун.

— Да, вкъщи. От теб чипса и бирата. Хайде, до скоро. Трябва да затварям.

Прекъсна и пусна телефона в джоба си. Шикалкавенето и негодуванието на Фреди го безпокояха. Преди три дни младокът го умоляваше да му пощади живота, а днес не искаше да му се нарежда какво да прави. Карвър започваше да съжалява. Навярно трябваше да приключи всичко в пустинята и да зарови Стоун в ямата заедно с Макгинис и кучето. Край на историята. Край на опасността.

Все още можеше да го направи. Може би по-късно вечерта. С един удар щеше да елиминира няколко проблема. Това щеше да е краят за Стоун и много други неща. Уестърн Дейта нямаше да издържи скандала. След закриването ѝ щеше да му се наложи да се премести. Сам. Като преди. Щеше да запомни научените уроци и да започне наново някъде другаде. Биваше го да се променя. Знаеше как се прави.

„Аз се променям, вижте как се променям. Вижте как се променям“.

Торес се извърна от екрана и го погледна. Карвър се сепна. Дали беше затананикал на глас?

— Покер вечер, а? — попита агентът.

— Да, извинявайте, че ви попречих на работата.

— Вие извинявайте, че пропускате играта.

— Няма нищо. Сигурно ще ми спестите поне петдесетачка.

— Бюрото винаги се радва да помогне.

Торес се захили. Жената, която седеше на съседното бюро, агент Маури, също.

Карвър се опита да се усмихне, ала му се стори фалшиво и се отказа. Всъщност нямаше на какво да се смее.

18. ПРИЗИВ ЗА ДЕЙСТВИЕ

Цялата вечер останах в хотелската стая. Написах по-голямата част от утрешния репортаж и периодично звънях на Рейчъл. Съчиняването на материала не беше проблем. Първо разговарях с Прендъргаст и му пратих заглавие с резюме. После се заех със самата история. Макар че щяха да я пуснат чак в следващото издание, вече разполагах с основните моменти. На другата сутрин щях просто да добавя последните подробности.

Ако получех нови подробности, естествено. Мъждукащата ми досега параноя започна да се усилва, след като Рейчъл не отговаряше нито на почасовите ми обаждания, нито на гласовите ми съобщения. Плановете ми за вечерта — а и за бъдещето — се натъкнаха на коварните скали на съмнението.

Към единайсет джиесемът ми най-после иззвъня. На дисплея пишеше „Меса Верде Ин“, Рейчъл.

— Как е в Лос Анджелис? — попита тя.

— Бива. Опитвах се да се свържа с теб. Не получи ли съобщенията ми?

— Съжалявам. Батерията ми падна. Отдавна не я бях зареждала. Сега съм в хотела, току-що се настаних. Благодаря, че си оставил куфара ми на рецепцията.

Обяснението с падналата батерия звучеше правдоподобно. Започнах да се отпускам.

— Няма проблем. Коя стая ти дадоха?

— Седемстотин и седемнайсет. Ами ти? Прибра ли се вкъщи в крайна сметка?

— Не, в хотела съм.

— Ами?! Току-що позвъних в „Киото“ и ме свързаха със стаята ти, но никой не отговори.

— Ходих до автомата за лед в коридора.

Погледнах бутилката шардоне „Гранд Имбрейс“, която се охлаждаше в кофичка за лед, и смених темата:

— Значи приключи за днес?

— Божичко, надявам се. Току-що поръчах румсървиз. Но може пак да ме повикат в Уестърн Дейта, ако открият нещо.

— Там още има хора, така ли?

— Колегите от ГИЕУ. Наливат се с редбул като с вода. Ще работят цяла нощ. Карвър е с тях. Аз обаче не успях да издържа. Трябва да хапна нещо и да поспя.

— И Карвър просто ей така ще им позволи да работят цяла нощ?!

— Оказа се, че Плашилото е нощна птица. Всяка седмица взема по няколко нощни смени. Твърди, че тогава работел най-добре, и нямаше нищо против да остане.

— Какво си поръча за вечеря?

— Редовното меню. Чийзбургер с пържени картофки.

Усмихнах се.

— И аз ядох същото, но прескочих сиренето. Ами „Пайрът“ или вино?

— Не. След като пак съм в Бюрото, не ми се позволява алкохол. Не че нямам нужда.

Пак се усмихнах, но реших първо да приключа с деловата част.

— Е, какви са последните новини за Макгинис и Стоун?

В отговора ѝ се долавяше колебливост.

— Джак, адски съм уморена. Имах тежък ден и прекарах последните четири часа в онзи бункер. Надявах се просто да си изям вечерята, да взема гореща вана и да оставим работата за утре.

— Виж, и аз съм уморен, Рейчъл, обаче не забравяй, че ти ме отстрани с обещанието да ме държиш в течение. Не сме се чували, откакто напуснах склада, и сега не ми казвай, че си прекалено уморена, за да говориш.

Пак колебание.

— Добре, добре, имаш право. Тогава дай да започваме. Има една добра и една лоша новина. Добрата е, че знаем кой е Фреди Стоун. Оказа се, че не е никакъв Фреди Стоун. Истинската му самоличност би трябвало да ни помогне да го открием.

— Значи „Фреди Стоун“ е псевдоним, така ли? А как е минал през прехваленото сито в Уестърн Дейта? Не са ли му проверили пръстовите отпечатъци?

— Според фирмения архив Деклън Макгинис лично е подписал заповедта за назначението му.

Кимнах. Макгинис лесно можеше да е вкарал в компанията своя съдружник в убийствата.

— Ясно. И кой е той?

Взех бележника и химикалката.

— Истинското му име е Марк Куриър. На същата възраст, двайсет и шест, с два ареста за измама в Илинойс. Преди три години се чупил, без да дочака процеса. Става въпрос за кражба на самоличност. Разбивал кредитни карти, отварял банкови сметки, всичко от А до Я. Досието му показва, че е талантлив хакер и яростен трол, извършвал множество дигитални престъпления. С една дума, лош човек. И е работил точно в бункера.

— Кога е постъпил в Уестърн Дейта?

— Също преди три години. Явно е духнал от Чикаго и почти незабавно се е появил в Мейса под ново име.

— Значи Макгинис вече го е познавал.

— Според нас тъкмо той го е привлякъл. Нали разбираш, винаги е удивително как се събират двама убийци със сходни вкусове. Човек си мисли, че вероятността за това е минимална. Интернет обаче е съвсем нов свят. Това е страхотно място за срещи, за добро и зло. При наличието на чатрумове и уебсайтове, посветени на всевъзможни фетиши и парафилии, хора с еднакви интереси се срещат там ежеминутно. Все по-често ще ставаме свидетели на такива неща, Джак. Ще ги пренасят от своите фантазии и киберпространството в реалния свят. Срещите на хора с общи разбирания спомагат за оправдаването на тези разбирания. Това им дава смелост. И понякога е призив за действие.

— Името Фреди Стоун принадлежи ли на някой друг? В смисъл, присвоена ли е чужда самоличност?

— Не.

— Данни за насилие или сексуални престъпления в Чикаго?

— Когато преди три години го арестували, иззели компютъра му и намерили много порно. Плюс няколко банкокски филма за изтезания. Но не му предявили обвинение. Много е трудно да докажеш такова нещо, защото филмите започват със заявление, че всички участници са

актьори и нищо не е наистина, въпреки че мъченията и болката най-вероятно са реални.

— Ами шините за крака?

— Няма такива данни, обаче пак ще проверим всичко, повярвай ми. Ако връзката между Куриър и Макгинис е абазеофилията, ще я открием. Ако са се запознали в чатрум за железни девиси, ще разберем.

— Как идентифицирахте Куриър?

— По отпечатъка от длан, записан в биометричния четец на входа на сървърната ферма.

Записах всичко това и прегледах бележките си в търсене на следващия въпрос.

— Ще ми предоставите ли полицейска снимка на Куриър?

— Провери си имейла. Пратих ти я, преди да тръгна. Искам да видиш дали ти се струва познат.

Влязох в акаунта си. Нейният имейл беше най-отгоре на всички новополучени съобщения. Отворих снимката от ареста на Марк Куриър преди три години. Имаше дълга коса, провиснала козя брадичка и мустаци. Идеално си пасваше с Кърт и Мазу в бункера на Уестърн Дейта.

— Може ли да е мъжът от хотела в Или? — попита Рейчъл.

Продължих да се взирам във фотографията, без да отговоря.

— Джак?

— Не знам. Възможно е. Ще ми се да бях видял очите му.

Разглеждах снимката още няколко секунди, после попитах:

— Каза, че има една добра и една лоша новина. Каква е лошата?

— Преди да духне, Куриър пуснал само размножаващи се вируси в компютъра си в Уестърн Дейта и в архивите на фирмата. Докато ги открият тази вечер, те са унищожили почти всичко. Видеозаписите от камерите са отишли напълно. Както и голяма част от фирмената информация.

— Какво означава това?

— Означава, че няма да можем да проследим действията му толкова лесно, колкото се надявахме. В смисъл, кога е бил там, кога го е нямало, всевъзможни връзки или срещи с Макгинис, такива неща. Имейл кореспонденция между двамата. Щеше да е добре да разполагаме с всичко това.

— Как е останало незабелязано от Карвър и всичките защити, с които уж разполагат?

— Най-лесното нещо на света — понеже е било вътрешна работа. Куриър е познавал защитните системи. Създал е вирус, който ги е заобиколил.

— Ами Макгинис и неговият компютър?

— Казаха ми, че положението с него е по-добро. Само че започнаха късно вечерта и ще науча повече чак утре сутрин. Освен това в дома му се извършва обиск. Живее сам, няма семейство. Съобщиха ми, че са открили интересни неща, но обискът продължава.

— Какво значи „интересни“?

— Ами, не знам дали ще искаш да го чуеш, Джак, обаче намерили на нощното му шкафче твоята книга за Поета. Нали ти казах, че ще я открием.

Не отговорих. Полазиха ме тръпки, като си помислих, че съм написал книга, която в известен смисъл е изиграла ролята на буквар за друг убиец. Тя в никакъв случай не беше наръчник, но естествено, описваше съставянето на психологическа характеристика и издирването на сериен убиец от ФБР.

Трябваше да сменя темата.

— Какво друго са открили?

— Още не съм ги виждала, но ми казаха, че са намерили пълен комплект женски шини за крака. Плюс порнография, посветена на тази абазифилия.

— Господи, какъв извратеняк!

Записах си за тези находки и прелистих страниците, за да видя дали нещо няма да ми подсказе друг въпрос. От всичко, което знаех и бях видял със собствените си очи, и от информацията на Рейчъл щях да получа страхотен материал за следващия ден.

— Значи Уестърн Дейта е напълно затворена, така ли?

— Почти. В смисъл, уебсайтовете, които хостват, още функционират. Обаче замразихме колокационния център. Докато колегите от ГИЕУ не приключат анализа си, нито ще влиза, нито ще излиза информация.

— Някои клиенти, например големите адвокатски кантори, ще се вбесят, че ФБР е запорирало архивите им, нали?

— Сигурно. Но ние не отваряме никакви архиви. Поне засега. В момента само поддържаме системата в предишното ѝ състояние. Нищо не влиза и не излиза. Заедно с Карвър подготвихме съобщение до всички клиенти, за да ги информираме. В него се казва, че това положение е временно и че като представител на компанията Карвър наблюдава разследването на ФБР, за да гарантира сигурността на съхраняваните данни. И тъй нататък, и тъй нататък. Нищо повече не можем да направим. Да си се вбесяват.

— Ами Карвър? Проверихте ли го?

— Да, чист е, още от Масачузетския технологичен институт. Все на някой вътрешен трябва да имаме доверие и това е той.

Мълчаливо записах последните си бележки. Имах повече от достатъчно за репортажа си. Даже да не успея пак да се свържа с Рейчъл, моят материал със сигурност щеше да излезе на първа страница и да привлече внимание в цялата страна. Двама серийни убийци на цената на един.

— Защо мълчиш, Джак?

— Пиша. Нещо друго?

— Това май е всичко.

— Внимаваш, нали?

— Разбира се. Върнаха ми пистолета и служебната карта. Утре сутрин ще съм в пълна бойна готовност.

— Значи всичко е наред.

— Да. Може ли най-после да поговорим за нас?

В гърдите ме прониза внезапна тревога. Искаше да приключим деловия разговор, за да поговорим за връзката ни. След като цяла вечност не беше приемала обажданията ми, новината едва ли щеше да е добра.

— Разбира се. Какво по-точно?

Станах от леглото, готов да посрещна новината изправен. Отидох при кофичката за лед и извадих бутилката. Взирах се в нея, докато Рейчъл говореше.

— Ами, нали разбираш, не исках да сведем всичко само до работата.

Почувствах се малко по-добре. Върнах бутилката в кофичката и започнах да издърпвам копието, пронизало гърдите ми.

— И аз.

— Всъщност си мислех... Знам, че ще ти прозвучи шантаво.

— Какво?

— Ами, когато днес ми предложиха да ме възстановят в Бюрото, се почувствах толкова... Не знам, сигурно въодушевена. В известен смисъл отмъстена. Но после, когато се върнах сама в хотела, започнах да си мисля за нещо, което ти каза уж на шега.

Не се сещах какво има предвид, затова играх на сляпо.

— И?

Тя се позасмя.

— Ами, мисля, че наистина може да е забавно да пробваме.

За теорията за единствения курсум ли ставаше въпрос? „Какво ли съм казал?“

— Наистина ли смяташ така?

— Е, аз не разбирам от бизнес, не знам и как ще привлечем клиенти, обаче ми се струва, че ще ми е приятно да водя разследвания заедно с теб. Ще е забавно. Вече е забавно.

Спомних си. „Уолинг и Макавой, дискретни разследвания“. Усмихнах се. Окончателно изтеглих копието от гърдите си и го забих в твърдата земя: предявявах правата си като астронавта, забил знамето на Луната.

— Да, Рейчъл, права си — съгласих се с надеждата, че хладнокръвната ми смелост скрива вътрешното ми облекчение. — Само че не съм сигурен. Ти беше много разстроена, че те махат от Бюрото.

— Знам. Може да се заблуждавам. Сигурно в крайна сметка ще се занимаваме с разводи и това постепенно ще убие тръпката.

— Сигурно.

— Но все пак може да се помисли върху този въпрос, нали?

— Виж, аз нямам никакви ангажименти. Тъй че няма да чуеш от мен възражение. Просто държа да съм сигурен, че няма да сбъркаш. Искам да кажа, Бюрото всичко ли ти опрости? Възстановяват те на работа, и край?

— Навярно не. Ще се притаят и ще ме дебнат. Винаги постъпват така.

Чух почукване на вратата ѝ и приглушен глас:

— Румсървиз.

— Вечерята ми пристигна — каза Рейчъл. — Ще затварям.

— Добре. До скоро, Рейчъл.

— До скоро, Джак. Лека нощ.

Усмихнах се. Това „до скоро“ щеше да е по-скоро, отколкото си мислеше Рейчъл.

Измих си зъбите, погледнах се в огледалото, извадих бутилката шардоне от кофичката и пъхнах в джоба си сгъваемия тирбушон, който ми бяха донесли от румсървиза. Уверих се, че съм си взел електронния ключ, и излязох от стаята.

Стълбището се намираше точно срещу вратата ми, а Рейчъл беше само един етаж над мен и няколко стаи нататък, затова реших да не губя нито минута. Отворих вратата на стълбището и се заизкачвах, като взимах по две стъпала наведнъж. Стигнах до междинната площадка. Мислех си какви ще са първите й думи, когато отвори и ме види на прага. Усмехнато продължих към седмия етаж. И тогава видях мъж, проснат по гръб до вратата в коридора. Мъж с черен панталон, бяла риза и папийонка.

Беше сервитьорът, който ми беше донесъл вечерята и бутилката вино.

Ставаше нещо лошо. Изкачих последните стъпала и видях кръв по цимента под него. Приклезнах до тялото и оставих бутилката.

— Ей!

Побутнах го по рамото, за да видя дали ще реагира. Нищо. Заклучих, че е мъртъв. Закачената на колана му служебна карта потвърждаваше самоличността му.

Едуард Хувър
Кухненски персонал

Направих поредната светкавична логическа връзка.

Рейчъл!

Скочих от пода и рязко отворих вратата. Докато влизах в коридора на седмия етаж, извадих джиесема си и набрах спешния номер. Планът на хотела представляваше широко отворена подкова и аз се намирах в десния й край. Затичах се напред, като четях номерата.

722, 721, 720... Стигнах до стаята на Рейчъл и видях, че вратата е открената. Влязох, без да чукам.

— Рейчъл?

Нямаше никого, но забелязах очевидни следи от борба. По пода бяха пръснати чинии, прибори и пържени картопки от количката на румсървиза. Завивките на леглото липсваха, на пода лежеше оцапана с кръв възглавница.

Осъзнах, че съм отпуснал телефона до бедрото си и от него ме вика тенекиен глас. Изскочих в коридора и вдигнах джиесема.

— Ало?

— Тук телефон за спешна помощ, какъв е случаят?

Обзет от паника, затичах по коридора и закрепях по джиесема:

— „Меса Верде Ин“, седми етаж. Елате незабавно!

Завих по централния коридор и за частица от секундата зърнах мъж с изрусена коса и червено келнерско сако. Буташе голяма количка за пране през двукрилата врата срещу асансьорите за гости. Макар да го видях само за миг, ситуацията ми се стори странна.

— Ей!

Хукнах с всички сили и прелетях през вратата само секунди след като крилата ѝ се бяха затворили. Озовах се в малък служебен вестибюл. Вратата на сервизния асансьор се затваряше. Хвърлих се към нея, протегнах ръка напред, ала закъснях. Отдръпнах се и погледнах нагоре. Над вратата нямаше цифри или стрелки, показващи накъде се движи мъжът. Върнах се през двукрилата врата и се втурнах към асансьорите за гости.

Бързо натиснах бутона за надолу — това бе очевидното решение. Долу беше изходът. Пътят за бягство. Спомних си приведената поза на мъжа. Явно буташе нещо по-тежко от пране. Рейчъл. Сигурен бях.

Асансьорите за гости бяха четири и извадих късмет: още щом натиснах бутона, вратата звънна и се отвори. Скочих вътре и видях, че бутонът за фойето вече свети. Неколкократно ударих с длан по бутона за затваряне и чаках сякаш цяла вечност, докато тя бавно и плавно се плъзгаше към стената.

— Спокойно, приятел. Ще стигнем навреме.

Обърнах се и видях, че в асансьора вече има човек. Носеше бадж на участник в конференция, със синя панделка. Отворих уста да му кажа, че случаят е спешен, после се усетих, че още държа телефона.

— Ало? Чувате ли ме? Отсреща се разнасяше пращане: връзката не беше прекъснала. Асансьорът потегли надолу.

— Да, господине. Пратих полицията. Бихте ли ми казали...

— Един тип, облечен като келнер, се опитва да отвлече федерален агент. Съобщете на ФБР. Пратете всички... ало? Чувате ли ме?

Нищо. Край на връзката. Асансьорът рязко спря. Бяхме стигнали фойето. Моят спътник се сви в ъгъла и се опита да се направи на изчезнал. Изскочих навън още преди вратата да се е отворила напълно.

Ориентирах се накъде би трябвало да е сервизният асансьор, тръгнах наляво и после пак наляво през врата с надпис „**Вход за външни лица забранен**“. Озовах се в някакъв заден коридор. Чух тракане на посуда и усетих мирис на готвено. Имаше стоманени стелажи, отрупани с огромни консерви и други продукти. Стигнах до сервизния асансьор, ала от мъжа с червеното сако и количката за пране нямаше и следа.

Дали го бях изпреварил? Или вече беше избягал?

Натиснах бутона.

— Ей, тук е забранено за външни лица.

Рязко се обърнах. Към мен се приближаваше мъж с бели дрехи на готвач и мръсна престилка. Тъкмо вадеше цигара.

— Видяхте ли един човек с количка за пране? — попитах бързо.

— Не и в кухнята.

— Има ли подземен етаж?

— Няма.

И махна с ръката, в която държеше цигарата. Разбрах, че излиза да пуши. Някъде наблизо имаше изход.

— Има ли изход тук към паркинга?

Той посочи зад мен.

— Сервизният изход е... ей, пази се!

Понечих да се обърна към асансьора и в същия момент ме връхлетя количката за пране. Блъсна ме в хълбока, залитнах и протегнах ръце, за да не се просна върху купчината покривки и чаршафи. Усетих под прането нещо меко, но плътно и разбрах, че е Рейчъл.

Вратата на асансьора вече се плъзгаше към стената — мъжът с червеното сако натискаше бутона за затваряне. Моментално познах

лицето му от полицейската снимка, която бях видял. Сега беше гладко избръснат и рус, но бях сигурен, че е Марк Куриър. Погледнах таблото. Светеше най-горният бутон. Бакенбардът се качваше обратно горе.

Дръпнах чаршафите и видях Рейчъл. Още носеше дрехите от сутринта. Лежеше по корем, със завързани зад гърба ръце и крака, главата ѝ беше извърната на една страна. През устата ѝ беше завързан колан на хавлиен халат. От носа и устата ѝ течеше кръв. Очите ѝ бяха изцъклени.

— Рейчъл!

Смъкнах колана от устата ѝ.

— Рейчъл? Как си? Чуваш ли ме?

Тя не отговори. Готвачът се приближи и надникна в количката.

— Какво става, по дяволите?

Рейчъл беше вързана с пластмасови кабелни връзки. Извадих сгъваемия тирбушон от джоба си и ги прерязах с ножчето за опаковката на тапата.

— Помогни ми да я вдигнем!

Внимателно я свалихме от количката и я сложихме на пода. Клекнах до нея и се уверих, че кръвта не е запушила дихателните ѝ пътища. Ноздрите ѝ бяха задръстени със спечена кръв, но устата ѝ беше свободна. По лицето ѝ имаше следи от удари и започваше да се подува.

Вдигнах глава към готвача.

— Иди да повикаш охраната. И се обади на спешния телефон. Бързо!

Той се втурна по коридора. Сведох очи към Рейчъл и видях, че започва да идва в съзнание.

— Джак?

— Спокойно, Рейчъл. В безопасност си.

Очите ѝ бяха уплашени и измъчени. Обзе ме ярост.

От дъното на коридора чух готвача да вика:

— Идват! Линейката и полицията!

Не се обърнах. Погледът ми остана прикован в Рейчъл.

— Ето, чуваш ли? Идва помощ.

Рейчъл кимна. Животът постепенно се завръщаше в очите ѝ. Тя се закашля и понечи да се надигне. Помогнах ѝ да седне и я притеглих в прегръдките си. Започнах да я галя по тила.

Тя прошепна нещо, което не чух. Отдръпнах се да я погледна и я помолих да повтори.

— Нали беше в Лос Анджелис?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Бях прекалено обзет от параноя, за да се отдалеча от събитията. И от теб. Канех се да те изненадам с бутилка хубаво вино. — И добавих: — Видях го. Куриър беше.

Рейчъл едва забележимо кимна.

— Ти ме спаси, Джак. Не го познах през шпионката. Когато отворих вратата, вече беше късно. Удари ме. Опитах се да се съпротивлявам, но той имаше нож.

Накарах я да замълчи. Нямаше нужда от обяснения.

— Сам ли беше? Макгинис нямаше ли го?

Тя поклати глава.

— Видях само Куриър. Познах го твърде късно.

— Не мисли за това.

Готвачът отново се появи в коридора, вече с още неколцина мъже, облечени в кухненски дрехи. Махнах им да се приближат, но те отначало не помръднаха. После един неохотно пристъпи напред и другите го последваха.

— Повикайте ми асансьора.

— Сигурен ли сте? — попита първият.

— Просто го повикайте.

Наведох се и зарових лице в извивката на шията на Рейчъл. Прегърнах я здраво, вдишах уханието на тялото ѝ и прошепнах в ухото ѝ:

— Той се качи горе. Тръгвам след него.

— Недей, Джак, чакай тук. Остани при мен.

Надигнах се и я погледнах в очите. Не казах нищо, докато не чух асансьора да се отваря. После се обърнах към готвача, който се беше появил пръв. На бялата му риза видях избродирано името „Ханк“.

— Къде е охраната?

— Би трябвало всеки момент да са тук. Идват.

— Добре. От вас искам да стоите при нея. Не я оставяйте сама. Когато пристигне охраната, кажете им, че на стълбището на седмия етаж има още една жертва и че съм се качил горе да потърся

престъпника. Охраната да заварди всички изходи и асансьори. Онзи тип се качи, но после ще се опита да слезе.

Рейчъл понечи да се изправи и заяви:

— Идвам с теб.

— Не. Ти си ранена. Ще чакаш тук. Веднага се връщам. Обещавам.

Оставих я и се качих в асансьора. Натиснах бутона на дванайсетия етаж и погледнах назад към Рейчъл. Докато вратата се затваряше, забелязах, че Ханк нервно пали цигара.

В този миг и на двамата не ни пукаше за правилата.

Сервизният асансьор се издигаше бавно и разбрах, че избавлението на Рейчъл до голяма степен е било чист късмет — бавният асансьор, моето оставане в Мейса, за да я изненадам, качването ми по стълбището с бутилката вино. Ала не ми се мислеше какво е можело да се случи. Съсредоточих се върху момента и когато най-после стигнах на последния етаж, стоях пред вратата с два и половина сантиметровото ножче на тирбушона в ръка.

Служебният вестибюл на дванайсетия етаж пустееше. Червеното сервитьорско сако бе захвърлено на пода. Минах през летящите врати и излязох в главния коридор. Вече чувах приближаващ се вой на сирени. Много сирени.

Погледнах в двете посоки, но не видях никого. Започвах да разбирам, че е загуба на време сам човек да претърсва дванайсететажен хотел, приблизително толкова широк, колкото и висок. Куриър имаше възможност да избира множество пътища за бягство между асансьорите и стълбищата.

Реших да се върна при Рейчъл и да оставя преследването на хотелската охрана и пристигащата полиция.

Докато слизах обаче можех да проверя поне един от тези пътища. Късметът ми можеше да проработи. Избрах северното стълбище като най-близко до паркинга.

Забързах по коридора, завих на ъгъла и излязох на площадката. Първо надзърнах над перилата. Не видях нищо и чух само ехото на сирените. Тъкмо се канех да тръгна надолу, когато забелязах, че макар

да съм на последния етаж, слабо осветеното стълбище продължава нагоре.

Ако имаше достъп до покрива, трябваше да го проверя. Заизкачвах се.

На „тринайсетия“ етаж установих, че последната площадка е затрупана с хотелски мебели и че таванът зад нея е превърнат в склад. Натрупани една върху друга табли от легла, опрени на стените матраци. Камари столове, хладилници и телевизионни шкафчета от времето преди плоските екрани. Това ми напомни за кантонерките, които бях видял в коридора на Бюрото за служебна защита. Тук имаше безброй нарушения на правилата за безопасност, но кой ли обръщаше внимание? Кой изобщо идваше тук? На кого му пукаше?

Проврях се между няколко стоманени лампiona до врата с квадратно прозорче на височината на лицето и с боядисан с шаблон надпис „Покрив“. Оказа се заключена. Или може би залостена отвън? Надникнах през прозорчето и видях равен, настлан с чакъл покрив. На четирийсетина метра по-нататък се издигаше куличката с асансьорната инсталация. По-нататък имаше друга — на стълбището в отсрещния край на хотела.

Завъртях се наляво и доближих лице към прозорчето, за да се опитам да погледна в другата посока. Куриър можеше да е там.

В този миг зърнах в стъклото размазано отражение на движение.

Зад мен имаше някой.

Инстинктивно отскочих настрани и в същия момент се обърнах. Ножът на Куриър мина покрай мен, а самият той се блъсна във вратата.

Замахнах и забих ножчето на тирбушона в рамото му.

Ала острието бе прекалено късо, за да нанесе достатъчно сериозна рана. Куриър само изпъшка, стовари ръка върху китката ми, изби тирбушона от пръстите ми и пак замахна с ножа. Успях не само да се наведа и да го избегна, но и ясно да го видя. Беше достатъчно дълъг, та да ме изкорми.

Куриър замахна отново. Този път отбих ръката му надясно и го сграбчих за китката. Имах само едно предимство — ръста си. Бях по-възрастен и по-бавен от него, но и почти с двайсет кила по-тежък. Натиснах ръката му с ножа настрани, блъснах го с тяло и го повалих по гръб на пода сред гората от лампioni.

При падането той се отскубна от хватката ми и след миг се изправи, насочил острието към мен. Хванах един от лампионите с кръглата стойка напред, готов да отбия поредния му удар.

Известно време не се случи нищо — измервахме се с очи в очакване противникът да направи следващия ход. Аз атакувах първи със стойката на лампиона, ала той с лекота отскочи настрани. Отново заехме изчаквателни позиции. На лицето му се бе изписала някаква отчаяна усмивка. Дишаше тежко.

— Къде ще избягаш, Куриър? Не чуваш ли сирените? След две минути хотелът ще е пълен с ченгета и агенти. Къде ще се скриеш, а?

Той не отговори и аз пак замагнах към него с лампиона. Куриър хвана стойката и за кратко се счепкахме за нея, но успях да го блъсна върху някакви минихладилници, които с грохот паднаха на пода.

Инстинктът ми подсказваше да продължа да говоря. Ако успеях да отвлека вниманието му, щях да огранича заплахата от оръжието му и може би да му нанеса удар. Така че не престанах да го обсипвам с въпроси в очакване на подходящия момент.

— Къде е партньорът ти? Къде е Макгинис? Пратил те е тук да му свършиш мръсната работа, така ли? Точно като в Невада, а? И ти пак се провали!

Куриър ми се ухили, но не се хвана на въдицата.

— Той ли ти казва какво да правиш? Все едно ти е учител по убийство? Ей, момче, учителят ти няма да е доволен от теб. Ти се издъни.

Този път той не успя да се овладее.

— Макгинис е мъртъв бе, тъпанар! Зарових го в пустинята. Точно както щях да зароя твоята кучка, след като свърша с нея.

Престорих се, че замахвам към него със стойката, и се опитах да го накарам да продължи да говори.

— Не разбирам, Куриър. Щом той е мъртъв, ти защо просто не избяга? Защо рискува всичко да дойдеш за нея?

В момента, в който той отвори уста да отговори, направих лъжливо движение към гърдите му с лампиона и в следващия миг го ударих със стойката по ченето. Бакенбарда се олюля и аз хвърлих лампиона отгоре му и с две ръце посегнах към ножа. Блъснахме се в един телевизионен шкаф и се стоварихме на земята, аз отгоре, мъчех се да изкопча оръжието от пръстите му.

Претърколихме се два-три пъти и този път се озовах отдолу. Продължавах да го стискам за китката с две ръце и Куриър замахна с другата си ръка към лицето ми, докато се опитваше да се отскубне от мен. Успях да извия китката му и ножът издрънча на цимента. Блъснах го с лакът към шахтата на стълбището на два метра от нас, но той спря точно на ръба, под сините перила.

Нахвърлих се върху Куриър като животно, удрях и ритях, тласкан от първична ярост, каквато не бях изпитвал никога. Сграбчих го за ухото и се опитах да го откъсна. Забих лакът в зъбите му. Ала младежката енергия постепенно му даде предимство, коляното му се стрелна към слабините ми и изкрещях от болка и се сгърчих. Куриър се откопчи от мен и се хвърли към ножа.

Призовах на помощ последните си запаси от сила, запълзях след него, надигнах се и някак успях да се изправя. Болеше ме адски и бях изтощен, но знаех, че ако докопа ножа, с мен е свършено.

Стоварих се с цялата си тежест върху гърба му. Куриър политна към перилата и горната половина на тялото му се преметна през тях. Без да се замислям, се наведох, хванах единия му крак и го прехвърлих през перилата. Куриър се опита да се хване за стоманените тръби, ала пръстите му се изхлузиха.

Крясъкът му продължи само две секунди. Главата му се удари или в парапета, или в бетонната стена на шахтата и Куриър продължи да пада безмълвно, като се блъскаше ту от едната, ту от другата страна.

През цялото време не откъснах поглед от него. Докато глухото му тупване на дъното не отекна чак до тринаisetия етаж.

Ще ми се да мога да кажа, че съм изпитал угризение или поне далечно разкаяние. Само че във всеки един миг от падането му изпитвах единствено все по-силно въодушевление.

На другата сутрин вече наистина се върнах в Лос Анджелис. Спах през целия полет. Бях прекарал почти цялата нощ във вече познатата ми феберейска обстановка. Двамата със специален агент Бантъм отново се срещнахме в мобилния център за разговор със свидетели и в продължение на няколко часа му разказах и преразказах какво съм направил предишната вечер и как се е стигнало дотам, че

Куриър е паднал от тринайсетия етаж. Предадох му думите на Бакенбарда за Макгинис, пустинята и плана за Рейчъл Уолинг.

По време на разпита Бантъм нито за миг не свали маската на безпристрастен федерален агент. Нито веднъж не ми благодари, че съм спасил живота на техен другар по оръжие. Само задаваше въпроси, понякога по пет-шест пъти, по пет-шест начина. И когато накрая приключи, ме осведоми, че подробностите около смъртта на Марк Куриър щели да бъдат представени на щатски разширен съдебен състав, който щял да реши дали е извършено престъпление, или действията ми могат да се определят като самозащита. И едва тогава наруши стереотипа и ми заговори като човек.

— Изпитвам смесени чувства към вас, Макавой. Вие несъмнено сте спасили живота на агент Уолинг, но сте сбъркали, като сте тръгнали след Куриър. Трябваше да изчакате. Сега можеше да е жив и да получим от него отговорите на някои въпроси. А при това положение, особено ако Макгинис наистина е мъртъв, повечето тайни са отишли в шахтата заедно с Куриър. Пустинята е голяма, ако разбирате какво искам да кажа.

— Добре де, съжалявам за това, агент Бантъм. Казах си, че ако не тръгна след него, може да избяга. И ако беше избягал, най-вероятно пак нямаше да получите своите отговори. А само още трупове.

— Възможно е. Но никога няма да узнаем.

— И какво ще стане сега?

— Както казах, ще предадем случая на разширен съдебен състав. Съмнявам се, че ще имате проблеми. Светът няма особено много да скърби за Марк Куриър.

— Нямам предвид с мен. Това не ме притеснява. Със следствието — какво ще стане сега?

Той не отговори веднага, сякаш обмисляше дали изобщо трябва да ми каже нещо.

— Ще се опитаме да възстановим следата. Нищо повече не можем да направим. Още не сме приключили в Уестърн Дейта. Ще продължим там и ще се помъчим да съставим цялостна картина на действията на тези хора. И ще продължим да търсим Макгинис. Жив или мъртъв. Имаме само думата на Куриър за смъртта му. Аз лично не съм склонен да му вярвам.

Свих рамене. Точно бях повторил казаното от Бакенбарда. Щях да оставя на професионалистите да решат дали е истина. Ако искаха, можеха да закачат снимката на Макгинис във всяка поща в страната.

— Може ли вече да се прибера в Лос Анджелис?

— Свободен сте да си вървите. Но ако се сетите за още нещо, веднага ни се обадете. Ние също ще ви се обадим, ако открием нещо.

— Дадено.

Бантъм не се ръкува с мен. Само ми отвори вратата.

Рейчъл ме чакаше отвън. Намирахме се на предния паркинг на „Меса Верде Ин“. Наближаваше пет сутринта, но нито един от нас двамата не изглеждаше много уморен. Парамедиците я бяха прегледали. Подутината започваше да спада, ала имаше сериозна порезна рана, разцепена устна и контузия под лявото око. Беше отказала да я закарат в болницата за подробен преглед. Точно в този момент за нищо на света нямаше да напусне центъра на разследването.

— Как си? — попитах.

— Добре съм. А ти?

— Бива. Бантъм каза, че можело да си тръгна. Мисля да хвана първия полет за Лос Анджелис.

— Няма ли да останеш за пресконференцията?

Поклатих глава.

— Какво ново ще ми кажат?

— Прав си. Нищо.

— Докога смяташ, че ще останеш тук?

— Не знам. Сигурно докато приключат. А това няма да се случи, докато не узнаем всичко, което можем.

Кимнах и си погледнах часовника. В близките два часа едва ли щеше да има самолет за Лос Анджелис.

— Искаш ли да закусим някъде?

Рейчъл се опита да свие устни, за да изрази нежеланието си, но болката не ѝ позволи.

— Не съм много гладна. Искях само да се сбoguвам с теб. Трябва да се върна в Уестърн Дейта. Намерили са неофициален сървър, който са ползвали Макгинис и Куриър. В него има архивирани видеозаписи, Джак. Те са филмирали престъпленията си.

— И двамата ли ги има на записите?

— Не съм ги гледала, но ми казаха, че не се разпознавали лесно. Носели маски и снимали под такъв ъгъл, че да се виждат жертвите им, не те. На един от записите Макгинис носел качулка на палач — същата като на Зодиака.

— Майтапиш се... чакай малко, той трябва да е на повече от шейсет години, за да е Зодиака.

— Не, колегите не искат да кажат това — такава качулка може да се купи от сатанистки магазини в Сан Франциско. Тя просто показва какви са те. Като твоята книга на нощното шкафче. Познават историята. Веднага става ясно колко голяма роля играе страхът в тяхната програма. Плашенето на жертвите е част от възбудата.

Човек не трябва да е психолог във ФБР, за да го разбере. Но това ми напомни колко ужасяващи са били последните мигове от живота на жертвите им.

За пореден път се сетих за аудиозаписа на Битейкър и Норис. Тогава не бях издържал да го чуя. А сега нямах особено желание да получа отговор на въпроса, който изникна в ума ми.

— Заснели ли са Анджела?

— Не, тя е прекалено отскоро. Но има други.

— Жертви ли имаш предвид?

Рейчъл погледна над рамото ми към вратата на феберейския автобус и после отново към мен. Реших, че говори, без да ѝ е позволено, независимо от сделката, която уж бяхме сключили.

— Да. Още не са изгледали всичко, но има поне шест жертви. Макгинис и Куриър са го правели отдавна.

Вече не бях съвсем сигурен, че искам да си тръгна. В крайна сметка, колкото по-голям е броят на труповете, толкова по-сензационна е историята. Двама убийци, най-малко шест жертви... ако изобщо беше възможно историята да стане по-сензационна, това току-що се бе случило.

— Ами шините? Оказа ли се права за тях?

Тя навъсено кимна. В такива случаи човек не се радва, че се е оказал прав.

— Да. Всички жертви са с шини.

Бръкнах в джобовете си. Нямах химикалка, а бележникът ми беше останал в хотелската ми стая.

— Имаш ли химикалка? — попитах. — Трябва да си запиша тези неща.

— Не Джак, няма да ти дам химикалка. Казах ти повече, отколкото трябваше. Засега това е само сурова информация. Изчакай да се запозная внимателно с всичко и ще ти позвъня. Крайният ти срок е най-малко след дванайсет часа.

Имаше право. Оставаше ми цял ден да подготвя репортажа и да включа детайлите, които щяха да бъдат открити днес. Пък и знаех, че когато се върна в редакцията, ще се изправя пред същия проблем като миналата седмица. Отново бях участник в историята. Бях убил един от двамата, за които се отнасяше тя. Конфликтът на интереси налагаше да не напиша материала. Пак щях да седна с Лари Бърнард и да му дам репортаж за първа страница, който щеше да отекне в целия свят. Адски вбесяващо, ала вече почвах да свиквам.

— Добре, Рейчъл. Ще ида да си събера багажа, после тръгвам за летището.

— Ще ти се обадя, Джак. Обещавам.

Хареса ми, че ми обеща, преди да се наложи да я попитам. Погледнах я за миг — искаше ми се да я докосна, да я прегърна. Тя явно прочете мислите ми, направи първата стъпка и силно ме притисна към себе си.

— Ти ми спаси живота тази нощ, Джак. Да не си мислиш, че ще си тръгнеш само с едно ръкостискане?

— И аз се надявах да получа нещо повече.

Леко я целунах по бузата, пазех наранените ѝ устни. Даже агент Бантъм или някой друг зад черните прозорци на мобилния център за разпити на ФБР да ни наблюдаваше, на нас не ни пукаше.

Изтече почти минута, преди да се пуснем. Рейчъл ме погледна в очите и кимна.

— Върви да напишеш репортажа си, Джак.

— Ще го направя... ако ми позволят.

Обърнах се и тръгнах към хотела.

Докато пресичах помещението, всички погледи бяха вперени в мен. Из редакцията се беше разнесло бързо като вятъра, че предишната нощ съм убил човек. Мнозина сигурно смятаха, че съм отмъстил за

Анджела Кук. Други може би си мислеха, че съм някакъв маниак, който се е изложил на опасност заради тръпката.

Телефонът на бюрото ми звънеше и лампичката на телефонния секретар светеше. Оставих раницата на пода и реших да отложам разговорите и съобщенията за по-късно. Наближаваше единайсет, затова отидох при Сала да видя дали Прендо вече е там. Ако щях да предам информацията си на друг репортер, исках да започна веднага.

Прендо го нямаше, обаче Дороти Фаулър беше там. Успях да не ахне и попита уж делово:

— Как си, Джак?

Свих рамене.

— Нормално. Кога ще се появи Прендо?

— Сигурно чак след един. В състояние ли си да работиш днес?

— Искаш да кажеш дали изпитвам угризения заради онзи, който снощи падна от стълбището ли? Не, Дороти, всъщност не изпитвам никакви угризения. Всички явно си мислят, че би трябвало. Чувствам се добре. Както казват ченгетата: НПЧ — няма пострадал човек. Онзи тип не беше човек. Беше убиец, изтезавал жени, докато ги е изнасилвал и задушавал. Не изпитвам угризения за случилото се с него. Даже ми се ще да е бил в съзнание през цялото време, докато падаше.

— Струва ми се, че те разбирам.

— В момента ме измъчва само това, че сигурно пак няма аз да напиша репортажа, нали?

Тя се намръщи.

— Да, пак няма да си ти, Джак.

— Няма значение. На кого да предам материала? От ФБР потвърдиха, че убийците са двама. Открили са техни видеозаписи с няколко жертви. Най-малко шест, освен Анджела. Ще обявят всичко на пресконференция, но имам много информация, която няма да съобщят. Ще избием рибата.

— Точно това искам да чуя. Пак ще те пратя при Лари Бърнард. Носиш ли си записките? Готов ли си?

— Веднага щом той е готов.

— Добре, ще се обадя и ще запазя заседателната зала, за да можете да работите на спокойствие.

През следващите два часа разказах на Лари Бърнард всичко, което знаех, дадох му бележките си и набързо му описах собствените си действия. После той ме интервюира за ръкопашната ми схватка със серийния убиец.

— Жалко, че не си го оставил да отговори на последния ти въпрос — каза замислено.

— Какво имаш предвид?

— Накрая, когато си го попитал защо просто не се е скрил, вместо да нападне Уолинг. Това е най-важният въпрос, нали? Защо не е избягал? Нещо не се връзва. Той е отговарял на предишните ти въпроси, но ти си го ударил с лампиона, преди да успее да отговори на този.

Въпросът му не ми хареса. Като че ли се отнасяше подозрително към искреността ми или към действията ми.

— Виж, той имаше нож, а аз нямах. Не съм го интервюирал. Опитвах се да му отвлека вниманието. Ако мислеше над въпросите ми, нямаше да мисли да забие ножа в гърлото ми, нали така? И се получи. Щом видях своя шанс, го използвах. Получих предимство и затова съм жив, за разлика от него.

Лари се наведе напред, провери дали диктофонът му работи и каза:

— Страхотен цитат.

Бях репортер от над двацет години, а току-що бях налапал въдицата на собствения си приятел и колега.

— Хайде да направим почивка. Още колко време ти трябва?

— Всъщност мисля, че съм готов — без да се извинява, отвърна Лари. Нямаше и нужда всъщност: всичко това беше само работа. — Хайде да си починем и аз ще прегледам бележките си, за да се убедя. Защо не позвъниш на агент Уолинг да видиш дали през последните няколко часа не е изскочило нещо ново?

— Щеше да ми се обади.

— Сигурен ли си?

Изправих се.

— Да, сигурен съм. Стига си се опитвал да ме изработиш, Лари. Знаем как става.

Той вдигна ръце в знак, че се предава. Обаче се усмихваше.

— Добре де, добре. Иди да си починеш. И без това трябва да напиша някое и друго заглавие.

Излязох от заседателната зала и се върнах на бюрото си. Вдигнах телефона и проверих съобщенията. Бяха девет, повечето от други медии — искаха коментари за собствените си репортажи. Продуцентът от Си Ен Ен, когото бях спасил от гнева на цензорите, като го бях предупредил за мръсния език на Алонзо Уинслоу, искаше пак да участвам в предаването и да разкажа за последния развой на събитията.

Щях да отговоря на всички подобни искания на другия ден, след като „Таймс“ публикуваше ексклузивния си репортаж. Бях лоялен докрай, макар да не знаех защо.

Последното съобщение беше от моя отдавна изчезнал литературен агент. Не ми се бе обаждал повече от година, когато ми съобщи, че не е успял да продаде последната ми идея за книга — една година от живота на детектив в отдел за неприключени следствия. Сега ме информираше, че разпрацал оферти за книга за новите убийства. Питаше дали медиите вече са дали име на убиеца. Привличащият вниманието псевдоним щял да направи продажбата на книгата полесна. Искал да си помисля за това, каза той, и да почакам, докато задвижи нещата.

Агентът ми беше назад с материала — още не знаеше, че убийците са двама, а не един. Но съобщението му разпръсна разочарованието, че няма да напиша този репортаж. Изкушавах се да му позвъня, ала реших да почакам, докато ми се обади с добри новини. Щях да му кажа, че ще приема сделка само с издателство, което обещае да публикува и първия ми роман. Ако толкова много искаха публицистиката, щяха да приемат.

След като свърших с телекома, се обърнах към компютъра и проверих на страницата на „Вътрешни новини“ дали материалите на Лари Бърнард са в съдържанието на утрешния брой. Както очаквах, списъкът започваше с пакет от три материала по случая.

Продължаващо разследване — Мъж, заподозрян в извършване на серийни убийства най-малко на седем жени, сред които репортерка от „Таймс“, загина във вторник през

нощта в Мейса, щата Аризона, след като двубой с друг репортер от вестника доведе до падането му от тринайсетия етаж в шахтата на хотелско стълбище. Двайсет и шест годишният Марк Куриър, жител на Чикаго, е идентифициран като един от двамата, подозирани в поредица от сексуално мотивирани похищения и убийства на жени поне в два щата. Вторият заподозрян е идентифициран от ФБР като Деклън Макгинис, четирийсет и шест годишен, също от Мейса. Според агентите Макгинис е президент на компания за съхранение на дигитална информация. Жертвите били избирани от архивите на адвокатски кантори. Куриър работел при Макгинис в Уестърн Дейта Кънсълтънтс и имал пряк достъп до въпросните архиви. Макар Куриър да заявил пред репортер на „Таймс“, че е убил Макгинис, ФБР смята местонахождението му за неизвестно. 45 реда, полицейска снимка на Куриър. **БЪРНАРД**

СТРАНИЧНА КОЛОНА — Репортерът на „Таймс“ Джак Макавой влезе в битка на живот и смърт с размахващия нож Марк Куриър на последния етаж на „Меса Верде Ин“ преди да успее да отвлече вниманието му с оръжието на своя занаят: думите. Когато заподозреният сериен убиец се разсейва, Макавой получава предимство и Куриър пада в шахтата на стълбището, за да намери смъртта си. Според органите на реда заподозреният оставя повече въпроси, отколкото отговори. 18 реда **БЪРНАРД**

ИНФОРМАЦИЯТА — Наричат ги бункери и ферми. Разположени са в пасища и пустини. Безлични са като безименните складове по промишлените улици във всеки град из страната. Центровете за съхранение на информация се рекламират като икономични, надеждни и сигурни. В тях се съхраняват важни дигитални архиви, които винаги са на една ръка разстояние, където и да се намира фирмата ви. Но тазседмичното разследване на двама мъже, които използвали архивите, за да избират, издебват и похищават жени, хвърля съмнение върху тази преживяла експлозивен растеж през последните години индустрия. Според

органите на реда главният въпрос не е къде и как трябва да съхранявате дигиталната си информация. Въпросът е кой се занимава с нея. „Таймс“ научава, че много фирми за информационно съхранение привличат на работа най-способните. Проблемът понякога е, че те са бивши престъпници. Заподозреният Марк Куриър е пример за това. 25 реда Гомес-Гонзмарт

Отново излизаха крачка напред. Този информационен пакет щеше да даде преднина на вестника и да се превърне в авторитетния репортаж за случая. Всички други информационни медии щяха да го цитират или да драпат, за да го настигнат. Поредният хубав ден за „Таймс“. Редакторите вече надушваха „Пулицър“.

Затворих страницата и се замислих за страничната колона, която щеше да напише Лари. Той имаше право. Въпросите бяха повече от отговорите.

Отворих нов документ и записах диалога, който бях провел с Куриър — все още можех да си го спомня почти дума по дума. Отне ми само пет минути, защото всъщност не бяхме говорили много.

Аз: Къде е Макгинис? Пратил те е тук да му свършиш мръсната работа, така ли? Точно като в Невада?

Той: Не отговаря.

Аз: Той ли ти казва какво да правиш? Той ти е учител по убийство и няма да е доволен от теб. Ти се издъни.

Той: Макгинис е мъртъв бе, тъпанар! Зарових го в пустинята. Точно както щях да заровя твоята кучка, след като свърша с нея.

Аз: Защо просто не избяга? Защо рискува всичко да дойдеш за нея?

Той: Не отговаря.

Прочетох написаното няколко пъти и коригирах и допълних някои неща. Лари имаше право. Всичко се свеждаше до последния въпрос. Куриър се канеше да ми отговори, но аз се възползвах от

разсейването му, за да го хвана неподготвен. Не съжалявах. Най-вероятно точно това ми беше спасило живота. Но определено ми се искаше да знаех отговора на въпроса, който бях задал.

На другата сутрин „Таймс“ се грееше на отражението си в националните новини и аз бях в центъра на събитията. Не бях написал нито ред от материалите, които пораждаха брожението в националните медии, ала бях обект на два от тях. Телефонът ми не преставаше да звъни и входящата кутия на имейла ми още от сутринта се пръскаше по шевовете.

Но аз не отговарях нито на обажданията, нито на имейлите. Не се греех на отражението. Прекарах нощта с не получилия отговор въпрос, който бях задал на Марк Куриър, и както и да го анализирах, нещата не се връзваха. Какво правеше Куриър в хотела? Каква щеше да е голямата награда за толкова сериозен риск? Рейчъл ли? Похищението и убийството на федерален агент определено щеше да прати Макгинис и Куриър във висшия пантеон на убийците, чиито ужасни дела са запечатали имената им в националната памет. Но дали те се бяха стремили към това? Нямах данни да са се интересували от общественото внимание. Напротив, грижливо бяха подготвяли и маскирали убийствата си. Опитът за похищение на Рейчъл не се вписваше в довелата до него история. Тъй че трябваше да има друга причина.

Подходих от нова гледна точка. Замислих се какво е щяло да се случи, ако бях заминал за Лос Анджелис и Куриър беше успял да отвлече Рейчъл от хотела.

Похищението най-вероятно щеше да бъде разкрито скоро след извършването му, след като сервитьорът от румсървиз не се върнеше в кухнята. В рамките на един час хотелът щеше да се е превърнал в кипящ котел. Агентите от ФБР щяха да блокират района, да почукат на всяка врата и да обърнат всеки камък в опит да открият и спасят колегата си. Само че Куриър отдавна щеше да е изчезнал.

Беше ясно, че похищението е щяло да ангажира Бюрото и да отвлече вниманието от разследването на Макгинис и Куриър. Но също беше ясно, че това можеше да е само временно. Предполагах, че до обяд на другия ден щяха да пристигат цели самолети с агенти във

федерална проява на могъщество и решителност. Това щеше да им позволи да преодолеят изоставането и да поведат разследването още по-енергично, като междувременно продължават усилията да открият Рейчъл.

Колкото повече мислех за това, толкова повече ми се искаше да бях дал на Куриър възможност да отговори на онзи последен въпрос: „Защо не избяга?“

Не знаех отговора и вече беше късно да го получа лично от източника. Затова продължих да го разчепквам, забравил за всичко друго.

— Джак?

Погледнах над преградата около бюрото ми и видях Моли Робардс, главната асистентка на главния редактор.

— Да?

— Не отговаряш на телефона си и входящата кутия на имейла ти е пълна.

— Да, получавам адски много писма. Това проблем ли е?

— Господин Креймър би желал да те види.

— А, добре.

Не понечих да стана, но и тя не проявяваше намерение да си тръгне. Беше ясно, че е пратена да ме вземе. Накрая отместих стола си и се изправих.

Креймър ме очакваше с голяма фалшива усмивка. Имах предчувствието, че онова, което ще ми каже, не е негова идея. Приех го като добър признак, понеже неговите идеи рядко ги биваше.

— Седни, Джак.

Седнах. Той се зае да подрежда бюрото си, преди да започне.

— Е, имам добра новина за теб.

И пак ми отпрати усмивката си. Същата, с която ми съобщи, че съм уволнен.

— Ами?!

— Решихме да изтеглим документите за напускането ти.

— Това какво значи? Че не съм уволнен ли?

— Точно така.

— Ами заплатата и осигуровките ми?

— Нищо не се променя. Остават си като досега.

Също като с възстановяването на Рейчъл на работа. Обзе ме възбуда, но после се върнах в действителността.

— Значи ще уволните някой друг вместо мен.

Креймър се прокашля.

— Няма да те лъжа, Джак. Нашата цел беше до първи юни да съкратим сто души от редакционния състав. Ти беше деветдесет и деветият — да, за малко не мина през ситото.

— Значи аз ще запазя мястото си и ще теглите балтията на някой друг.

— Анджела Кук ще е деветдесет и деветата. Няма да ѝ назначим заместник.

— Много удобно. И кой е стотният?

Завъртях се на стола си и погледнах през стъклото към редакцията.

— Бърнард ли? Или Гого Гонзмарт? Колинс...

Креймър ме прекъсна.

— Още не сме решили, Джак.

Обърнах се към него.

— Но все някой ще трябва да си отиде, защото аз трябва да остана. Какво ще се случи, след като тази история се изчерпи? Пак ли ще ме повикаш тук, за да ме уволниш за пореден път?

— Не очакваме нови принудителни съкращения. Новият собственик ясно даде...

— Ами следващият нов собственик? И по-следващият?

— Виж, не съм те повикал да ми четеш проповеди. Новинарският бизнес претърпява сериозни промени. Борба на живот и смърт. Въпросът е дали искаш да си запазиш работата. Ето това е моето предложение.

Отново се завъртях с гръб към него и погледнах към редакцията. Нямаше да ми липсва мястото. Щяха да ми липсват само някои хора. Отговорих на Креймър, без да се обръщам към него.

— Литературният ми агент в Ню Йорк ме събуди в шест сутринта. Каза, че ми е осигурил договор за две книги. За четвърт милион долара. Ще ми трябва почти три години да ги напиша. Отгоре на всичко получих предложение от Каdifения ковчег. Дон Гудуин отваря страница за журналистически разследвания в уебсайта си. Общо взето, ще довършва работата, която „Таймс“ е зарязал по

средата. Не плаща много, но и това са пари. И ще мога да работя вкъщи — където и да е това.

Изправих се и се обърнах към Креймър.

— Съгласих се. Тъй че, мерси за предложението, обаче можеш да ме запишеш като номер сто в списъка си. От другиден ме няма.

— Приел си работа при конкурент?! — възмути се Креймър.

— Ти какво очакваше? Забрави ли, че ме уволни?

— Обаче сега отменям уволнението ти — изпелтечи той.

— Малко късно, не мислиш ли?

— Тогава искам още сега да освободиш бюрото си. Ще повикам охраната да те изведе от сградата.

Както бях прав, му се усмихнах отвисоко, докато той вдигаше слушалката.

— Напълно ме устройва.

Намерих празен кашон в принтерната стая и след десет минути го пълнех с нещата, които исках да взема от бюрото си. Първи влезе орфаният червен речник от майка ми. Иначе нямаше почти нищо друго. Настолен часовник „Монблан“, който, кой знае защо, не бяха откраднали, червен телбод и няколко папки с контактни данни на източници. И толкова.

Служител от охраната ме наблюдаваше, докато си събирах багажа, и имах усещането, че не за пръв път му възлагат тази неловка задача. Смилих се над него и не го обвинявах — той просто си вършеше работата. Обаче с присъствието си до моето бюро все едно размахваше червен флаг. Скоро се появи Лари Бърнард.

— Какво става? Нали беше до утре?

— Вече не. Креймър ми каза да се разкарам.

— Защо? Какво си направил?

— Опитва се да ме върне на работа, обаче аз му отговорих да си задържи предложението.

— Какво?! Отхвърлил си...

— Имам нова работа, Лари. Всъщност цели две.

Повече нямаше какво да сложа в кашона. Изглеждаше жалко за седем години в редакцията. Преметнах раницата през рамо и вдигнах кашона, готов за тръгване.

— Ами историята? — попита Лари.

— Твоя е. Знаеш какво да правиш с нея.

— Да, с твоя помощ. Сега кой ще ми дава вътрешна информация?

— Ти си репортер. Ще намериш начин.

— Може ли да ти се обаждам?

— Не, не може.

Лари се намръщи, ала аз не го оставих да се поти дълго.

— Но можеш да ме водиш на обяд за сметка на „Таймс“. Тогава ще разговарям с теб.

— Върхът си!

— До скоро, Лари.

Тръгнах към асансьорите, следван от охранителя. Плъзнах поглед по редакцията, но внимавах да не срещам очите на никого. Не исках да се сбогувам. Минах покрай редицата стъклени офиси, без да си направя труд да погледна никой от редакторите, за които бях работил. Исках само да се махна.

— Джак?

Спрях и се обърнах. Дороти Фаулър стоеше на прага на стъкления кабинет, който току-що бях подминал. Повика ме вътре.

— Би ли дошъл за минутка, преди да си тръгнеш?

Поколебах се, свих рамене и подадох кашона на охранителя.

— Веднага се връщам.

Влязох в кабинета на отговорния редактор на „Вътрешни новини“, смъкнах раницата си и седнах пред бюрото. На лицето на Дороти се изписа лукава усмивка и тя заговори тихо, сякаш се боеше, че в съседния офис може да я чуят.

— Казах на Ричард, че се самозаблуждава. Че няма да приемеш предложението. Те си мислят, че хората са като кукли на конци и могат да ги разиграват.

— Не е трябвало да си толкова сигурна. За малко да приема.

— Съмнявам се, Джак. Много се съмнявам.

Реших, че това е комплимент. Кимнах и погледнах покритата със снимки, картички и изрезки от вестници стена зад нея.

— Какво ще правиш сега?

Изложих й разширена версия на онова, което бях обяснил на Креймър. Че ще напиша книга за участието си в случая Куриър — Макгинис, после ще направя дългоочаквания си опит да издам роман. И междувременно ще разполагам с пространство на

www.thevelvetcoffin.com, където ще имам свободата да провеждам журналистически разследвания по свой избор. Нямах да ми плащат много, но това щеше да е истинска журналистика. Просто осъществявах скока към дигиталния свят.

— Изглежда страхотно — каза Дороти. — Много ще ни липсваш тук. Ти си сред най-добрите.

Такива комплименти не ми допадат. Аз съм циничен и търся гледната точка. Щом ме биваше чак толкова, защо изобщо бях попаднал в списъка за съкращаване? Отговорът най-вероятно гласеше, че ме бива, но не достатъчно. Тя само ми правеше четка. Извърнах се — винаги правя така, когато някой ме лъже в очите — и отново се загледах в образите на стената.

И изведнъж го видях. Нещо, което досега ми беше убягвало. Но не и този път. Наведох се напред, за да го разгледам по-добре, после се изправих и се надвесих над бюрото ѝ.

— Какво има, Джак?

Посочих с ръка.

— Може ли да видя картичката от „Магьосникът от Оз“?

Тя се обърна и вдигна очи към стената. Картичката беше самоделна. Кадр с главните герои от филма. Под снимката имаше напечатан надпис: „Вече не си в Канзас, Дороти“.

Фаулър се пресегна нагоре, свали картичката и ми я подаде.

— Шега от един приятел. Аз съм от Канзас.

— Ясно.

Проучих картичката, като се съсредоточих върху Плашилото. Снимката беше прекалено малка, за да съм съвсем сигурен.

— Може ли съвсем набързо да направя една проверка на твоя компютър? — попитах.

И вече заобикалях бюрото ѝ, преди да успее да ми отговори.

— Хм, естествено, какво...

— Още не съм сигурен.

Тя стана от стола си и се дръпна настрана. Заех нейното място, погледнах екрана и отворих Гугъл. Машината работеше бавно.

— Хайде де... хайде де!

— Какво има, Джак?

— Нека само...

Търсачката най-после се отвори. Кликнах „Изображения“. Написах „Плашило“ и натиснах ентер.

Екранът се изпълни с 16 картинки на плашила. Имаше снимки на симпатичния герой от „Магьосникът от Оз“ и цветни рисунки от комикси за Батман. И още няколко фотографии и рисунки на плашила от книги, филми и каталози с костюми за Хелюин. От мили и дружелюбни до ужасни и заплашителни. Някои с весели очи и усмивки, други със защити очи и устни.

Кликвах всяка снимка и я уголемявах. Проучих ги — и всичките шестнайсет имаха една обща черта. Конструкцията на всяко плашило включваше чувал от зебло, надянат върху главата, така че да образува лице. И всички чували бяха стегнати с въже на шията. Понякога дебело, друг път обикновено въже за пране. Нямаше значение. Тази особеност се проявяваше винаги и съответстваше на онова, което бях видял в събраната от мен документация, както и на запечатания се в съзнанието ми образ на Анджеела Кук.

Сега разбирах, че с прозрачните найлонови торбички убиецът пресъздава лице на плашило. Нямаше чувал от зебло, ала това несъответствие с изградения образ нямаше значение. Торбичката с въжето на шията означаваше същото. Не се съмнявах, че току-що съм открил подписа. Тайния подпис, за който ми беше разказала Рейчъл.

— Карвър — казах на глас.

Затворих брауъра и се изправих.

— Какво значи това, Джак? Кой е Карвър?

— Трябва да тръгвам.

Излязох иззад бюрото й и вдигнах раницата си от пода.

— Джак?

Забързах към изхода.

— Беше ми приятно да работя с теб, Дороти.

Самолетът се приземи твърдо, но аз почти не обърнах внимание. През последните две седмици толкова бях свикнал с полетите, че вече дори не зяпах през илюминатора, за да допринеса физически за безопасното кацане.

Още не се бях обадил на Рейчъл. Искях първо да стигна в Аризона, за да участвам в действията, които щяха да са резултат от

моята информация. Формално вече не бях репортер, ала продължавах да пазя материала за себе си.

Освен това отсрочката ми даде възможност да измисля подход.

Веднага щом взех кола под наем и стигнах в Мейса, спрях на паркинга на един универсален магазин и влязох да си купя джиезем с предплатена карта. Знаех, че Рейчъл работи в бункера на Уестърн Дейта. Не исках, когато ѝ се обадя, да види името ми на дисплея и да го произнесе пред Карвър.

Най-после готов, се върнах в колата и ѝ позвъних. Тя отговори на петото извънмяване, без да каже името ми.

— Агент Уолинг слуша.

— Аз съм. Не произнасяй името ми.

Последва пауза, после Рейчъл продължи:

— Какво обичате?

— Там ли е Карвър?

— Да.

— Добре, аз съм в Мейса, на десет минути от теб. Трябва да се видим, без никой друг в бункера да знае.

— Съжالياвам, няма да е възможно. За какво се отнася?

Поне беше влязла в тон.

— Не мога да ти обясня. Трябва да ти покажа. Обядвала ли си вече?

— Да.

— Добре, кажи им, че отиваш за кафе лате или нещо друго, което не можеш да си вземеш от техните автомати. Ще се срещнем в „Хайтауър Граундс“ след десет минути. Ако трябва, обещавай да занесеш лате и на тях. Изпързаяй ги и ела. Не искам да се приближавам до Уестърн Дейта, защото навсякъде има камери, вътре и вън.

— И не можете да ми загатнете за какво се отнася, така ли?

— Свързано е с Карвър, затова не задавай такива въпроси. Просто се измъкни и ела. Не казвай на никого, че съм тук и какво всъщност правиш.

Тя не отговори. Започвах да губя търпение.

— Рейчъл, ще дойдеш ли, или не?

— Така става — накрая отвърна тя. — Ще разговаряме пак.

И прекъсна.

След пет минути бях в „Хайтауър Граундс“. Заведението очевидно носеше името на старата пустинна обсерватория, чиято кула се издигаше зад него. Изглеждаше запусната, но на върха ѝ стърчаха цял куп мобилни клетки и антени.

Влязох и установих, че е почти празно. Двама клиенти, които приличаха на студенти, седяха сами с отворени пред тях лаптопи. Отидох на бара, взех две кафета и се настаних с компютъра на една маса в ъгъла, далеч от другите посетители.

Сложих в моето кафе щедра доза захар и мляко и погледнах към паркинга през прозореца. Нито следа от Рейчъл. Отпих от горещото кафе и влязох в интернет, като използвах безплатната безжична връзка на заведението.

Изтекоха петнайсет минути. Проверих имейла си и се замислих какво ще кажа на Рейчъл — ако изобщо се появи. Отворих на екрана страницата с плашилата и бях готов да започна. Накрая се зачетох в касовия бон, който дойде с кафето.

Безплатен WiFi с всяка покупка! Потърсете ни в интернет на www.hightowergrounds.com

Смачках листчето, хвърлих го към кошчето и не улучих. Станах, взех го и го пуснах вътре, после отворих новия си джиесем и тъкмо се канех да позвъня на Рейчъл, когато най-сетне я видях да отбива в паркинга и да спира. След малко влезе в заведението, видя ме веднага и се насочи към моята маса. Носеше лист — явно с поръчките на колегите си.

— Когато за последен път ходих за кафе, бях новоназначен агент по време на преговори с похитител в Балтимор. Вече не ме пращат с поръчки, Джак, тъй че дано да имаш сериозни основания.

— Не се безпокой, на никого няма да носиш кафе. Би ли седнала?

Рейчъл се настани срещу мен и аз преместих чашата чисто кафе пред нея. Тя не я докосна. Носеше тъмни очила, но въпреки това виждах моравото петно под лявото ѝ око. Подутината на брадичката ѝ беше изчезнала, а блясъкът за устни скриваше сцепването. Човек трябваше внимателно да се вгледа, за да го забележи. Бях се чудил

дали е уместно да се наведе към нея и да я прегърна или целуна, ала деловото ѝ поведение ме накара да се въздържа.

— Добре, Джак, ето ме. Какво правиш тук?

— Мисля, че открих подписа. Искам да кажа, сигурен съм. Макгинис е бил само прикритие. Изкупителна жертва. Вторият убиец е Плашилото. Карвър.

Рейчъл се втренчи в мен. Очите ѝ не разкриваха нищо под очилата. Накрая заговори.

— Значи си скочил на самолета, какъвто си редовен клиент на авиолиниите, за да се появиш тук и да ми кажеш, че човекът, с когото цяла седмица работя рамо до рамо, е убиецът, когото издирвам.

— Точно така.

— Дано си прав, Джак.

— Кой остана в бункера с Карвър?

— Двама агенти от ГИЕУ, Торес и Маури. Но не мисли за тях. Обясни ми какво става.

Опитах се да подготвя сцената за образите, които щях да ѝ покажа на лаптопа.

— Първо започна да ме гризе един въпрос. Какво е целяло твоето похищение?

— След като изгледах част от откритите в бункера видеозаписи, не ми се ще да мисля за това.

— Извинявай, не се изразих правилно. Нямам предвид какво е щяло да се случи с теб. А защо точно теб. Защо да поемат толкова голям риск с теб? Елементарният отговор е, че това е щяло задълго да отвлече вниманието от основното разследване. И това е вярно, но разсейването в най-добрия случай щеше да е временно. Щяха да заприичдат десетки агенти. Съвсем скоро човек нямаше да може да мине покрай знак „стоп“, без феберейците да го спрат. Край на разсейването.

Рейчъл — следваше логиката на обяснението ми — кимна в знак на съгласие.

— Добре, но дали не е имало и друга причина? — продължих аз. — Имаме двама убийци. Учител и ученик. Ученикът се опитва да те отвлече сам. Защо?

— Защото Макгинис е мъртъв — отвърна Рейчъл. — Останал е само ученикът.

— Добре, ако е така, защо изобщо го е направил? Защо е дошъл да те отвлече? Защо не си е плюл на петите? Разбираш ли, просто не се връзва. Поне по начина, по който го приемахме досега. Смятахме, че похищението ти цели отвличане на вниманието. Само че целта е била друга.

— Каква?

— Ами ако Макгинис не е учителят? Ами ако само така е трябвало да изглежда? Ами ако просто е изкупителна жертва и твоето похищение е целяло да отвлече вниманието от истинския учител? Да му помогне да се измъкне.

— Ами доказателствата, които открихме?

— Имаш предвид, че моята книга е лежала на нощното му шкафче, както и шините, и порнографията в дома му? Не ти ли се струва много удобно?

— Тези неща не са били разхвърляни из къщата. Били са скрити и са намерени след продължителен обиск. Но всичко това няма значение. Да, може да са били подхвърлени. По-важен е сървърът с видеозаписите, който открихме в Уестърн Дейта.

— На първо място, ти каза, че Макгинис не може да бъде разпознат на записите. И кой може да твърди, че единствено двамата с Куриър са имали достъп до сървъра? Дали и тези улики не са подхвърлени като нещата в къщата?

Рейчъл не отговори веднага. Виждах, че размишлява. Може още отначало да беше смятала, че уликите срещу Макгинис се откриват прекалено лесно. Ала после поклати глава, сякаш нещата не се връзваха и за нея.

— И пак не е логично, ако твърдиш, че учителят е Карвър. Той не направи опит да избяга. Когато Куриър ме отвличаше, Карвър е бил в бункера с Торес и...

Тя не довърши изречението. Довърших го аз.

— Маури ли? Да, бил е с двама федерални агенти.

Видях, че най-после започва да проумява.

— Щял е да има идеално алиби, защото двама агенти са щели да гарантират за него — накрая произнесе Рейчъл. — Ако бях изчезнала, докато той е с колегите от ГИЕУ, щеше да има алиби и Бюрото почти със сигурност щеше да заключи, че са ме отвлекли Макгинис и Куриър.

Кимнах.

— Това не само е щяло да свали всякакво подозрение от Карвър, но и да му позволи да наблюдава разследването отвътре.

Изчаках я само секунда да отговори. След като не го направи, продължих:

— Помисли. Откъде е знаел Куриър в кой хотел си? Ние казахме на Карвър, когато ни попита по време на обиколката. Спомняш ли си? Той е съобщил на Куриър. *Пратил* го е.

Тя поклати глава.

— А снощи аз даже казах, че се прибирам в хотела, ще поръчам румсървиз и ще си легна.

Разперих ръце — заключението беше очевидно.

— Обаче това не е достатъчно, Джак. Не е логично Карвър да е...

— Знаем. Но е така.

Завъртях компютъра, за да види страницата с плашилата. Рейчъл първо се наведе да погледне, после притегли лаптопа към себе си и уголеми образите един по един. Нямаше нужда да казвам нищо повече.

— Не мога да повярвам — след известно време промълви тя. — Та ние го проверихме! Беше чист. Някакъв гений от Масачузетския технологичен институт.

— В какво отношение чист? Искаш да кажеш, че няма досие. Не за пръв път някой от тези типове действа под радара на органите. Когато не убивал жени, Тед Бънди работел на някаква гореща линия. Това му осигурявало постоянен контакт с полицията. Пък и ако питаш мен, трябва да се пазим тъкмо от гениите.

— Но аз имам инстинкт за такива хора, а не усетих нищо. Днес обядвах с него. Покани ме в любимото заведение за барбекю на Макгинис.

В очите ѝ видях искрици на съмнение в собствените ѝ способности. Не го беше предвидила.

— Да вървим да го пипнем — казах аз.

Тя вдигна очи от екрана и ме погледна.

— Да го пипнем ли? Джак, ти не си агент, нито полицай. Ти си репортер.

— Вече не съм. Днес охраната ме изведе от редакцията с кашон. Приключих репортерската си кариера.

— Какво? Защо?

— Дълга история, ще ти я разкажа по-късно. Какво ще правим с Карвър?

— Не знам, Джак.

— Е, не може просто да се върнеш там и да му занесеш лате. Най-малкото трябва да го пратите в някоя от стаичките в автобуса с Бантъм и да го накарате да говори.

— Не е толкова просто. Трябва да действаме предпазливо. Ще се обадя на Бантъм и ще отидем в прокуратурата. Твоите картинки ме убедиха, обаче не са пряко доказателство за нищо.

— Виж, не можеш да чакаш със скръстени ръце. Този тип може да се чупи. Вече спокойно може да избира следващата си жертва, като си мисли, че е извън подозрение.

— Няма да чакаме със скръстени ръце.

Забелязах, че един от клиентите — седеше на няколко маси зад Рейчъл — откъсва очи от екрана на лаптопа си, поглежда към таванските греди и се усмихва. После вдигна юмрук и показа среден пръст. Проследих погледа му. На гредата беше монтирана малка черна камера, обективът гледаше към масите в заведението. Хлапето отново сведе очи и започна да пише на клавиатурата.

Скочих от мястото си и отидох при него.

— Ей? — Посочих камерата. — Какво е това? Къде отива сигналът?

Младежът сбърчи нос на глупавия ми въпрос и сви рамене.

— Жива камера бе, човек. Сигналът отива навсякъде. Току-що ми се обади едно приятелче от Амстердам, било ме видяло.

Внезапно ме осени. Касовият бон. „Безплатен WiFi с всяка покупка! Потърсете ни в интернет на www.hightowergrounds.com“, Рязко се извъртях и погледнах Рейчъл. Лаптопът с цял екран снимки на плашила беше обърнат към камерата. Погледнах обектива. Наречете го предчувствие или убеденост, но знаех, че гледам към Карвър.

— Рейчъл? — повиках я, без да се обръщам. — Каза ли му къде отиваш за кафе?

— Да — отвърна тя зад мен. — Казах, че ще изтичам оттатък улицата.

Това потвърди заключението ми. Обърнах се и се върнах на масата. Вдигнах лаптопа и затворих капака.

— Той ни наблюдава. Да вървим.

И тръгнах към изхода.

— Аз ще карам — заяви зад мен Рейчъл.

Рейчъл вкара взетата си под наем кола през портала и продължи право към входа на Уестърн Дейта. Шофираше с една ръка и държеше джиесема си с другата. Угаси двигателя и слязохме.

— Нещо не е наред. Нито един от двамата не отговаря.

Отключи с електронен ключ и влезе. На рецепцията нямаше никого. Бързо тръгнахме към следващата врата. Щом влязохме във вътрешния коридор, Рейчъл извади пистолета си.

— Не знам какво става, но той още е тук.

— Карвър ли? — попитах. — Откъде знаеш?

— Аз го закарах на обяд. Колата му е на паркинга. Сребрист лексус.

Спуснахме се по стълбището в осмоъгълната зала и се приближихме към шлюза. Рейчъл се поколеба, преди да отвори.

— Какво има? — прошепнах.

— Ще разбере, че влизаме. Стой зад мен.

Вдигна оръжието си и се вмъкнахме вътре, после бързо минахме през втората врата. Контролната зала пустееше.

— Къде са всички? А и там трябваше да е отключено. — Рейчъл посочи стъклената врата към сървърната зала. Обходих с поглед контролното помещение и видях, че вратата на кабинета на Карвър е открената. Тръгнах натам и я отворих широко.

Нямаше никого. Влязох и отидох при работната маса на главния технолог. Докоснах с показалец тъчпада и двата екрана оживяха. Главният показваше изглед отгоре на кафенето, в което преди малко бях доказал на Рейчъл, че Карвър е неизвестният извършител.

— Рейчъл?

Тя влезе след мен. Посочих дисплея.

— Прав бях. Наблюдавал ни е.

Бързо се върнахме в контролната зала. Рейчъл отиде при средното бюро, остави пистолета си на плота и заработи с клавиатурата и тъчпада. Двата монитора се включиха и мултиплексните екрани скоро бяха разделени на трийсет и два квадрата с вътрешни изгледи от сградата. Само че всички бяха черни.

Рейчъл отвори още няколко екрана. Все същото. Всички квадрати бяха тъмни.

— Изключил е камерите — каза Рейчъл. — Какво...

— Чакай. Ето там!

Посочих. Рейчъл докосна тъчпада и отвори изгледа на цял екран.

Камерата показваше пътека между две редици сър върни кули във фермата. По очи на пода лежаха две тела. Ръцете им бяха закопчани с белезници зад гърба, а глезените им бяха завързани с кабелни връзки.

Рейчъл хвана монтирания на бюрото микрофон, натисна бутона и почти изкрещя:

— Джордж! Сара! Чувате ли ме?

Фигурите на екрана се раздвижиха и мъжът надигна глава. По бялата му риза като че ли тъмнееше кръв.

— Рейчъл? — разнесе се немощният му глас по високоговорителя на тавана. — Чувам те.

— Къде е той? Къде е Карвър, Джордж?

— Не знам. Току-що беше тук.

— Какво стана?

— След като ти излезе, той отиде в кабинета си. Известно време остана там и се върна с пистолет. Взе оръжието ми от куфарчето, доведе ни тук и ни накара да легнем на пода. Опитах да разговарям с него, но той мълчеше.

— Къде е твоето оръжие, Сара?

— Взе и него — извика Маури. — Съжалявам, Рейчъл. Не успяхме да го предотвратим.

— Вината не е ваша. Моя е. Ще ви измъкнем.

Пусна микрофона, взе пистолета и бързо заобиколи бюрото. Отиде при биометричния четец и постави длан върху скенера.

— Може да ни причаква вътре — предупредих я.

— Знам. Но какво да правя, да ги оставя да лежат там ли?

Устройството сканира дланта ѝ и тя натисна бравата, за да плъзне вратата настрани. Вратата не помръдна. Дланта ѝ беше отхвърлена.

Рейчъл погледна четеца.

— Това е нелепо. Вчера въведоха отпечатъка ми.

Отново прилепи длан към скенера и повтори процедурата.

— Кой го въведе? — попитах.

Нямаше нужда да ми отговаря. Разбира се, че Карвър.

— Още кой може да отключва тази врата?

— Вече никой от тази страна. Само ние с Маури и Торес имахме достъп.

— Ами служителите?

Тя се отдръпна назад от скенера и пак опита вратата. Тя пак не поддаде.

— Горе са останали само неколцина служители и никой от тях няма достъп до фермата. Прецакани сме! Не можем да...

— Рейчъл!

Посочих екрана. Карвър ненадейно беше влязъл в кадър на единствената работеща камера в сървърната зала. Стоеше пред двамата проснати на пода агенти, бъркаше с ръце в джобовете на лабораторната си престилка и гледаше право в обектива.

— Какво прави? — попита Рейчъл.

Нямаше нужда да ѝ отговарям, защото стана ясно, че главният технолог на Уестърн Дейта вади цигари и евтина запалка. Беше един от онези мигове, в които умът ти дава безполезна информация. Хрумна ми, че това са цигарите от кашончето с вещите на Фреди Стоун/Марк Куриър. Карвър спокойно измъкна цигара от кутията и я лапна.

Рейчъл дръпна микрофона към устата си.

— Уесли? Какво става тук?

Карвър вдигаше запалката към цигарата, но спря, когато чу въпроса, и отново погледна камерата.

— Любезностите са излишни, агент Уолинг. Играта свършва.

— Какво правиш? — още по-яростно попита тя.

— Знаеш какво правя. Слагам край. Предпочитам да не прекарам остатъка от дните си преследван, а после и хвърлен в клетка като звяр. Да ме показват като експонат, да ме водят на разпити при феберейски психоаналитици с надеждата да научат всички тъмни тайни във вселената. Тази участ е по-страшна от смърт, агент Уолинг.

И пак вдигна запалката.

— Недей, Уесли! Пусни поне Маури и Торес. Нищо не са ти направили.

— Не става въпрос за това. Светът ми е направил нещо, Рейчъл, и това стига. Сигурен съм, че вече си запозната с този психологически модел.

Тя вдигна ръка от бутона и бързо се обърна към мен.

— Иди на компютъра. Изключи системата за засичане на дим.

— Не, ти го направи! Не разбирам нищичко от...

— Джак с теб ли е? — попита Карвър.

Дадох знак на Рейчъл да смени мястото си с мен и застанах пред микрофона, а тя се зае с компютъра. Натиснах бутона и казах на убиеца на Анджела Кук:

— Тук съм, Карвър. Не биваше да свършва така.

— Не, Джак, това е единственият възможен завършек. Ти уби поредния великан. Ти си героят на деня.

— Не, още не. Искам да ми разкажеш историята си... Уесли. За да мога да я обясня на света.

Карвър поклати глава.

— Някои неща не подлежат на обяснение. Някои истории са прекалено мрачни, за да бъдат разказани.

Щракна запалката и понечи да запали цигарата.

— Недей, Карвър! Вътре има невинни хора!

Убиецът дръпна силно, отметна глава и издиша облак дим към тавана. Бях сигурен, че е застанал точно под някой от инфрачервените детектори за дим.

— Агент Уолинг, знам, че се мъчиш да изключиш системата, обаче няма да успееш. Позволих си волността да я пренастроя. Сега само аз мога да я управлявам. И частта, която отвежда въглеродния диоксид от залата една минута след разпръскването му, е демонтирана за ремонт. Искях да съм сигурен, че няма да има грешки. Нито оцелели.

Отново издиша струя дим към тавана. Погледнах към Рейчъл. Пръстите ѝ играеха по клавиатурата, ала тя клатеше глава.

— Не мога да я изключа. Сменил е всички кодове за достъп. Не мога да вляза в...

В контролната зала отекна алармен сигнал. Системата се беше задействала. На всички екрани се появи петсантиметрова червена лента и електронен глас, спокоен, женски, прочете написаните в нея думи.

— *Внимание, системата за потушаване на пожар СМРЗД е активирана. Всички служители да напуснат свързвателната зала.*

Системата за потушаване на пожар СМРЗД ще се задейства след една минута.

Рейчъл прокара ръце през косата си и безпомощно се вторачи в дисплея. Карвър отново издиша дим към тавана. На лицето му бе изписано ведро примирение.

— Рейчъл! — извика зад него Маури. — Измъкни ни оттук!

Главният технолог хвърли поглед към пленниците си и поклати глава.

— Всичко свърши. Това е краят.

В този момент ме разтърси поредното изревяване на алармата:

— *Внимание, системата за потушаване на пожар СМРЗД е активирана. Всички служители да напуснат сървърната зала. Системата за потушаване на пожар СМРЗД ще се задейства след четирийсет и пет секунди.*

Рейчъл скочи от стола и грабна пистолета си от бюрото.

— Залегни, Джак!

— Недей, Рейчъл, стъклото е бронирано!

— Според него.

Тя се прицели с две ръце и изстреля три бързи куршума в прозореца точно пред себе си. Гърмежите бяха оглушителни. Ала куршумите само се удариха в стъклото и рикошираха в различни посоки.

— Недей, Рейчъл!

— Не се изправяй!

Изстреля още два куршума в стъклената врата и постигна същия отрицателен резултат. Единият от рикоширалите куршуми улучи екрана пред мен и образът на Карвър потъмня.

Рейчъл бавно отпусна оръжието. Сякаш за да подчертае поражението ѝ, предупредителната аларма почна отново:

— *Внимание, системата за потушаване на пожар СМРЗД е активирана. Всички служители да напуснат сървърната зала. Системата за потушаване на пожар СМРЗД ще се задейства след трийсет секунди.*

Погледнах през прозорците в сървърната зала. По тавана минаваше мрежа от черни тръби, които се спускаха по задната стена към редицата червени контейнери с CO₂. Системата щеше да се

задейства и да погуби трима души, въпреки че в помещението нямаше пожар.

— Трябва да можем да направим нещо, Рейчъл!

— Какво, Джак? Опитах. Не остава нищо!

Стовари пистолета върху бюрото и се строполи на стола. Приблжих се, опрях длани на плота и се надвесих над нея.

— Продължавай да опитваш! Трябва да има задна врата към системата. Тези типове винаги предвиждат задна...

Млъкнах и се вторачих в сървърната зала. Беше ми хрумнало нещо. Алармата отново изрева, но този път едва я чух.

— *Внимание, системата за потушаване на пожар СМРЗД е активирана. Всички служители да напуснат сървърната зала. Системата за потушаване на пожар СМРЗД ще се задейства след петнайсет секунди.*

Карвър го нямаше. Беше минал в пътека между кулите, която не се виждаше от контролната зала. Дали заради детектора за дим, или имаше друга причина?

Погледнах здравия екран пред Рейчъл. Работеше в мултиплексен режим с трийсет и два квадрата, всичките тъмни. Досега не се бях замислял защо Карвър е изключил камерите.

В миг атомите отново се сблъскаха. Всичко си застана на мястото. Не само онова, което виждах пред себе си, но и което бях видял преди — Мазу, който пушеше навън, след като беше влязъл в сървърната зала. Хрумна ми нова идея. Правилната идея.

— Рейчъл...

Този път ревът прозвуча оглушително и продължително. Тя се изправи и впери поглед през стъклото... Системата за разпръскване на СО₂ оживяваше. От тръбите по тавана на сървърната зала блъвна бял газ. Прозорците се замъглиха за броени секунди. Разпръскването се придружаваше от високо свистене, което ясно се чуваше през дебелото стъкло.

— Рейчъл! — извиках. — Дай ми картата си! Тръгвам след Карвър.

Тя се обърна и ме погледна.

— Какви ги говориш?

— Той не иска да се самоубие! Има противогаз, а някъде трябва да има задна врата!

Свистенето утихна и двамата рязко се извъртахме към прозорците. В сървърната зала не се виждаше нищо, освен абсолютна белота.

— Дай ми електронната карта, Рейчъл.

Тя отново ме погледна.

— Аз трябва да отида.

— Не. Ти трябва да повикаш подкрепление и бърза помощ. После седни на компютъра и открий задната врата.

Нямаше време да премисляме нещата. Загиваха хора. И двамата го знаехме. Рейчъл извади картата от джоба си и ми я подаде. Понечих да се обърна.

— Джак! Вземи и това.

И ми подаде пистолета си. Взех го, без да се колебая, и хукнах към шлюза.

Пистолетът на Рейчъл ми се стори по-тежък от собственото ми оръжие. Докато минавах през шлюза, го вдигнах, проверих затвора и погледнах по протежение на цевта. Ходех на стрелбището само веднъж годишно, но знаех, че ще стрелям, ако се наложи. Излязох през следващата врата и се озовах в осмоъгълника. Нямаше никого.

Бързо пресякох помещението към отсрещната врата. Помнех от обиколката, че тя води към големите стаи с електрическата и охладителната система на сградата. Работилницата, в която Карвър и неговите хора сглобяваха сървърните кули, също се намираше там — по време на обиколката бях видял второ стълбище.

Първо влязох в залата с охладителната система — огромна инсталация, свързана с множество тръби и кабели. Зад нея имаше поддържащи системи и генератори. Втурнах се към вратата в левия край на отсрещната стена и я отворих с картата на Рейчъл.

Влязох в дълга тясна стая, в която не ни бяха водили. В другия ѝ край имаше още една врата, която, доколкото можех да се ориентирам в плана на сградата, трябваше да води до сървърната зала.

Когато се приближих, видях биометричен скенер за длан, монтиран отляво на касата. Над него имаше шкаф с резервни противогази. Това трябваше да е задната врата на сървърната зала.

Нямаше откъде да знам дали Карвър вече е избягал. Но и нямах време да чакам, за да видя дали ще излезе. Обърнах се и тръгнах към работилницата.

Насочил пистолета напред, отворих двукрилата врата и влязох в просторна стая с работни маси покрай дясната и лявата стена и работно пространство в средата — една от черните сървърни кули беше в процес на монтиране. Рамката и стените бяха завършени, но вътрешните плоскости за сървърите не бяха инсталирани.

Зад кулата видях вито стълбище, водещо към повърхността. Това трябваше да е пътят за задната врата и пейката на пушачите.

Бързо заобиколих сървърната кула и тръгнах към стълбището.

— Здравей, Джак.

В мига, в който чух името си, в тила ми опря пистолетно дуло. Изобщо не бях забелязал Карвър. Беше излязъл иззад кулата, която току-що бях подминал.

— Циничен репортер. Трябваше да предвидя, че няма да се вържеш на самоубийството ми.

Сграбчи ме с другата си ръка за яката. Дулото остана притиснато в тила ми.

— Можеш да пуснеш оръжието.

Подчиних се и пистолетът високо изтропа на бетонния под.

— Предполагам, че е на агент Уолинг, нали? Хайде тогава да се върнем и да ѝ отидем на гости. И вече наистина ще сложим край на играта. Ще ми е приятно да прекарам известно време с агент...

Чух удар на тежък предмет върху плът и кост. Карвър се блъсна в гърба ми и се строполи на пода. Обърнах се. Рейчъл държеше огромен гаечен ключ, който явно беше взела от някой тезгях.

— Рейчъл? Какво...

— Беше оставил картата на Маури на бюрото ѝ. Тръгнах след теб. Хайде. Да го пренесем в контролното помещение.

— Какви ги говориш?

— Трябва ни дланта му. Само той може да отвори сървърната зала.

Наведохме се над Карвър, който пъшкаше и бавно помръдваше на бетонния под. Рейчъл взе оръжието си и неговия пистолет. Видях второ оръжие, затъкнато в колана му, и го измъкнах. Пъхнах го под собствения си колан и помогнах на Рейчъл да изправим Карвър.

— Задната врата е по-близо — казах. — А ей там има противогизи.

— Води. Бързо!

Бързо повлякохме Карвър през помещението с климатичната инсталация. По пътя той стенеше и шепнеше нещо, което не разбирах. Беше висок, но слаб и не ми се стори много тежък.

— Браво, че се сети за задната врата, Джак! Надявам се само да не закъснеем.

Нямах представа колко време е изтекло, ала предполагах, че става въпрос за секунди, не за минути. Не й отговорих, но смятах, че има голяма вероятност да стигнем при колегите й навреме. Когато се приближихме до вратата на сървърната зала, поех тежестта на Карвър и понечих да го обърна, за да дам възможност на Рейчъл да постави дланта му върху скенера.

И в този момент усетих, че тялото му се напруга. Беше се свестил. Сграбчи ръката ми и я завъртя така, че залитнах и се блъснах с рамо във вратата, а той посегна към кръста ми. Хванах го за китката, но закъснях — пръстите на дясната му ръка стиснаха пистолета. Бях между него и Рейчъл и моментално осъзнах, че тя не вижда оръжието и че Карвър ще ни убие и двамата.

— Пистолетът! — изкрещях.

Внезапно до ухото ми се разнесе остър пукот и Карвър ме пусна и се свлече на пода. Докато падаше, ме обля струя кръв. През челото му минаваше дълбока бразда — куршумът я беше прорязал отдясно наляво.

Отдръпнах се и се превих. Ухото ми кънтеше като преминаващ влак. Вдигнах глава и видях, че Рейчъл още държи пистолета в поза за стрелба.

— Добре ли си, Джак?

— Да, супер!

— Бързо, хвани го! Преди да изгубим пулса.

Заобиколих зад Карвър, за да пхна ръце под мишниците му и да го повдигна. Въпреки че Рейчъл ми помагаше, пак се озорих. Така или иначе, успяхме да го изправим и аз го задържах, докато тя протягаше дясната му длан към четеца.

Разнесе се металическото изщракване на ключалката. Рейчъл натисна вратата и я отвори.

Пуснах Карвър на прага, за да подпира вратата, така че вътре да нахлува въздух, отворих шкафа и извадих противогазите. Бяха само два.

— Вземи!

Подадох ѝ единия и влязохме във фермата.

Мъглата в сървърната зала се разсейваше, но видимостта все пак беше по-малко от два метра. Сложихме си противогазите и отвъртяхме вентилите.

Тръгнахме между две редици сървъри и извадихме късмет — натъкнахме се на Торес и Маури почти веднага.

И двамата бяха в безсъзнание. Рейчъл свали противогаза си и го притисна към устата на Торес. Аз последвах примера ѝ и се погрижих за Маури.

— Ти изнеси него, аз ще взема нея! — извика Рейчъл.

Хванахме агентите под мишниците и ги затеглихме към вратата. Торес беше лек и успях доста да изпреваря Рейчъл, ала по средата на пътя започнах да губя сили. Имах нужда от кислород.

Но колкото повече се приближавахме към отворената врата, толкова повече въздух влизаше в дробовете ми. Накрая стигнах до изхода и привлякох Торес през тялото на Карвър. Тръскането, изглежда, свести агента, защото той се закашля и започна да идва на себе си още преди да го оставя на пода.

Рейчъл ме настигна с Маури.

— Струва ми се, че не диша!

Свали маската от устата ѝ и започна изкуствено дишане и сърдечен масаж.

Застанах до нея. Не можех да помогна с нищо. След секунди обаче Маури се закашля, обърна се на една страна и се сви на кълбо.

— Всичко е наред, Сара. Ще се оправиш — каза Рейчъл. — В безопасност си.

И я потупа по рамото. Маури дори успя прегракнало да ѝ благодари.

Седнах на пода, опрях гръб на стената и погледнах проснатото на прага тяло на Карвър и изровената от куршума бразда в челото му. Не бе помръднал, откакто го бях оставил там, но след малко ми се стори, че забелязвам слабо пулсиране на шията му точно под ухото.

Рейчъл изтощено се свлече до мен.

— Идва подкрепление. Трябва да се кача и да ги чакам навън, за да им покажа пътя.

— Първо си поеми дъх. Добре ли си?

Тя кимна, ала още дишаше тежко. Аз също. Гледах я в очите и видях, че се взира в Карвър.

— Жалко.

— Кое?

— Че тайните са погребани заедно с Куриър и Карвър. И двамата са мъртви и нямаме абсолютно никаква представа какво ги е мотивирало.

Бавно поклатих глава.

— Имам новина за теб. Струва ми се, че Плашилото още е жив.

19. БЕЙКЪРСФИЙЛД

От събитията в Мейса изтекоха почти два месеца. И все пак тези събития са живи в паметта и въображението ми.

Сега пиша. Всеки ден. Обикновено всеки следобед си намирам оживено кафене, в което отварям лаптопа си. Установих, че не мога да работя на тишина. Нещо трябва да ме разсейва и наоколо да има фон шум. Трябва да се доближавам колкото може повече до писането в редакция. Явно имам нужда от гюрултията на разговорите, звъна на телефони и тракането на клавиатури, за да се чувствам като у дома. Естествено, това е изкуствен заместител. В кафенетата го няма другарството. Няма усещане за „ние срещу света“. Тези неща, сигурен съм, винаги ще ми липсват.

Сутрините запазвам за проучвания върху моя обект, Уесли Джон Карвър общо взето си остава загадка, но стигам все по-близо до същността му. Докато той живее в здрачния свят на комата в болницата на Градския изправителен център в Лос Анджелис, аз се приближавам към него.

Част от това, което знам, идва от ФБР. Бюрото продължава да работи по случая в Аризона, Невада и Калифорния. Но повечето информация открих сам. От няколко източника.

Карвър е бил високоинтелигентен убиец с проникателно разбиране за самия себе си. Хитър и пресметлив, той манипулирал хората, прониквайки в техните най-дълбоки и тъмни желания. Дебнел в уебсайтове и чатрумове, откривал потенциални ученици и жертви и ги проследявал през лабиринтните портали на дигиталния свят. После установявал „случаен“ контакт в реалността. И ги използвал или убивал. Или и двете.

Правел го години наред — много преди Уестърн Дейта и трупове в багажниците да привлекат вниманието. Марк Куриър бил само последният от дълга върволица ученици.

И все пак списъкът със зловеците дела на Карвър не може да засенчи стоящите зад тях мотиви. Моят ньюйоркски редактор ми го

повтаря при всеки разговор. Трябва да разкажа повече, отколкото се е случило. Трябва да обясня защо. Пак става дума за широта и дълбочина. Свикнал съм с тях.

Засега съм научил следното. Карвър израснал като само дете, без да познава баща си. Майка му била стриптийзьорка и в детството му двамата постоянно обикаляли Лос Анджелис, Сан Франциско и Ню Йорк. Наричали такива деца „бебетата от съблекалнята“ — надзирателки, гримьорки и други танцьорки се грижели за него зад кулисите, докато майка му се трудела под прожекторите. Имала постоянен номер, носела сценичното име Лосанджелисчанката и танцувала само под музиката на култовата лосанджелиска група на онова време, Дорс.

Има данни, че Карвър многократно е малтретиран сексуално от хората, на които го оставяли в съблекалнята, и че често спял в същата хотелска стая, в която майка му забавлявала мъже за пари.

Най-важното обаче е, че майка му се разболяла от неизвестна дегенеративна болест на костите, което застрашавало прехраната ѝ. Когато не танцувала и била далеч от професионалния си свят, често носела шини, за да не натоварва отслабващите си сухожилия и стави. И малкият Уесли редовно трябвало да ѝ закопчава ремъците.

Този портрет е мрачен и угнетяващ, ала не предполага серийни убийства. Тайните съставки на този карциноген още не са открити — нито от мен, нито от ФБР. Остава да узнаем какво е накарало ужасите от детството на Карвър да пуснат метастази и да се превърнат в рака от неговите по-късни години. Но Рейчъл често ми припомня любимата си реплика от един филм на братя Коен: „Никой не познава никого, не чак толкова добре“. Според нея никога няма да разберем какво е пратило Уесли Карвър по поетия от него път.

Днес съм в Бейкърсфийлд. Четвърти ден подред ще прекарам утрото с Карън Карвър и тя ще ми разкаже спомените си за сина си. Не го е виждала и чувала от деня, в който на осемнайсет заминал за Масачузетския технологичен институт, но информацията ѝ за ранните му години и готовността ѝ да я споделя с мен ме доближават към отговора на въпроса защо.

Утре ще се прибера вкъщи. Засега ще приключа разговорите с прикованата на инвалидна количка майка на убиеца. Имам да провеждам други проучвания и крайният срок за книгата ми

наближава. Нещо повече, минаха пет дни, откакто не съм виждал Рейчъл, и ми става все по-трудно да понасям раздялата ни. Започнах да вярвам в теорията за единствения куршум и просто трябва да се върна у дома.

Междувременно прогнозата за Уесли Карвър не е добра. Лекарите, които се грижат за него, смятат, че никога няма да дойде в съзнание, че куршумът на Рейчъл го е потопил във вечен мрак. Той мърмори и понякога тананика на затворническото си легло, но само толкова.

Някои настояваха да бъде даден под съд, осъден и екзекутиран дори в това състояние. Други обявиха тази идея за варварска, в колкото и отвратителни престъпления да е обвинен. По време на неотдавнашна демонстрация пред изправителния център в Лос Анджелис една група носеше лозунги „Дръпнете щепсела на убийствата“, докато други гласяха „Животът е свещен“.

Чудя се какво би си помислил за това Карвър. Дали щеше да го развесели? Или щеше да намери в него утеха?

Знам само, че не мога да се избавя от образа на Анджела Кук, потъваща в мрака с отворени уплашени очи. Вярвам, че Уесли Карвър вече е осъден в някакво по-висше съдилище. И излежава доживотна присъда без право на помилване.

20. ПЛАШИЛО

Карвър чакаше в мрак. В ума му хаотично се лутаха мисли. Толкова много, че не беше сигурен кои спомени са истински и кои — измислени.

Кълбяха се в ума му като дим и като дим отлитаха. Нищо не оставаше там. Нищо, за което да успее да се хване.

От време на време чуваше гласове, ала не ги разбираше. Бяха като приглушени разговори наоколо. Никой не му говореше. Говореха около него. Когато задаваше въпроси, никой не му отговаряше.

Все още имаше музиката си и само тя го спасяваше. Чуваше я и се опитваше да припява, но често нямаше глас и можеше само да тананика.

„Това е краят... прекрасен приятел, краят...“

Струваше му се, че му пее гласът на баща му. Бащата, когото не познаваше, идваше при него с благодатната музика.

Като в църква.

Изпитваше ужасна болка. Като брадва, забита в средата на челото му. Безмилостна болка. Чакаше някой да я спре. Да го избави от нея. Ала никой не идваше. Никой не го чуваше.

Чакаше в мрак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.